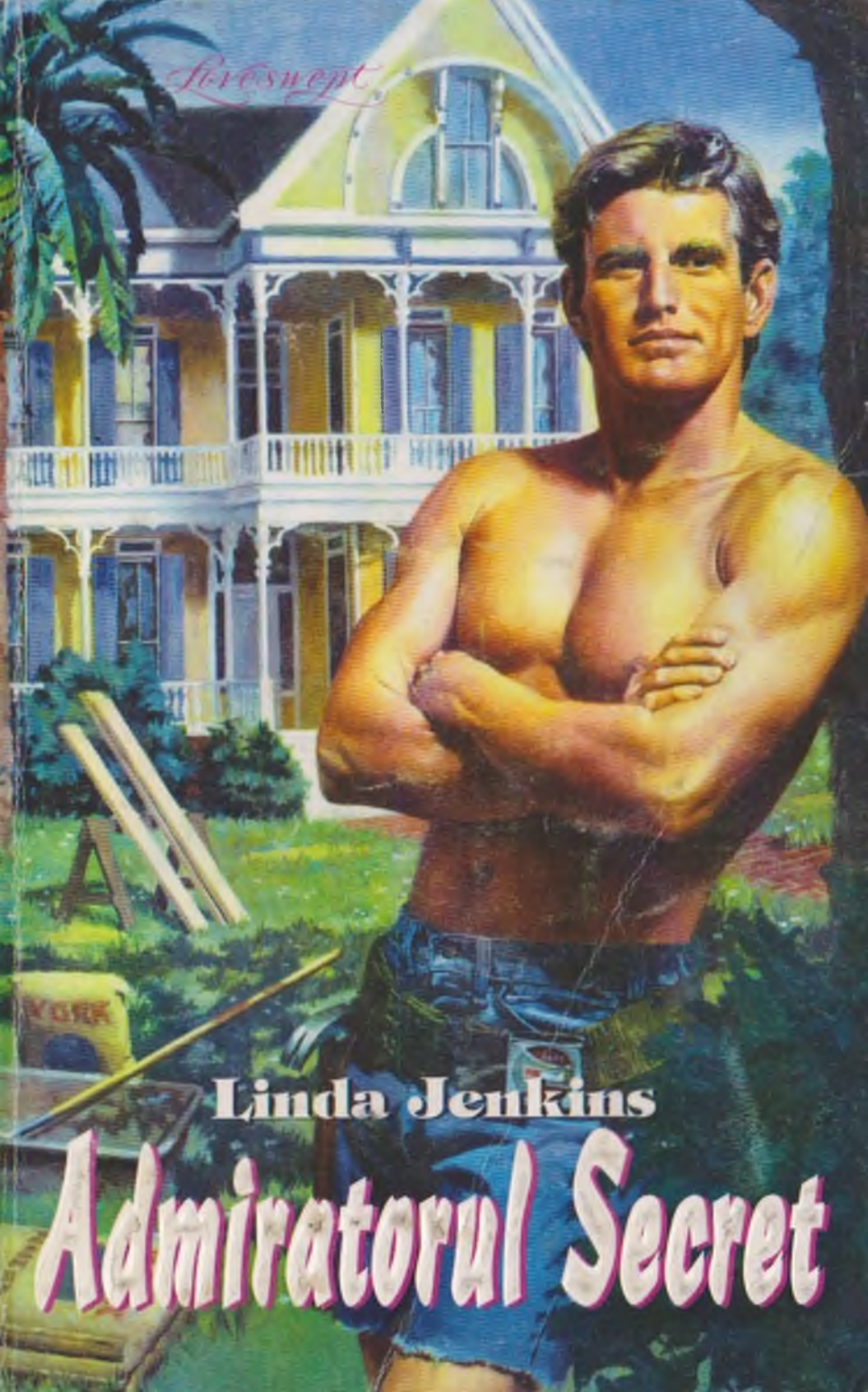
Love swept
Linda Jenkins
Admiratorul Secret

Loveswept

Linda Jenkins

Admiratorul secret

Secret Admirer
by Linda Jenkins

Loveswept

Linda Jenkins

Admiratorul secret

Traducere de Millet Mihai

Editura MIRON
București

ISBN 973-95056-4-5

Capitolul unu

Cînd să intre pe ușa din spate, Karolyn Lucas se împiedică de o pereche de pantofi de tenis murdari, bărbătești. Îngheță pe loc și toate simțurile îi intrară în alertă. Avu impresia stranie că-i pulsează stomacul. Înghiți în sec și-i rămase în gură un gust metalic. Inima începu să-i alerge, biciuită de un val de adrenalină.

Cineva pătrunsese în casa ei!

În urmă cu cinci zile, cînd plecase la simpozionul de științe moleculare din Yowa City, ea lăsase totul în perfectă ordine. Iar acum, pe mesele și dulapurile din bucătărie era o învăl-

măşeală de cutii, pachete şi conserve de alimente. Peste măsuţa rotundă, pe care se servea micul dejun, peste cele patru scaune, erau aruncate în dezordine grămezi de haine.

Fără să facă nici cel mai mic zgomot, îşi rezemă cu grijă geamantanul de perete. Dacă ar fi fost nevoită să fugă, nu i-ar mai fi păsat nici măcar de aerul înăbuşitor, de august, care ajunsese la peste treizeci de grade, şi care pătrunsese nepoftit în Galveston.

Mergînd pe vîrfuri, se furişă spre sufragerie, apucînd un bătător de covoare antic, ce aparţinuse mamei sale, din colecţia care împodobea peretele galben. Crezînd că nu este în siguranţă, luă şi un fier de călcat, foarte greu, şi, de asemenea, foarte vechi, care stătea deasupra seifului.

Ca să deschidă uşa glisantă, o împinse uşor cu umărul, şi se auzi atunci un mic zgomot. Karolyn se făcu mică şi, apoi, rămase nemişcată, ascultînd. Nu percepu nici un alt sunet, în afară de cel produs, în depărtare, de foarfecele doamnei Potter, care aranja gardul viu cu mişcări ritmice.

Se strecură, fremătînd, în spatele vitrinei stil George al Treilea, pe ale cărei rafturi argintate se reflectau razele soarelui din acea după amiază tîrzie. Se gîndi că, în mod normal, un

hoț ar fi trebuit să caute banii, nu să răscolească dulapurile și bufetul din bucătărie.

Lipindu-se de perete, scrută coridorul larg care ducea în camera de zi. Aici totul părea în regulă. Strîngînd cu putere cele două „arme", ea își continuă drumul în tăcere.

De pe sofa se auzi un sforăit înăbușitor, urmat de o respirație adîncă. În același moment, ea văzu un picior gol, așezat peste un braț răsucit. Se gîndi că un hoț care doarme nu poate fi chiar atît de periculos, așa că își ridică armele și se apropie suficient de mult ca să le poată arunca peste marginea canapelei.

Dar respirația i se opri și începu să clipească repede. Bărbatul era aproape gol, cu excepția chiloților, de un roșu-aprins, care cu greu reușeau să-l ferească de indecență. Ea nu-l mai văzuse de doisprezece ani, dar tot acest timp trecuse peste el cu multă blîndețe. Era musafirul ei, fără nici o îndoială. Era mai musculos, mai viril, și, dezbrăcat, arăta de o sută de ori mai bine decît în cele mai fantastice închipuiri ale ei.

Recunoscîndu-l, inima ei începu să bată și mai repede, iar picioarele îi tremurau, fiind pe punctul de a cădea. Mașina de călcat îi alunecă din mînă și căzu pe covorul gros, chinezesc, la o distanță infimă de degetul cel mare

de la piciorul ei, care fu amenințat cu zdrobirea.

– Tu ești... murmură ea.

Bărbatul reuși cu greu să-și deschidă un ochi. Numai la el văzuse ea asemenea ochi, de un albastru închis, care se confunda cu marea.

– Ia uite, Kary! Ce mai face creieraşul meu favorit?

Își deschise și ochiul celălalt și începu s-o studieze, în timp ce un zîmbet ironic apăru pe buzele lui, indecent de senzuale pentru un bărbat.

– Ai mai descoperit niște microbi interesanți în ultima vreme? Sau ți-ai antrenat microscopul tău fidel pentru ceva mult mai mare și mult mai bun?

Brusc, admirația fetei se transformă în furie. De cînd se știa, Jack Rowland o tachina fără încetare, dar acum se hotărî să nu se dea bătută.

– Unii oameńi nu se schimbă niciodată. Și tu gîndești tot cu fundul, așa cum te știam.

– Iar tu, ca de obicei, te grăbești să apuci momeala.

Privindu-l cu ură, ea începu să învîrtească bătătorul de covoare, amenințîndu-l.

– Ai grijă, ar putea foarte bine să-mi alunece din mînă!

– Oricum, nu-nțeleg de ce tot rotești chestia

aia. Ai de gînd să mă aduci pe calea cea bună, la fel cum m-a amenințat și mama ta de vreo două ori?

Ea își mută privirea de la el la „armă" și pe urmă din nou la el, după care dădu drumul obiectului.

– Da, e o idee care mă ispitește.

Pe chipul lui înflori zîmbetul specific de băiat-rău, zîmbet cu care ar fi reușit să dezarmeze pe oricine nu-l cunoștea destul de bine. Dar Karolyn își dădu seama imediat că nu este decît un semn al răutății.

– Nu-ți forța norocul. De fapt, am crezut că ești un hoț și de-aia am pus mîna pe ce mi-a ieșit în cale.

El își dădu ochii peste cap.

– Kary, dacă într-adevăr ai fi dat peste un hoț, ar fi trebuit să te întorci imediat din drum, să mergi direct la unul din vecini și de-acolo să chemi poliția. Cred că măcar atîta lucru știi și tu.

Da, știa lucrul ăsta... dac-ar fi stat să gîndească logic. Numai că ea pornise înainte, fără să stea pe gînduri, acționînd impulsiv și nicidecum rațional. Și acest comportament imprevizibil era pe cale de a deveni un obicei, un mod de viață, care o deranja din ce în ce mai mult. Dar, pe moment, avea de rezolvat o pro-

blemă şi mai incomodă.

– Scuteşte-mă de lecţiile tale. Ştiu foarte bine cum trebuie să procedez corect şi sigur.

– Aha, ca şi bătrînul IQ Lucas, care era bărbatul cel mai deştept; n-ai fi găsit altul ca el în cinci state, şi nici nu-i era ruşine s-o dovedească.

Ea oftă, năpădită de amintiri. Toată viaţa ei fusese nevoită să suporte tot felul de glume în legătură cu faptul că era inteligentă. Şi întotdeauna încercase să nu fie afectată, dar nu prea reuşise. Ar fi preferat să stea pe un pat cu furnici roşii, decît să lase pe cineva să observe (şi mai ales pe bărbatul din faţa ei) că a lovit-o în punctul ei vulnerabil.

– Ce cauţi în casa mea, Jack Rowland?

– M-a dărîmat diferenţa de fus orar, aşa c-am tras un pui de somn.

Căscă şi îşi întinse leneş trupul mlădios şi bronzat, gest care o făcu pe Kary să simtă un fior lăuntric. Apoi se ridică şi se sprijini într-un cot, îşi dădu capul pe spate, căscă din nou şi începu să se maseze pe piept.

Karolyn înghiţi în sec, prefăcîndu-se că este absorbită de acuarelele înrămate de deasupra căminului de ardezie. Dar tablourile nu reuşiră să-i şteargă imaginea pielii şi a muşchilor lui puternici. Bărbatul acesta avea un corp care-ar

fi impresionat orice femeie, care mai avea în ea o urmă de viață.

– Bănuiesc că diferența de fus orar face parte din riscurile meseriei tale. Întrebarea mea este de ce trebuie să te odihnești chiar pe canapeaua din sufrageria mea?

– Pentru că am primit o invitație de la fratele tău, ca să vin aici.

Trădătorul ăia! Și ei nu-i suflase nici un apropo de vreo invitație. Se uită cu atenție la Jack, ca să-și dea seama dacă nu cumva o ia peste picior. Știa că, în asemenea situații, îi apărea o grimasă în colțul gurii, care-l dădea de gol. Dar de data aceasta nu observă nimic la el.

– Clint nu-i acasă.

– Știu. Ne-am întîlnit în Singapore, la începutul săptămînii. Se uită la ceas, care era un obiect negru și dolofan, fixat la încheietura mîinii lui drepte. Cred că acum deja a acostat în Golful Malayeziei. Cred că va fi plecat cel puțin o lună.

Părea mult prea încîntat de absența fratelui ei, ceea ce-o făcu să se îngrijoreze.

– Atunci chiar că nu-mi dau seama de ce-ai ținut să vii în Galveston tocmai acum.

El se dezveli și se ridică, privind-o în ochi cu o expresie solemnă.

– Mi-am dat seama, dintr-o dată, că am stat

departe prea mult timp, și am simțit o dorință irezistibilă să mă întorc acasă.

Dar, Karolyn, din contră, simți dorința irezistibilă să așeze între ei o distanță de sute de mile. Jack nu era extraordinar de înalt – avea în jur de un metru optzeci – și nici ea nu era foarte scundă, la un metru șaptezeci. Dar el reușea să iradieze atîta magnetism, încît ar fi putut rivaliza cu un uriaș.

Fascinată într-un mod pervers, ea urmărise parada continuă de adolescente prostuțe care-i cădeau în mreje, întrebîndu-se cum oare erau în stare să se lase pradă acestui pericol evident. Cu toate acestea, ea rămăsese imună la toate farmecele lui. Sau măcar așa-i plăcea ei să creadă. Iar astăzi își amintea atît de bine de tărăboiul și de toată atmosfera aceea din trecut...

– Cum poți să afirmi că asta e casa ta, cînd n-ai mai trecut pe-aici de cînd ți-ai terminat liceul?

– E adevărat că părinții mei au plecat de-aici acum șaisprezece ani, dar eu am crescut în acest loc. Arătă cu mîna spre vest, unde locuise familia lui, la cîteva case distanță. Am considerat totdeauna că Galveston este locul meu natal, casa mea. Așa că n-ar fi deloc de mirare dacă m-aș întoarce aici.

– Cred că nostalgia asta a ta nu va dura prea mult. Insula noastră ți se va părea îngrozitor de banală față de ținuturile exotice pe care le-ai vizitat de cînd ai plecat de-aici. Ea evită intenționat să facă cea mai mică aluzie la numeroasele aventuri, de-a dreptul sălbatice, la care el participase împreună cu fratele ei.

La dracu'! Era sigură că îi va reproșa acum că s-a interesat de el în tot acest timp. Și ea NU făcuse asta, cel puțin nu intenționat. Era numai vina lui Clint. Pentru că, în afacerile cu petrol, e nevoie de tot felul de relații, iar Clint păstrase legătura permanent cu Jack, în orice parte a lumii s-ar fi aflat.

Dar el se abținu să comenteze, așa cum se temea ea. În loc de asta, nu înceta s-o străpungă cu privirile, făcînd-o să i se taie răsuflarea.

– Orice loc, în care eu nu stau, se numește exotic, Kary. Și, în ultima vreme, Galveston a început să mi se pară locul cel mai îmbietor de pe Pămînt.

N-o să-l țină prea mult, se autoavertiză Kary, încercînd să-și înăbușe o ciudată stare de excitație pe care i-o produseseră cuvintele lui. Jack era un nomad, un căutător de situații neclare, un afemeiat. Nu era deloc pe gustul ei.

– Sînt convinsă că peste cel mult două săp-

tămîni te vei simți atras de un alt peisaj.

– Vrei să punem pariu? Pentru că, dacă ești în stare, eu sînt gata! Cu sprîncenele arcuite, trecu agale pe lîngă ea și se îndreptă spre casa scării din capătul holului.

Karolyn nu făcea niciodată pariuri, pentru că nu-i plăcea să forțeze norocul.

– Dacă ne luăm după legea statisticii probabilităților...

Dar clopoțelul începu să sune, întrerupîndu-i discursul. Pentru că Jack se afla mai aproape, deschise el ușa.

– Pentru domnișoara Lucas, se auzi o voce de băiat.

Ea își răsuci gîtul și văzu că Jack avea în mînă un buchet de flori nu prea mare. Îl puse pe masa de marmură, stil *Duncan Phyfe*, și începu să scotocească printre cutele celofanului, căutînd în zadar o carte de vizită.

– Cred că va trebui să dai un telefon, ca să afli de unde provine.

Nu era nevoie să dea nici un telefon. Pentru că de dimineață, cînd ieșise din hotel, zărise pe masa din hoi un imens și minunat buchet de flori, care fusese pregătit pentru un oaspete important, de sex feminin, care urma să sosească. În acel moment se întristă, dîndu-și seama că ei nu-i trimitea nimeni, niciodată, nici măcar

o floare, și realiză că la întoarcere o așteaptă o casă complet goală și un weekend fără nici o perspectivă. Se hotărî să intre într-o cabină telefonică și își comandă un buchet de flori, care s-o întîmpine la întoarcere.

– A, da, se trezi ea spunînd pe un ton vesel, este admiratorul meu secret, care totdeauna îmi face surprize de genul ăsta. Deși era cusută cu ață albă, minciuna îi ieșise de pe buze atît de firesc, ca și cum ar fi plănuit-o cu multe zile în urmă.

– Hmm! El strîmbă din nas, ca și cum l-ar fi deranjat mirosul florilor asortate: liliac de culoarea șofranului, garoafe roșii și „gura-leului" galbene, însoțite de frunze verzi de toate formele. Știi ceva? Admiratorul ăsta al tău secret ar trebui să-și merite numele și să aibă ceva mai multă imaginație.

Ea își încleștă degetele pe mînerul bătătorului de covoare. Era atît de încrezut, de nesuportat, încît ar fi meritat să-l lovească. Iar ironia lui o forță să-și apere adoratorul inexistent, pe care ea și-l crease.

– Presupun că un bărbat ca tine, împlinit și cu vastă experiență, s-ar descurca mult mai bine, nu?

Bărbatul se rezemă de pilastrul spiralat, din lemn de pin, și-și încrucișă brațele pe piept.

– Sînt absolut convins de acest lucru. Lumina soarelui se filtra prin geamul gălbui al ferestrei şi îi aurea părul de culoarea alunei. În reveriile ei din perioada adolescenţei, el apărea în chip de Făt-Frumos cu părul de aur. Şi pot să-l bat pe tipul ăsta, cu propriile lui arme, Kary, chiar dacă-mi leg o mînă la spate.

Încruntîndu-se, Jack o urmări cum ia buchetul de flori şi se îndreaptă spre bucătărie. Ea făcu această înţeleaptă mişcare ca să scape de eventualele lui întrebări. Şi bine făcu, pentru că el tocmai la acest lucru se gîndea – s-o întoarcă pe toate părţile. Pentru că avea intuiţia că imaginea admiratorului secret era cam cenuşie: graba cu care Kary îi dăduse explicaţia sunase cam fals. Dar exista, totuşi, cineva, florile constituiau o dovadă, şi era plauzibil că tipul făcea astfel de gesturi cu regularitate, din moment ce nu se mai obosise să pună o carte de vizită.

– La dracu'! Îşi lovi palma cu pumnul drept. La gîndul că are un rival, lui Jack i se făcu rău. Dar de ce nu-i spusese nimic Clint? Deşi nici el nu-i dezvăluise fratelui lui Kary toate motivele

care-l aduceau înapoi la Galveston. În ciuda bombănelilor lui apropo de încăpățînarea și comportamentul ei voluntar, Clint își proteja totuși sora... Probabil că el ar fi încercat să-l potolească chiar și pe Jack, care era cel mai bun prieten al lui, dacă ar fi știut că acesta are de gînd să-i seducă și să-i fure sora.

Poate că situația avea o nuanță ușor desuetă, dar el se întorsese numai din acest motiv.

Plecă de lîngă balustradă și se îndreptă spre sufragerie cu pași șovăitori, reluîndu-și locul pe canapea. Stătea întins, cu ochii în tavanul înalt, și rememora lunga și întortocheata aventură care-l adusese, pînă la urmă, în orașul natal.

După ce se vînzolise prea mulți ani și cunoscuse prea multe femei, în situații întîmplătoare, în cele din urmă înțelesese că nici una dintre aceste femei nu însemnase nimic pentru el. Și asta pentru că el le alesese după un criteriu greșit. Nu le cerea decît să arate foarte bine, să le placă distracția și să nu aibă pretenții prea mari de la el. Și, cu aproape un an în urmă, se trezi într-o dimineață cu un sentiment nou, că era sătul de această viață. Iar în următoarele luni încetă să se mai frămînte și să mai rătăcească.

Avea treizeci și patru de ani și se risipise fără încetare în nenumărate locuri, pe care deja ie

uitase. Acum era hotărît să se liniştească. Pentru Jack liniştea însemna o casă, o soţie, copii şi... Galveston. Pînă la sfîrşitul vieţii lui. Şi putea să-şi îndeplinească foarte uşor aceste idealuri, poate cu excepţia soţiei...

Mai de mult, începuse să analizeze ce aprecia el cel mai mult la un prieten, deci şi la o soţie. Frumuseţea era trecătoare, la fel ca şi dorinţa. El avea nevoie de o femeie cu care să poată discuta şi dimineaţa, la micul dejun, dar şi în liniştea nopţii. Voia o femeie inteligentă, care să aibă propriile ei păreri, şi să-l facă atent, atunci cînd el greşeşte. O voia pe... Kary.

Ea era omul cu cea mai sclipitoare minte, dintre toţi cei pe care el îi cunoscuse vreodată, şi definiţia aceasta n-avea nici o legătură cu rezultatele testelor scrise. Cînd el avea şaisprezece ani şi, aparent era foarte sigur pe el, dar sufletul îi era sfîşiat de întrebări, neputîndu-se hotărî dacă devenise bărbat sau dacă era încă un băieţel – deşi luase totuşi marea hotărîre – Kary, cu înţelepciunea ei de fetiţă de zece ani, îl ajutase să-şi clarifice problemele.

Într-o noapte tîrzie de august fierbinte, în faţa porţii casei familiei Lucas, ea îi spusese:

– Totdeauna vei întîlni oameni care vor pretinde că ştiu exact ce îţi lipseşte ţie. Cu degetul mijlociu îşi împinsese în sus ochelarii cu lentile

groase şi, apoi, îl privise. Dar, de fapt, nimeni nu ştie ceea ce este bine pentru tine, în afară de tine însuţi. Să-ţi aminteşti totdeauna acest lucru, Jack, şi să nu laşi pe altcineva să decidă în locul tău.

„Îţi mulţumesc, Kary", spuse el acum, foarte încet. „M-ai salvat atunci şi sper că şi acum vei fi la fel de generoasă."

El înţelesese foarte bine că nu poate să aterizeze în oraş, să-şi anunţe intenţiile şi să-şi găsească drumul imediat. Dar niciodată nu renunţase la luptă. Ştia că ea merită orice efort şi dacă trebuia să se bată ca să-i cîştige afecţiunea, o va face. Şi pentru că miza era atît de mare, va merge pînă la capăt.

Peste puţin timp veni la ea în bucătărie, fiind convins că se afla pe drumul cel bun.

– Uh, oh! exclamă el, văzînd că ea cărase în cameră o cutie mare, în care înghesuia acum toate hainele lui. Iartă-mă că ţi-am făcut mizerie.

– Tu şi Clint sînteţi la fel: amîndoi vă tîrîţi rufele murdare după voi prin toată lumea. Cred că el se agaţă încă de eterna lui speranţă că, într-o bună zi, o să-i spăl şi-o să-i calc hainele.

Jack începu o listă în minte. „Numărul unu: nu te aştepta să se ocupe de ţoalele tale!"

– Hai, lasă-mă s-o iau din calea ta. Se aple-

că să apuce cutia şi porni apoi pe aleea din spatele casei. Aruncă bagajul în spatele maşinii pe care o închiriase. Nu era tîrziu nici a doua zi să se gîndească la felul în care-şi va spăla maldărul de rufe murdare.

Se întoarse repede în casă şi o găsi pe Kary scotocind prin haosul creat de el pe mesele din bucătărie.

– Am venit pe şoseaua „Şaizeci şi unu" şi m-am oprit la Randalls' să cumpăr pîine, lapte, fulgi de ovăz şi ouă.

Ridică într-o mînă o cutie de alune şi, în cealaltă, varză acră bavareză.

Cu mult timp în urmă, pe cînd se afla în Spania, se pilise într-o noapte cu *amotillado*. Cînd îşi scotea ochelarii, ochii lui Kary apăreau de un cafeniu la fel de seducător ca şi acel sherry puternic, de neuitat.

– Am senzaţia să te-ai îmbarcat pe un vapor care te duce într-o direcţie nedorită.

– N-am mai fost de ani de zile într-un supermarket adevărat şi nu prea m-am simţit în apele mele. Aşa că m-am grăbit să iau toate lucrurile pe care le-am cumpărat şi să le arunc în maşină.

El ridică din umeri.

– Asta după ce-ai cheltuit o sută treizeci şi nouă de dolari.

– Ei, da, dar de-abia aştept să văd ce-ai să faci cu toate chestiile astea. Sînt convinsă că ştii o grămadă de reţete de mîncăruri ciudate.

„Numărul doi pe listă: ea crede că ştiu să gătesc."

– Mhmmm, aprobă el, întrebîndu-se dacă va fi în stare măcar să mimeze gesturile elementare folosite în bucătărie. Dar de ce nu? Cît de greu ar putea fi? Totuşi, nu era chiar atît de bătrîn ca să nu se poată înrola voluntar în asociaţia bucătarilor.

– Ce-ar fi să renunţăm la semipreparatele astea? propuse el. N-ai vrea să mîncăm în oraş astă-seară?

Fata se întoarse să-şi ia sacoul.

– Ultimele zile le-am petrecut la Yowa şi-am mîncat carne de vită aproape la toate mesele. Aş prefera să-mi schimb hainele; apoi mă duc cu bicicleta pînă la Hill să iau nişte peşte sau fructe de mare, ca să le pregătim noi aici.

– Te referi la magazinul de lîngă dig? Ea dădu din cap, iar el porni: M-ai bine du-te să te schimbi şi cumpăr eu peştele. Pe urmă gătim împreună.

Văzu că ea ezită, dar n-o lăsă să facă nici un fel de protest.

– Mă întorc peste cîteva minute. Dispăru pe uşă şi zgomotul paşilor lui se auzi pe cărare.

Înainte de a se urca în mașină, cercetă cutia pe care o aruncase în portbagaj, descoperind, într-un final, o pereche de pantofi vechi și foarte comozi, și un tricou mai puțin mizerabil. Se gîndi că fata îi cam fixase cu privirea pieptul gol, probabil pentru că nu era de acord cu ținuta lui. Fie, după dorința ei! Dar dacă ea ar fi practicat politica fără-cămașă, fără-pantofi, fără-griji, el ar fi făcut tot posibilul ca s-o mulțumească, pentru că dorea ca semenii lui să se simtă bine. „Dorința ta este poruncă pentru mine", chicoti Jack. „Dacă e rezonabilă, bineînțeles". Conducînd mașina pe drumul pe care venise, ajunse în Water Street într-un timp record. Sosise doar de două zile în oraș, și unul dintre primele lucruri pe care le remarcase era faptul că traficul devenise mult mai aglomerat decît odinioară. Atît pe Seawall, cît și pe Strand, mașinile mergeau în șir, una lîngă alta, și situația era agravată în acea seară de turiștii care veniseră în weekwend.

Dar toate aceste schimbări nu-l deranjau cîtuși de puțin, pentru că era mult prea incitat că se afla aici, ca să mai plîngă după trecut.

Îi spusese lui Kary că acest lor era adevărata lui casă, și n-o mințise – totdeauna avusese acest sentiment. Însă numai de curînd realizase adevărata valoare a locurilor și oamenilor

pe care îi părăsise.

În momentul în care trecu peste podul de la Galveston Bay, se simți învăluit de sentimentul că este într-adevăr pe drumul cel bun. Era mai fericit, mai sigur pe el și mai optimist, decît fusese vreodată, și asta numai datorită femeii care îl aștepta în casa din Silk Stocking Historic District. La întoarcere, conduse cu viteză și mai mare.

Prin geamul din sticlă groasă de la ușa din spatele casei, Jack o văzu pe Kary în bucătărie. Ea își schimbase fusta dintr-un material imprimat și bluza asortată, cu o pereche de pantaloni scurți, roz și un maiou alb, ușor decoltat, care lăsa să se vadă o mică porțiune de piele, atunci cînd ea se apleca sau se întindea. Lui Jack începură să-i tremure mîinile.

La doisprezece ani era o fetiță mohorîtă și caraghioasă, tot timpul cu nasul în cărți, împiedicîndu-se la fiecare pas. Ultima dată o văzuse cînd el și Clint terminau colegiul și atunci ea avea șaisprezece ani; începuse deja să promită, dar el nu fusese destul de perspicace s-o aprecieze.

Acum, cînd împlinise douăzeci și opt de ani, avea niște picioare de ți se tăia respirația. Fruntea începu să transpire și simți fiori pe șira spinării. Își strînse pleoapele pentru o clipă și în-

cepu să fluiere uşor.

Îl trebuia o voinţă de supraom ca să nu grăbească lucrurile în acest domeniu. Odată ce ştia clar ce doreşte, ar fi vrut să primească totul într-o zi: astăzi. Din nefericire, trebuia s-o convingă pe Kary să-şi dorească acelaşi viitor.

Instinctul îi şoptea că fata nu va fi uşor de cucerit, pentru că aveau deja un trecut comun. Şi Jack era conştient că ea nu putea privi cu plăcere zilele acelea, şi nici pe el.

Aşa că adăugă pe lista lui numerele trei şi patru. „Rezistă tentaţiei de a o gusta, şi, orice s-ar întîmpla, ţine-ţi mîinile acasă pînă cînd ea va fi pregătită." În ritmul ăsta, părea că lista va fi atît de lungă, încît niciodată n-o să fie în stare să ţină cont de absolut totul.

Descuind cu cheia pe care i-o dăduse Clint, împinse uşa.

– Somon roşu, spuse atunci cînd ea se întoarse. Ca un vînător din Epoca de Piatră, oferea vînatul proaspăt femeii sale. Imaginea aceasta sălbatică îl zgudui şi-i întări instinctele.

– Aa; perfect. Ea preluă pachetul, îl desfăcu şi mirosi peştele. Jack o văzuse de sute de ori pe mama ei făcînd acest gest. Putem să-l frigem pe grătar, ca să nu mai încălzim casa.

– Sună grozav. Căldura suplimentară ar fi fost ultimul lucru de care avea nevoie acum.

Dacă se lua după ultimele ore, însemna că vara va fi lungă și fierbinte. Cu ce pot să te ajut?

– Fă focul. Găsești în garaj cărbuni și benzină. Trase un sertar și scoase o cutie cu chibrituri. Și pînă se face jarul, eu prepar o salată și pregătesc peștele și porumbul pentru copt.

Urmîndu-i ordinele, Jack se îndreptă spre garaj, ca să caute cărbunii. „Uite ce-am ajuns", mormăi el, ridicînd sacul și golind jumătate din conținut în canistra Weber. „M-am transformat într-un adevărat Mister America Centrală."

Puse benzină peste cărbuni, apoi aruncă chibritul aprins. Flăcările izbucniră cu zgomot și se ridicară brusc spre cer. Jack se feri la timp și reuși să nu-și pîrlească sprîncenele. Se pare că pusese prea multă benzină. Aruncă repede capacul deasupra, ca să potolească focul, și imediat fu înconjurat de un nor de fum. În domeniul bucătăriei ar fi trebuit să devină specialist în efectuarea manevrelor primejdioase.

– Merge bine treaba? întrebă Kary, vîrîndu-și capul pe ușă.

Jack dădu capacul la o parte, constatînd ușurat că flama se stinsese.

– Totul e perfect. Mulțumi cerului că fata întîrziase. Dacă ar fi intrat cu cîteva secunde mai devreme, ar fi fost martora coborîrii lui în infern. Sînt gata în vreo zece minute. Se în-

trebă dacă vocea îi sunase normal.

Crezînd că va mai căpăta unele informații, observînd sau chiar amestecîndu-se, se îndreptă din nou spre casă, să vadă ce face Kary în bucătărie. Trei soiuri de lăptuci se scurgeau în strecurătoare și Kary tăia feliuțe și cubulețe, croindu-și drum printr-o grămadă de legume.

O privea făcînd această muncă simplă – curățatul morcovilor – și faptul i se părea drăgălaș și încîntător. Dar nu i-ar fi spus-o pentru nimic în lume, pentru că ea ar fi ripostat imediat, ucigîndu-l cu precizia unui adevărat polițist neamț.

Jack se sprijini de marginea mesei și întrebă cu o voce neutră:

– Și ce face zilele astea Dr. Karolyn Lucas, geniu-la-domiciliu?

Polițistul merse repede lîngă chiuvetă. Pe piept și pe gît îi apăru brusc o ușoară roșeață.

– Nimic care te-ar putea interesa, sînt convinsă. Apucă un cuțit de o formă înfricoșătoare și reteză o roșie. Dar de ce-ai vrea să știi?

Imediat devenise suspicioasă, deși el de-abia începuse atacul.

– Încerc și eu să mă port frumos. Nu se procedează așa între doi vechi prieteni, care nu s-au văzut de mult?

– Cred că da. Deci, asta zici tu că sîntem,

doi vechi prieteni?

– Absolut. Hai, las-o baltă. Cum îți petreci zilele? Privirea lui întîrzie pe ochii ei, pe buzele ei. Dar nopțile?

Ea porni un atac asupra butoiașului de piper.

– Acum sînt foarte ocupată cu munca mea. Studiez polimerazele și alte enzime ale ADN-ului, adică factorii de creștere care catalizează și produc replicarea celulară. Acest domeniu ne oferă mari promisiuni în vindecarea rănilor, dar are implicații în multe alte aspecte ale medicinii, de la infarctele cardiace și cerebrale, pînă la arsuri și chirurgie. Adică tot ce înseamnă tratarea agresiunilor asupra țesuturilor.

Jack avea o nedumerire.

– Poate și tratamentul oancerului?

Ea se trezi din concentrare, cu ochii strălucitori, care aruncau flăcări.

– Dacă ai de gînd să-ți bați joc de mine în continuare, n-ai decît să-ți împachetezi mîncarea și țoalele mizerabile și să te întorci acolo de unde-ai venit. N-am chef să mai joc rolul surioarei mai mici și nici să te mai suport, pe tine sau zeflemelile tale.

– Hei, hei, potolește-te, spuse el dulce, atingîndu-i brațul. Pielea ei era de o catifelare seducătoare, și el simțea nevoia s-o strîngă, să se umple de ea. Și-n loc de asta, trebuia să se

apere. De unde ți-a venit ideea că vreau să-mi bat joc de tine?

Bătînd în retragere, Kary spuse cu o voce sfîrșită:

– Din experiența anilor trecuți, normal. Erai campion în a mă pune la punct.

Și șase ciuperci grăsuțe căzură victime cuțitului ei tăios.

– Să te pun la punct? Jack clătină din cap, neîncrezător. Eu nu țin minte așa ceva. Sigur că o tachină uneori, dar o făcea mai mult ca să-i provoace o reacție, pentru că ea cooperase totdeauna. Kary era o puștoaică cumintică, deranjant de isteață și de inteligentă, care permanent avea o replică pregătită. Lupta continuă dintre ei doi reprezenta pentru el un joc atrăgător și inofensiv.

Dar se pare că ea vedea lucrurile dintr-o altă perspectivă, pentru că acuzația ei era plină de resentimente, aproape amară. Și datorită acestui fapt, comportamentul lui se modifică imediat.

– Jur că n-am vrut niciodată să te rănesc.

– Ha! Își răsuci capul cu un gest atît de sfidător, încît o șuviță din părul ei aproape negru o lovi peste umăr. Sînt convinsă că nu te-ai gîndit nici măcar o dată dacă sînt sau nu rănită. Pentru tine nu eram decît un copii prostuț și

stîngaci.-Ți se pare un joc cinstit, nu? Dar vreau să-ți spun ceva, Jack Rowland, zilele alea au trecut. Nu mai am de gînd să trăiesc pentru amuzamentul tău. Ea sublinie fiecare cuvînt rostit cu o mișcare din cuțit.

– Of, n-ai putea să renunți la jucăria aia puțin? Am senzația că mă aflu în pericolul de a fi ciopîrțit ca legumele alea.

Cînd auzi vorbele lui, ea privi mizeria pe care o făcuse.

– Mamă! mormăi ea dezgustată. Îți dau voie să rîzi de mine încă o dată. Cu grijă exagerată, așează cuțitul pe tăiș, cu vîrful cît mai departe de el. Și aveam dreptate cînd spuneam că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Jack afișă expresia lui cea mai cinstită, cu intenția vădită de a o convinge.

– N-ai dreptate, Kary. Ai să te convingi curînd că m-am schimbat foarte mult.

Ea se spălă pe mîini și apoi se șterse, fără să se grăbească.

– Mă îndoiesc că voi avea ocazia să mă conving de acest lucru, în timpul scurtei tale vizite.

Jack scrîșni din dinți. Ea avea în continuare impresia că el se află doar în trecere. Înainte ca el să-i poată explica, ea îi întinse platoul cu fileu de pește și porumb, înfășurate în staniol.

– Ce părere ai, e suficient să-l las cinci minute pe-o parte?

– Ar trebui să fie, zise el, ca şi cum ar fi fost un expert în materie de bucătărie.

Conversaţia lor îl făcu să se simtă frustrat, pentru că se îndepărtaseră de la subiect. Dar cel puţin îi dădea senzaţia că mai exista o speranţă. Îşi făcuse planul că prăjitul peştelui va dura o oră, şi credea că rezultatul acestui experiment ar fi putut constitui un punct de plecare.

Cînd termină, îi întinse platoul cu produsul finit, aşteptînd din partea ei un semn de aprobare.

– Miroase minunat şi arată extraordinar.

– N-a fost mare lucru, spuse el nonşalant, ca şi cînd ar fi făcut lucrul acesta dintotdeauna.

La urma urmei, gătitul se dovedise a fi un lucru destul de simplu. Cîndva, o prietenă îi spusese că nici o femeie nu e-n stare să reziste unui bărbat care îi face de mîncare.

Se serviră şi apoi se aşezară faţă în faţă la măsuţa din bucătărie. Kary îşi aranjă farfuria şi tacîmurile, ca şi cum prezenţa lui ar fi stînjenit-o. Cu siguranţă că nu era aşa, doar Jack era de-al casei. Apucă furculiţa şi începu să mănînce. După cîteva secunde, făcu şi ea acelaşi lucru.

– Era gata să-ți propun să mîncăm afară, dar după zece minute de stat lîngă foc mi-am schimbat părerea. E o căldură infernală.

– Ai uitat cît e de cald la noi în august.

– Am umblat prin locuri unde era și mai rău, rosti Jack liniștit.

Ar fi fost bine să-i clarifice această perioadă din viața lui. Voia s-o convingă că era mai mult decît un inginer rătăcitor, care ar fi acceptat orice contract din lume, cu condiția să fie bine plătit.

– Da, mi-a spus Clint c-ai aterizat și prin niște locuri fierbinți.

„Mulțam, bătrîne. Cu asta mi-ai făcut un bine."

– Da. Toate astea țin de trecut. Acum am întors foaia.

Ea dădu din cap, dar nu părea foarte convinsă.

– Acum, că m-am întors, tu unde vei pleca?

El fu gata-gata să se înece. Deci ea încerca să-i dea papucii, dar n-avea nici o șansă.

– Mi-am propus să mai stau pe-aici o vreme.

Ea se juca cu marginea pernuței pe care stătea.

– Odată ce Clint e plecat pentru cîteva săptămîni, probabil că te-ai simți mai bine în altă parte.

– Mi-am petrecut multă vreme în casa asta, şi mă simt nemaipomenit aici. Nu uita că a fost pentru mine al doilea cămin.

– N-am uitat, zise ea îmbujorîndu-se. Oare avea idee cît îi stătea de bine? Numai că în situaţia de faţă...

– Ce situaţie? întrebă el privind-o, în timp ce se juca cu furculiţa în farfurie.

– Te îngrijorează faptul că rămînem singuri aici, fără paravan? adăugă el, cîntărindu-şi cuvintele. Ţi-e teamă că-mi pierd controlul şi te compromit?

Ea sări, tremurînd de indignare.

– Bineînţeles că nu. N-am auzit niciodată ceva mai ridicol! rosti ea, şi apoi se linişti un pic. Oricum, nu sînt genul tău.

El vru s-o contrazică, dar adoptă o altă tactică.

– Dacă aşa stau lucrurile, ce motive am avea să nu împărţim casa asta, aşa cum faci cu Clint?

Ea îşi muşcă buzele. O observă cum se străduieşte să-i reziste, iar el aruncă în joc toate cărţile.

– Nu fi copil. Practic, fac parte din familie. Dacă ar şti părinţii tăi, chiar ar insista să stau aici.

– Ştiu, spuse ea, suspinînd resemnată. Spu-

ne-mi, cam cît ai de gînd să rămîi?

– Obișnuiește-te cu situația, Kary. M-am întors la Galveston pentru totdeauna.

Capitolul doi

– Ce facem astăzi?

Karolyn tresări la sunetul vocii lui Jack. Graba lui de dimineață și insinuarea că ar putea avea un program comun o neliniștea. De fapt, tot ce era legat de bărbatul acesta o neliniștea, și faptul o scotea din sărite. Era o bilă albă pentru ea că nu-i cădea în brațe, ca toate femeile pe care el le întîlnise. Cuprinse în mîini paharul cu suc de portocale, fixînd cu privirea suprafața lichidului, așa cum făcea și Madam Zora, atunci cînd îi ghicea în frunzele de ceai. Pentru a suta oară își spuse că trebuie să uite prezicerea ei

în legătură cu frumosul străin care avea să-i apară în cale. I se păruse un clișeu, așa că aproape izbucnise în rîs atunci. Bineînțeles că nu crezuse o iotă din pălăvrăgeala femeiuștii aceleia. Așa cum nu credea nici că Jack se întorsese la Galveston pentru totdeauna. Nu-i dădea mai mult de două săptămîni. Probabil că va dura chiar mai puțin pînă cînd el va începe să-și dorească altceva decît viața călduță pe care i-o oferea această insulă. Numai că el o asigurase că, atît cît va sta, va locui sub acoperișul ei. Vor trăi împreună. Aceste cuvinte o făcură să tremure de un dor înăbușit.

– Nu știu ce-ai tu de gînd, dar eu trebuie să-l aștept pe grădinar ca să tundă gazonul.

El își luă un pahar de suc și o tartă cu afine, înainte de a se așeza la masă în fața ei.

– Ai obiceiul să tunzi iarba în fiecare sîmbătă?

– Cineva trebuie s-o facă.

– Păi asta nu-i treaba lui Clint?

– Dac-ar fi după frate-meu, ar crește tufișurile cît copacii și iarba ar face sămînță, rosti ea, observînd că el nu se ostenise să-și pună cămașa, făcînd-o să rămînă cu ochii ațintiți pe pieptul lui păros. A, el pretinde că-l interesează locul acesta și istoricul lui, dar cred că e, de fapt, un mare puturos.

– Totuși, dacă are de gînd să trăiască aici, asta implică și niște responsabilități din partea lui, zise Jack, dovedindu-se a nu fi de acord cu egalitatea dintre femeie și bărbat.

– Doar nu vrei să spui că ești de modă veche. Sîntem în nouăzeci.

– Te rog frumos, e prea devreme pentru peroroții pro feministe. Pînă nu-mi iau doza de cafeină, nu sînt în stare să-mi susțin punctul de vedere.

– Aici va trebui să te descurci singur, pentru că eu nu beau decît ceai.

– Nici nu mă surprinde, zise el răgușit. Ai fost totdeauna altfel decît noi, muritorii de rînd.

Ca și cînd ea ar fi avut nevoie ca Jack Rowland să sublinieze lucrul acesta. Karolyn credea că-și depășise toate frustrările din copilărie, dar el i le readusese crud în memorie. Își dori să fie luni, ca să poată scăpa, plecînd la laborator. Numai că munca nu mai reprezenta o evadare din amintirile trecutului său. Se gîndi la superstițiile mătușii Sadie, în legătură cu dezastrele, care vin totdeauna în număr de trei: mai întîi dilema în legătură cu slujba, acum Jack.

Oare ce-o să urmeze? își șopti ea, înfiorată.

Fiind o pragmatică, trebuia să se ocupe întîi de problema cea mai stringentă, Jack. În cursul

orelor nesfîrşite dintre miezul nopţii şi zorii zilei, ea ajunsese la un compromis, pe care spera ca el să-l accepte.

– Ştii, Clint şi cu mine nu împărţim casa de fapt.

– Din experienţă, ştiu că atunci cînd cineva foloseşte cuvintele „de fapt", încearcă să mă ducă cu vorba.

Karolyn sări în picioare, ca şi cum era vital pentru ea, în acel moment, să clătească farfuriile şi paharele.

– Nu... aşa e... în rareie ocazii cînd e acasă nu-l prea văd. Locuieşte în bucătăria de vară. Intră şi iese cînd vrea. Părinţii mei au transformat-o în cameră de oaspeţi, la puţină vreme după ce voi aţi plecat la Purdue.

– Bun. Înseamnă că tu şi frate-tău nu locuiţi în aceeaşi casă. De fapt! Şi ce vrei să spui cu asta?

Ea aranjă cu grijă vasele în maşina de spălat.

– Mă gîndeam doar că ai dori să ai intimitatea ta. În felul acesta n-am să te deranjez.

– Nu mă deranjezi, Kary, rosti el, cuprinzînd-o cu privirea lui albastră, în liniştea grea care se lăsase. Pe tine te deranjează prezenţa mea lîngă tine?

– Nu! strigă ea, mînţind, obligată de cuvintele

lui. Din fericire, el n-o sîcîise în legătură cu prostia aceea cu admiratorul secret, pentru că atunci ea ar fi fost nevoită să-şi inventeze un păcat cu şi mai multă ardoare. Mă gîndeam doar la convenienţe.

– N-are nici un rost să punem în funcţiune instalaţia de aer condiţionat în ambele locuri. Pentru mine e nemaipomenit să stau chiar aici, în vechiul dormitor al lui Clint.

Pentru el era uşor. După o singură noapte, ea ajunsese însă la concluzia că era teribil de incomod, dar simţea că el avea argumente pentru orice. Bărbatul refuza să fie înlăturat.

– Cum vrei tu, acceptă ea, rigidă. În întrecerile care le punea în valoare inteligenţa, de obicei ea cîştiga. Nu-i era în fire să piardă cu graţie. Să nu uiţi că eu te-am prevenit!

– Am notat cu grijă. Acum spune-mi unde e maşina ta de tuns iarba, ca să-ncerc să-mi plătesc masa şi casa.

Karolyn fu foarte atentă dacă el o urmează îndeaproape în drum spre garaj. De asemenea, îşi mai dădea seama că şortul galben şi maieul purpuriu o făceau şi mai provocatoare. În condiţii normale nu s-ar fi aşteptat ca el să observe acest lucru dar, începînd cu după-amiaza precedentă, îl surprinsese privind-o cu o lumină diferită în ochi şi cu un zîmbet

care-o făcea să se înfioare.

Vechea maşină de tuns iarba dădu un rateu, scuipă şi îi învălui în fum, dar apoi păru pregătită să-i ajute.

Fluierînd, Jack o împinse pe aleea pavată, ca şi cînd de-abia aştepta să se apuce serios de treabă. Kary încă putea să jure că în curînd o să-i mai scadă entuziasmul. Termometrul arăta deja treizeci şi cinci de grade la umbră.

Deodată, fetei îi trecu ceva prin minte. Poate că, dacă îi va prezenta o listă a treburilor din gospodărie, îl va determina să renunţe şi să plece într-un loc mai ospitalier. Poate, dar nu prea credea că va fi aşa. Jack rezistase totdeauna cu încăpăţînare la toate încercările de a fi manipulat. Nu făcea niciodată decît ce-i plăcea şi nu ţinea cont de părerea nimănui. Paradoxal, această atitudine nonşalantă îl făcuse extraordinar de popular, mai ales în rîndul femeilor.

În vreme ce tăia şi aranja iarba, ea îngrijea azaleele şi florile din spatele curţii. Cînd el ajunse în dreptul ei, ea se mută şi începu să mătură aleile din faţă. Deşi maşina de tuns iarba făcea zgomot, îl auzi dregîndu-şi glasul. Karolyn trase cît putu de timp, dar se nelinişti tot învîrtindu-se în jurul aceleiaşi grămezi de frunze şi de iarbă. N-avea cum să-l evite la nesfîrşit, aşa că se aplecă şi puse totul într-o

ladă de gunoi. Aproape tresări cînd îl auzi pe Jack dregîndu-şi din nou vocea. În picioare, la mai puţin de un metru de ea, el o surprinsese într-o poziţie lipsită de demnitate. Cu faţa în flăcări, ea se străduí să se îndrepte.

– M-am gîndit că poate vrei să bei ceva, zise el, întinzîndu-i un pahar mare cu apă şi gheaţă.

Ea îl înfăşcă şi îl dădu pe gît însetată. Apa n-o prea răcori, mai ales că ea nu mai vedea nimic în faţa ochilor, în afară de pieptul gol şi umed, şi de picioarele lui musculoase. Oare omul ăsta nu mai purta decît pantaloni scurţi? Dacă tot insista să-i poarte, de ce nu era spîn, nu păros ca un Pithecanthropus erectus? La naiba, cît de bine putea să arate aşa transpirat...

În comparaţie cu ei, se simţea murdară, plăpîndă şi fără vlagă. Goli paharul, regretînd că umezeala şi căldura scurtcircuitaseră conexiunile neuronale. Poftele primare îi erau la fel de străine, precum zăpada la Galveston. Lucrul care o intriga şi mai tare era faptul că tocmai Jack fu bărbatul capabil să i le trezească.

Se lăsă în genunchi să cureţe locul.

– Trebuie să le car...

– Bună dimineaţa, Karolyn, zise doamna Potter intrînd în grădină. Văd că e gata porţia mea săptămînală. În căldura asta, gunoiul o să

fermenteze foarte repede.

– Bună ziua, doamna Potter, se amestecă și Jack. Vă mai amintiți de mine?

– Oi fi eu bătrînă, Jack Rowland, dar nu mi-am pierdut în așa hal memoria încît să nu-mi amintesc de un ticălos ca tine. Mărturisesc că erai ultima persoană la care m-aș fi gîndit s-o găsesc aici.

– Mi se pare că sînt ca banul rău, zise el dezvelindu-și dinții albi, perfecți, într-un rînjet, încă un motiv pentru care Karolyn îl considera nesuferit. Ea trebuise să îndure chinuri mari ca să-și îmbunătățească dantura. El făcu un gest către casa de alături.

– Observ că vă mai ocupați încă de trandafiri.

– Oricum, nu datorită ție și lui Clint. Numai Dumnezeu știe de cîte ori v-am gonit de pe straturile mele de flori, zise ea, cu o voce severă, de fostă profesoară, dar cu privirea caldă, amuzată.

Jack mai făcuse o cucerire. Karolyn zise:

– De fiecare dată cînd tata încerca să-i pună la punct pe Jack și pe Clint pentru cîte-o năzbîtie, dădea din cap și zicea că dacă nebunii ăștia doi ar reuși să-și canalizeze energia și creativitatea într-un scop constructiv, ar ajunge milionari cu siguranță.

Îi întinse lada de gunoi vecinei.

– Mă gîndesc că le-a spus-o de foarte multe ori.

– Asta cu siguranță, apobă Jack, fără nici o urmă de regret. Dar știți cum e, doamnă Potter, pe măsură ce îmbătrînești, îți dai seama că în majoritatea cazurilor părinții au avut dreptate.

Ea se uită lung la el.

– Să nu-ți fie de deochi, nu-mi vine să-mi cred urechilor! Cît ne-am străduit noi să-ți băgăm în cap chestia asta.

– Sînt lucruri pe care le-am învățat mai greu.

– Rezultatul contează, rosti doamna Potter cu convingere. Acum vă rog să mă iertați, vin la mine cei de la clubul de grădinărit și trebuie să mă pregătesc.

Jack urmări mersul vioi al bătrînei care se îndepărta, traversînd pajiștea și dispărînd pe lîngă casa ei. Apoi se întoarse către Karolyn.

– Oi fi fost eu încet în unele privințe, dar un *copil isteț ca tine și-a putut da seama* de adevăr de la început.

Dac-o mai făcea vreodată „isteață", era hotărîtă să-l atingă.

– Eu mi-am învățat lecția cu trudă, ca toată lumea. Faptul că am luat note maxime la toate, nu înseamnă neapărat că sînt un as.

El ridică din umeri.

– Așa o fi. Dar și cînd erai puștoaică, aveai ochii ăștia mari, serioși, în care începea totul. Ca și cînd un suflet înțelept și bătrîn ar fi fost încătușat în trupul unui copii.

„Ce ticălos " își zise ea, regretîndu-și vorbele imediat. La urma urmei nu era nici o nenorocire să-l lase să creadă că e mai complexă decît în realitate. Lucrul acesta îi dădea un oarecare avantaj. Karolyn își frecă mîinile pline de praf și zise scurt:

– Ei, asta e tot pentru astăzi, nu vreau să te mai reții. Poate ai lucruri mai interesante de făcut decît să lucrezi în grădină în ... timpul vacanței.

– Ba deloc. De fapt, aveam de gînd să te întreb ce planuri ai pentru după-amiaza asta. Mă gîndeam să nu te superi dacă stau cu tine.

La naiba! Avea de gînd să se țină de ea ca scaiul. Nu asta era imaginea ei despre relaxare. Două săptămîni puteau însemna o eternitate, numai dacă nu găsea o cale să-și mai potolească neliniștea care-o cuprinsese.

– O, nu fac nimic special. Obișnuitele mele drumuri de sfîrșit de săptămînă. Mă tem că e cam plictisitor.

– Nu mă deranjează. Hai să ne schimbăm, și-ți ofer o masă la Gaido. Hai să vedem cine ajunge primul sub duș.

– Te rog, zise ea, cu o ușoară urmă de sarcasm în voce.

Două săptămîni de împărțire a băii. Exista oare un cuvînt mai potrivit pentru „eternitate"?

În realitate, Kary nu avea de făcut decît trei trebușoare, pe care le rezolvă într-o jumătate de oră. Masa dură însă timp îndelungat, pentru că Jack stătu de vorbă cu o mulțime de foști colegi de școală, care-l recunoscură.

Karolyn spera de fiecare dată cînd îi auzea invitîndu-l la ei pe Jack, dar speranța i se risipea cînd îl auzea refuzîndu-i.

Schimbară numere de telefon și își promiseseră că se vor întîlni, fără însă să stabilească o dată precisă.

Ea se străduí să zîmbească atunci cînd Jack le-o prezentă, și încercase să fie plăcută. Dar nu-i fu ușor, din cauza privirilor iscoditoare îndreptate spre ea. Le putea citi gîndurile: cu siguranță că Jack Rowland nu putea fi implicat sentimental cu cineva precum Karolyn Lucas. Nu era genul lui.

Cînd, în sfîrșit, plecară de la Gaido, era după amiază tîrziu. Asfaltul se înmuia sub tălpile

sandalelor sale. Dincolo de Bulevardul Seawall, pe plajă, cei care preferau soarele se ungeau cu cremă şi se tolăneau să se bronzeze. Ce inconştienţi erau că refuzau să asculte sfaturile specialiştilor numai pentru propria lor vanitate.

Aruncă o privire către Jack, care era bronzat pe tot trupul. Deşi era îmbrăcat în bermude şi tricou, ei i se părea totuşi dezgolit. Părul şi sprîncenele îi erau decolorate de soare şi la colţurile ochilor apăruseră nişte riduri fine, ca şi cînd ar fi citit stînd la soare. În realitate, însă, Jack acorda puţină atenţie lecturilor de orice fel.

– Şi acum ce facem? întrebă el, observînd că ea îl studiază.

Tot ceea ce îşi dorea Karolyn era să se oprească la librărie şi să-şi cumpere ultima carte de dragoste scrisă de autoarea ei preferată, apoi să se cuíbărească în dormitorul cu aer condiţionat şi să se bucure de una dintre plăcerile ei vinovate. Gusta deja senzaţiile pe care avea să le încerce.

– Astăzi are loc concursul de castele de nisip din parcul Apffel. Ce-ar fi să mergem şi noi?

Ar fi preferat chinurile iadului, decît să stea singură cu Jack în casă.

– Pare interesant. Despre ce e vorba?

– Se strînge un grup de arhitecţi şi se iau la

întrecere care are cel mai interesant design. Au început acum vreo șase ani și de fiecare dată se adună tot mai mulți spectatori.

– Se pare că pe-aici se-ntîmplă mai multe lucruri ca oricînd.

– Prin anii optzeci, Convenția și Biroul de turism au lansat o campanie agresivă de piață, pentru a atrage vizitatori. Cred că în unele privințe a avut succes. Sînt momente cînd locuitorii de aici trebuie să fugă în altă parte, altfel sînt sufocați de turiști.

– Tu unde fugi?

– A, de obicei la Huston, la sfîrșit de săptămînă, deși e greu de găsit și acolo pacea și liniștea, numai că e alt fel de haos. Mă simt totdeauna ușurată cînd mă întorc acasă.

În timp ce mergeau în parcare spre mașină, Jack o prinse de umăr. Karolyn tresări puternic cînd simți pulsația caldă și energică a atingerii lui. Îi dădu drumul atunci cînd se urcară în mașină, dar ea rămase înfiorată mult timp după ce porniră spre capătul estic al insulei.

– Clint mi-a povestit că ai refuzat cîteva slujbe care păreau foarte avantajoase. Era vorba de companii farmaceutice uriașe, spitale ultramoderne, CDC în Atlanta, Institutul Național de Sănătate Publică. Și totuși, tu te-ai hotărît să te întorci la Galveston, ca să lucrezi în cercetare.

De ce?

– Răspunsul e foarte simplu. Încă din școala generală, am fost în fiecare vară la un program academic intensiv, sau într-o tabără, sau undeva departe de lume. Apoi mi-am petrecut cei mai frumoși șapte ani la colegiu și la facultate. Acum vreo trei ani mi-am dat seama c-am stat prea mult departe de casă.

Într-un tîrziu, ea observă că se făcea mai mult sau mai puțin ecoul propriilor lui sentimente.

– Știu exact ce simți. Mie mi-a luat ceva mai mult timp, dar atunci nimeni nu m-a acuzat c-aș fi vreun studios, așa ca tine.

– Ascultă, dacă mai glumești în legătură cu inteligența mea, am să te-alerg cu bătătorul de covoare.

El căscă gura, uluit.

– Dar, Kary, inteligența ta nu e nici o glumă. E uimitoare, și te respect dintotdeauna pentru asta.

El păru atît de sincer, încît fu rîndul ei să rămînă uluită. Să-ndrăznească să-l creadă?

– Hai să lăsăm vorba. Am auzit mulți bărbați pretinzînd că apreciază inteligența la o femeie. Realitatea este că majoritatea se simt intimidați și amenințați de acest lucru.

– E clar că ai stat de vorbă cu cine nu tre-

buie. Zîmbetul lui încrezător spunea totul. Jack nu s-ar fi lăsat niciodată intimidat de nimic în legătură cu o femeie.

– De fapt, nu prea am de-a face cu bărbați – scrîșni ea din dinți, cînd văzu că zîmbetul lui se lărgește.

Pătrunseră în parc și el plăti taxa de intrare.

– Acum, c-ai făcut rost de un admirator secret, presupun că lucrurile se vor schimba. Mai devreme sau mai tîrziu o să se arate la față și-atunci lucrurile se vor precipita.

– N-o să fie nimic.

Deși părea stăpînă pe ea, își auzi vocea tremurînd și se temu ca el să nu-și dea seama. Nu știu cum să facă să iasă mai repede din mașină. El o ajunse imediat din urmă.

Își petrecu degetele printre curelușele sandalelor pe care ea tocmai le dăduse jos din picioare.

– Pe de altă parte, trebuie să admiți că există posibilități interesante: riscul și necunoscutul sporesc exaltarea.

Ea simți un gol în stomac.

– Lucrurile astea se întîmplă numai în basme, nu și în viața reală. „Sau poate altor femei".

– Ești prea sceptică, Kary. Lucrul acesta cred că i se potrivește unui om de știință. Nu crezi nimic, dacă nu vezi și nu atingi, nu-i așa?

– Vreau să am totdeauna dovezi.

Trecură printr-o mulțime înarmată cu roabe, găleți, unelte de sculptat și greble. Echipe de constructori se învîrteau în jurul schelelor de lemn, pe care le construiseră conform planurilor lor.

– Nu-i așa că dovezile conduc uneori la concluzii greșite?

– Uită-te acolo, exclamă ea, ignorîndu-i întrebarea subtilă. Cred că tipul ăia a-nnebunit din cauza căldurii.

Neținînd cont de atmosfera înăbușitoare, Omul-Liliac, cu masca și o mantie lungă pînă la călcîie, se repezi să avertizeze:

– Aveți grijă! Femeia-Pisică bîntuie prin apropiere!

Așa și era. Vizavi de Omul Liliac se vedea un basorelief modelat din nisip închis la culoare, lîngă care stătea o femeie îmbrăcată într-un costum de pisică neagră, care se unduia și lua posturi seducătoare și insinuante, vizîndu-l pe Jack. El rîse, dar dădu din cap și o trase pe Karolyn spre altă sculptură. Uluită, ea își mușcă limba, ca să nu dea drumul întrebării care-o frămînta.

De cînd nu-l mai interesau pe Jack farmecele unei femei provocatoare? Oare se schimbase radical? Nuu! Asta ar fi fost nesperat. Ia,

stai un pic. Începuse să-şi bage nasul unde nu era treaba ei. Karolyn se străduí să se concentreze asupra a ceea ce vedea, o piramidă impresionantă, care avea sculptat pe una din fețe chipul lui Elvis.

– Oamenii ăştia iau joaca în serios, nu-i aşa? întrebă el.

Cei din echipă pompau apă din golf ca să-şi poată sculpta eroii. Kary fu tentată să întoarcă furtunul spre ea.

– Dacă nu le mențin umede, operele lor de artă se vor fărîma înainte ca juriul să-şi spună părerea.

– Deci e chiar o competiție?

– O, da! zise ea, ridicînd privirea spre el şi observînd cum broboanele de sudoare i se prelingeau pe față şi pe gît. Se gîndea cum să-şi ascundă pata de transpirație care i se formase între sîni.

– Au venit cu toți aici să cîştige Premiul Găleții de Aur.

Jack îşi scoase ochelarii de soare, hipnotizînd-o cu puterea întunecată a ochilor lui.

– Ştiu cum se simt băieții. Şi mie îmi place să cîştig. Atît de mult, încît aş face orice pentru asta.

Cum putea oare să-i fie atît de cald şi în acelaşi timp să simtă fiori reci pe spate? Murea de

nerăbdare să-l întrebe ce dorea el atît de mult să cîștige, dar se abținu. Nu era treaba ei.

– Uită-te bine la asta. Lui Jack îi trebuiră doar cîteva secunde să studieze designul unei lăzi de gunoi scufundate în nisipuri mișcătoare, care te ducea cu gîndul la un centru de refolosire a materialelor.

– Deci te-ai întors de trei ani, nu-i așa?

– Aproape.

– Te-ai gîndit vreodată să te aventurezi din nou? Poate să-ți iei o slujbă de prestigiu, prin care să-ți faci un nume?

– Numele meu e bun așa cum e, afirmă ea, pe un ton defensiv, gîndindu-se că el depășise măsura. Sînt fericită acolo unde sînt. Poate ți-e greu să înțelegi, dar nu toată lumea are gînduri de mărire. Unii dintre noi nu-și doresc decît cîte-o vacanță din cînd în cînd.

– Unde-ai fost în ultima ta vacanță?

– Am profitat de ea ca să mă mut în casa părinților mei.

Karolyn o luă spre plajă, stîrnind nisipul cu vîrful piciorului. Deorece bărbații nu se prea interesau de detalii din viața ei personală, curiozitatea lui subită o făcu să se simtă stînjenită. Din doi pași mari, el fu lîngă ea.

– Ai dreptate. Clint mi-a spus că tatăl vostru s-a dus în Anglia și tu ai renunțat la casa ta

pentru a avea grijă de a lor. Unde locuiai tu?

– Oo! În sediul Avocaților Creștini Texani de pe malul rîului Mechanic. Această clădire fusese folosită ca magazie, în timpul restaurării uriașului vas „Elissa". Ulterior s-a renovat și mi s-a eliberat unul din apartamentele de la etajul doi, deasupra unei galerii.

Mare lucru. Parcă era ghid la turul caselor istorice. El nu păru atît de plictisit cum s-ar fi așteptat Kary.

– Asta te-a apropiat definitiv de UTSM, zise el, referindu-se la Universitatea Texană de Științe Medicale. Te duceai pe jos la lucru?

De fiecare dată cînd vorbea, se apropia puțin de ea.

– Cu bicicleta, răspunse ea, devenind mai agitată cu fiecare întrebare a lui. Mai vrei să știi cêva? Numărul de la sutien? Și ea simți că se înroșește ca un rac fiert.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet insinuant, sexy și atotcunoscător. Apoi, coborî privirea, ca și cînd ar fi vrut să-i ia măsura.

– Sigur că da, Kary. Mă interesează orice detaliu despre tine.

Trecură cîteva secunde și inima începu să-i bată mai repede. El stătea atît de aproape de ea, încît îi simți căldura, i-o mirosi. Înghiți în sec și-l auzi și pe el făcînd același lucru. În sfîrșit, el

zise:

– Încotro acum?

Ea se linse pe buze, își reveni și și le șterse cu dosul palmei. Omul Liliac nu era singurul înnebunit de căldură.

– Ne-ajunge pentru astăzi. Karolyn se recules, își arcui umerii și porni. Jack o lăsă să se depărteze puțin, ca să se calmeze. Nu voia ca ea să fie tulburată și să refuze să mai stea de vorbă cu el, sau chiar mai rău, să încerce să-l dea afară din casă. Apropierea de ea făcea parte din planurile lui. „La naiba". Nu trecuse decît o zi și el o luase la trap s-o forțeze să simtă la fel ca el. Știa că e egoist, dar acum, cînd luase decizia să se stabilească aici pentru totdeauna, voia să se asigure că ea ar fi mulțumită să rămînă alături de el. O asaltase, și ea bătea în retragere acum.

Cînd o văzu că ajunsese aproape de mașină, Jack alergă să o prindă.

– Nu uita să te încalți, zise el, și se aplecă să-i pună sandalele la picioarele ei subțiri și cambrate. Observă că unghiile îi erau vopsite cu ojă roz-sidefie. Se ridică repede, abținîndu-se cu greu să i le atingă.

– Cred că meritățm o oază de răcoare. Spune tu unde.

În aceeași noapte, tîrziu, Jack se răsucise de pe o parte pe alta de douăzeci și șapte de ori. Douăzeci și șapte, numai după ce începuse el să numere. Trebuia să facă ceva ca să nu se mai gîndească la faptul că numai două uși prăpădite îl despărțeau de Kary și de patul ei.

Îi spusese că nu-l deranjează prezența ei apropiată și într-un fel nici n-o mințise, pentru că intenționa să petreacă împreună cu ea cît mai mult timp posibil. Dar, din alt punct de vedere, ziua fusese un chin pentru el. Încercase să fie foarte atent în tot ceea ce făcuse sau spusese, încît nu fusese în stare să se relaxeze și să se simtă bine.

Poate că strategia folosită de el ca s-o cucerească era greșită. Îi plăcea Kary exact așa cum era, n-ar fi vrut decît ca ea să-și schimbe sentimentele față de el. Poate că greșeala consta tocmai în faptul că el însuși încerca să se schimbe. Dar ce rost avea? Doar sentimentele lui erau neprefăcute și intențiile onorabile. Atunci, de ce să se chinuască atît ca să se transforme în bărbatul visurilor ei? Mai devreme sau mai tîrziu ea ar fi trebuit să trăiască tot

cu Jack cel adevărat. Atunci, de ce să nu-i cunoască de la început chipul real?

Luptîndu-se cu aşternuturile şifonate, se întoarse pe-o parte şi privi spre fereastra boltită, care ducea în coridorul din faţă, de la etaj. Trecuseră multe nopţi de cînd el şi Clint, copii fiind, săreau pe acolo şi coborau apoi pe trunchiul alunecos al nucului uriaş, rătăcind prin împrejurimi pînă în zori. De fapt nu făceau nimic rău, dar îşi potoleau setea de aventură atunci cînd spălau putina fără să fie prinşi.

Fără să-şi dea seama foarte bine ce face, se dădu jos din pat, îşi puse pantalonii scurţi pe care-i purtase în ziua precedentă şi, încet-încet, escaladă fereastra înaltă.

Cînd era aproape să pună piciorul jos, Kary se răsuci de lîngă balustradă şi spuse cu voce moale:

– Nu e nevoie să te mai ascunzi. Te-am prins.

– Tu ce cauţi aici? Vocea lui era răguşită şi nu păru deloc surprins, cu toate că fata era îmbrăcată într-o cămăşuţă albă, subţire, care-i ajungea pînă la jumătatea coapsei şi era suficient de transparentă ca să creeze nişte umbre deosebit de interesante în lumina lunii.

– Credeai că tu şi Clint sînteţi singurii care ştiu acest mic secret?

– Nu mi-ai părut niciodată tipul de fată care se cațără prin copaci.

– Știu foarte exact cum ți-am părut ție. Își încrucișă brațele și își întoarse capul spre stradă. Dar niciodată nu m-ai privit suficient de aproape, ca să afli totul despre mine.

El vru s-o aprobe și-apoi să-i spună că de-acum înainte se va schimba, că de-abia aștepta s-o vadă și s-o cunoască așa cum e. Dar după cum vorbise ea, șoptind cuvintele, el își imagină că nu avusese intenția să se facă auzită. Atunci, el se prefăcu că n-o auzise.

– Ai făcut asta de multe ori? Ai ieșit singură în puterea nopții?

– Aproape deloc în ultima vreme, dar foarte frecvent cînd eram adolescentă. Totuși, nu coboram totdeauna. Veneam numai să mă pot gîndi în liniște.

„La ce?" se întrebă el.

– Și astă seară de ce-ai făcut-o?

– Nu puteam dormi. Cînd e atît de cald, aerul condiționat nu mai face față la etaj..Cu o mînă își dădu la o parte părul care-i cădea liber pe gît și cu cealaltă începu să-și facă vînt în dreptul pielii care rămăsese descoperită.

Plin de disperare, Jack privi în jur, căutînd ceva de care să se lege, care să-l ajute să-și stăpînească nevoia irezistibilă de a o săruta

acolo. Împinse unul din scaunele capitonate de răchită, se așeză și-și rezemă picioarele de balustradă.

– Dar nici aici nu e mai răcoare.

– Știu. Dar aici mă simt... în siguranță.

– Da, știu. Cald sau nu, cu siguranță era preferabil să stea afară. Aplecîndu-se, apucă spătarul unui alt scaun și-l aduse aproape de al lui.

Ea murmură:

– Mulțumesc, și se așeză brusc, ca și cum ar fi simțit dintr-o dată nevoia unui sprijin.

Pentru Jack era foarte ușor – aproape instinctiv – să aibă conversații ușoare cu femeile. Dar în momentul acela parcă i-ar fi fost gura lipită. Așa că stătură acolo mult timp fără să vorbească, dar curînd tăcerea îi făcu să se simtă bine. De fapt, era chiar plăcut. El scoase un oftat adînc și se relaxă. Daa, era minunat să împarți tăcerea cu Kary. Și-ar putea face un obicei din asta.

– Jack?

– Um-hmm?

– Îți amintești de ziua în care l-ai bătut pe Chuck Goff?

– Îmi amintesc. Stătuse cu ochii închiși, dar acum îi deschise și privi spre stradă. L-am pus la pământ chiar în locul acela.

– Îmi luase ochelarii și alerga în cerc în jurul

meu, cîntînd: „Patru ochi, patru ochi, pariez că acum fără ochi nu mai vezi deloc".

Jack simți o apăsare în piept. După atîția ani, tot se mai simțea cuprins de furie la gîndul că cineva îndrăznise s-o necăjească pe Kary în felul acesta.

– Chuck Goff era un bizon.

– Da. Și după ce i-ai însîngerat nasul și i-ai tras un șut în fluierul piciorului, l-ai ținut în pumni pînă la colț și i-ai spus că nu mai vrei să-l vezi niciodată pe Strada P1/2.

– Ce-a meritat a primit. Așa se întîmplă întotdeauna cu oameni de felul ăsta.

– Și cînd tatăl tău te-a certat pentru că l-ai bătut, tu n-ai protestat absolut deloc. Mi-a povestit Clint.

– Cîteodată, faptul că ai încălcat regulile este mai important pentru tine decît îndurarea pedepsei.

Și din nou se lăsă tăcerea, pînă cînd ea întrebă:

– Și cred că nu-ți mai amintești cum îți spuneam după această întîmplare.

Jack își apăsă palma deasupra inimii, care începuse să-i bată cu putere.

– Ziceai că sînt eroul tău.

– Da. Și chiar credeam asta. Atunci tu erai Făt-Frumos pentru mine.

El îşi aşează delicat palma peste mîna ei.

– Ce-ai dori să fac ca să mă vezi din nou aşa, Kary?

Capitolul trei

– Un BĂRBAT locuieşte în casa ta!

– Sst! Vorbeşte mai încet! Ştii doare cît de uşor se face din ţînţar armăsar! Karolyn servea masa de prînz împreună cu prietena sa cea mai bună, în bufetul spitalului. Acum o săptămînă, cînd Kary se întorsese din excursie, Pepper plecase să-şi petreacă vacanţa în Cancun. Amîndouă avuseseră foarte mult de lucru, aşa că nu reuşiseră să se întîlnească decît vineri la prînz.

– Să-ţi fie ruşine că te-ai ascuns de mine, Karo. Nu ştiam că ai un prieten, şi chiar nu

m-aş fi gîndit niciodată că-i vei cere să se mute la tine.

– Nu trage concluzii greşite. În timp ce Pepper gusta din salata de roşii asortată, Karolyn îi explică situaţia.

– Aşa că, după cum ţi-ai dat seama, de fapt nu TRĂIM împreună.

Jack spusese că ei „coabitează", cuvînt cu o nuanţă şi mai puternică de intimitate.

– În plus, eu nici nu cred c-o să se învîrtească pe-aici aşa multă vreme, cum declară el acum.

– Omul poate face miracole în cel mai scurt timp, dacă sînt bine motivate. Ochii lui Pepper străluceau de încîntare. Arată bine? E bogat? E liber?

Cînd Karolyn o săgetă cu o privire plictisită, ea chicoti şi zise: Atunci, dă-mi cîte un singur răspuns la fiecare întrebare, te rog.

– Bine, bine. Da. Nu ştiu. Nu ştiu.

– Ei bine, ultimul „nu ştiu" ar putea constitui o problemă. De ce nu-l întrebi?

– Dacă e liber? Karolyn contemplă măslina pe care o pescuise din salata grecească. Ce motiv aş avea să-l întreb?

– Cum se poate ca cineva atît de inteligent să fie atît de obtuz în anumite privinţe?

Nimeni n-ar fi putut spune că Pepper este

subtilă.

– Îl întrebi ca să afli dacă ai vreo şansă să pui mîna pe el.

– Pot să-ţi explic imediat cum stă treaba. Dacă – notează, am spus „DACĂ" – aş avea un interes în acest sens, nu mi-ar fi bine deloc. Îl cunosc de cînd mă ştiu pe Jack Rowland şi nu sînt genul lui.

– Dar cine e, atunci?

– Blondele minione şi simpatice. Experte în arta de a face nazuri şi care sînt în stare să privească adorabil ore întregi un bărbat care spune bancuri. Cu un coeficient de inteligenţă nu foarte mare, dar nimeni nu observă amănuntul, pentru că aceste fete sînt campioane ale zîmbetului.

Pepper izbucni în rîs.

– Păcat că n-ai fost suficient de interesată, ca să faci un studiu extensiv în domeniu.

Karolyn se burzului cînd îşi aduse aminte.

– N-a fost nevoie să fac un studiu, pentru că totul s-a petrecut chiar sub nasul meu. Clint şi Jack erau inseparabili, aşa încît fetele îl strigau întruna pe „Ja-a-ck" la poarta casei noastre şi se adunau ca grupurile de fani care speră să pătrundă pe uşa din spate la concertele rock.

– L-am văzut pe fratele tău şi ştiu că e un tip ca lumea. Dacă Jack e numai pe jumătate şi tot

merită efortul. Pepper inventa expresii noi atunci cînd îl displăcea jargonul curent.

– Nici tu n-ai fi așa de fermecată, dacă ar fi trebuit să-i suporți toată copilăria și adolescența. Erau de o impertinență enervantă, de neimaginat, te îmbolnăveai dacă-i aveai în preajmă.

– Bine, dar acum toți trei sînteți adulți. Tu și Clint ați reușit acum să vă înțelegeți foarte bine. Ai vreun motiv să nu faci la fel și cu Jack?

N-avea decît un singur motiv: prezența acestui bărbat o dezechilibra. Așa cum i se întîmplase de exemplu sîmbătă noaptea, cînd o întrebase ce-ar putea face să devină din nou eroul ei. Ea se bîlbîise, se eschivase și apoi încercase să transforme totul într-o glumă. Dar nici unul din ei nu rîsese. Și nici acum nu era în stare să-și scoată din minte întrebarea lui neașteptată.

– Jack e... nu știu, e Jack. Și sentimentele mele pentru el sînt la fel de ambivalente cum erau și cu ani în urmă.

Dar acum, cînd îl revăzuse, ambivalența aceasta lăsa loc, deseori, interesului pentru el ca bărbat.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Chiar dacă pe mine mă scotea mereu din sărite și-l consideram un adversar, recunoș-

team, în adîncul sufletului meu, că era drăguț și puternic, înțelegător și popular cu ceilalți.

– Aha, am prins-o. Pe scurt, era exact așa cum nu erai tu.

– Și cum nu voi fi niciodată.

– Nu începe iar, Karo. Nu te lăsa iar obsedată de complexele tale. Defectele tale se află mai mult în imaginația ta, și chiar că n-ai cum să le schimbi.

– Așa e, spuse Kary, rece. N-ai decît să-ți fluturi bagheta magică și să mă transformi în regina întoarcerilor acasă. De fapt, ea nu aspira la ceva atît de banal. Dar deseori își dorise să se poarte mult mai degajată.

– N-am nevoie de nici o baghetă. Vreau să-ți spun numai că, dacă vrei mai mult decît ai, de ce nu riști?

Conversația lor se învîrtise deseori în jurul acestui subiect. De cîte ori ea îi mărturisea că viața pe care o duce o nemulțumește, Pepper o îndemna la acțiune. Problema era că ea nu putea să înlăture cauza nefericirii. Punctul ei tare era știința și nu autoanaliza.

– Ți-am urmat sfatul și-am renunțat la ochelarii mei cu lentile groase. Amîndouă știau că trecerea la lentilele de contact fusese mai mult decît un prim pas simbolic. Era acceptarea schimbării.

– Deci, asta ai reuşit. Dar care e următoarea mutare? Te duci să dai interviul pentru postul de profesor asistent de biologie moleculară?

Simţi o durere fizică la gîndul apariţiei unei schimbări în cariera sa. La fel ca toţi colegii ei implicaţi în activitate, înţelesese perfect subiectul, dar asta nu însemna că ar fi suportat trecerea de la cercetare la predare şi la discuţiile zilnice cu studenţii. Trebuia să se hotărască în cel mai scurt timp, dar era cuprinsă de panică de cîte ori se gîndea să renunţe la siguranţa pe care i-o oferea laboratorul. Aşa că amîna decizia de fiecare dată.

– Am sentimentul că dacă supravieţuiesc celor două săptămîni, pe care trebuie să le petrec alături de Jack, am cîştigat o competiţie dificilă. De-abia după ce pleacă el voi încerca să iau o hotărîre în legătură cu noua mea poziţie.

– Dar el n-a spus că rămîne aici pentru totdeauna?

– Ba da. Numai că eu nu-l cred. Un bărbat care şi-a petrecut ultimii doisprezece ani la vînătoare de contracte, din Orientul Mijlociu pînă la Marea Nordului şi numai Dumnezeu ştie pe unde prin Asia, nu se poate trezi într-o bună dimineaţă spunîndu-şi; „Cred că mă voi stabili în Galveston, Texas."

– Nu văd de ce nu. Pepper mototoli șervețelul și-și caută poșeta. De fapt chiar așa ai făcut tu!

– Nu e deloc o situație similară, protestă Karolyn. Toată viața ei era clădită pe rutină și pe stabilitate și toată afacerea asta o tulburase în așa hal, încît nu mai putea gîndi rațional. Pe de o parte, era preocupată cum să procedeze ca să-l vadă pe Jack plecat din casă. Pe de altă parte, tînjea după ziua în care va ajunge acasă și nu-l va mai găsi, nu-l va mai vedea și nu va mai auzi niciodată de el. „De fapt ce mai contează acum?"

Se ridică, luîndu-și portmoneul și mapa.

– Nu pot să cred că am vorbit atîta timp numai despre mine. Vreau să aflu totul despre Mexic.

– Într-un cuvînt, extraordinar. După masă sînt gata și fotografiile. Poate ne putem întîlni la sfîrșitul săptămînii, și-atunci am să te plictisesc cu o dare de seamă completă despre călătorie. Bineînțeles, dacă nu-ți faci alt program cu Jack.

– Nu. Sînt sigură că va găsi pe cineva cu care să-i facă mai multă plăcere să-și petreacă timpul. O să te sun.

Ieșiră din bufet și o luară în direcții diferite: Pepper spre slujba ei, la relații sociale, și Karolyn spre sanctuarul laboratorului.

Cum intră în clădire, o strigă recepționera:

– Karolyn, ține. Ai primit asta cînd ai fost plecată.

– Trebuie să fie raportul pe care l-am cerut. Se clătină, uimită de frumusețea simplă a unui bol de sticlă șlefuită, în care plutea un boboc de floare exotică.

– Am semnat de primire pentru o grămadă de trandafiri, pentru buchete de baloane, pentru un pui de pisică, și chiar pentru o cutie de prezervative de ciocolată, spuse recepționera, roșind. Dar niciodată pentru ceva atît de frumos. Îi zîmbi fetei, clătinînd din cap. Este atît de elegant, atît de ... romantic. Repede! Citește biletelul.

Karolyn ținea plicul de un colț, ca și cum acesta ar fi conținut un șarpe gata s-o muște. Îl desfăcu cu grijă, cu un singur deget, și extrase biletelul ivoriu. Mesajul, scris caligrafic, suna astfel: „ Acesta este Pearl Harbour, una dintre cele mai rare și mai frumoase orhidee. Nu se poate compara cu tine." Citi semnătura cu voce tare: „Admiratorul tău secret."

Karolyn gemu și se lăsă moale în scaunul cel mai apropiat. Iată că apăruse și dezastrul cu numărul trei. Simțea că înnebunește!

Ca să-l impresioneze pe Jack, inventase un bărbat care nu exista, și iată că acum își lua

pedeapsa – amăgirea că bărbatul imaginar îi trimisese un dar. Văzu că-i tremurau mîinile cu care ținea strîns bolul. Acesta era răcoros, gravat cu precizie, și, cînd îl ridică, simți că e foarte greu. Nu putea fi produsul unei minți care-a luat-o razna.

– Cine-a adus asta?

– Unul dintre băieții noștri de la comisioane.

– Care dintre ei? Trebuie să știu.

– Păi, nu sînt foarte sigură. Doar primesc zilnic multe pachete. Doctorii au nevoie de materiale din toată lumea. Nu prea țin minte care de unde sosește.

Cu inima bătînd puternic, Karolyn apucă bolul și-l trase mai aproape. Orhideea era delicată, minunată, și el spusese că nici nu se compara cu ea. Simțind parfumul fin al florii, închise ochii și se clătină ușor. Nu i se întîmplase niciodată așa ceva și nu înțelegea de ce i se întîmpla tocmai acum.

Nu era într-atît de naivă încît să creadă că dorințele foarte puternice se realizează, dar acum era singura explicație plauzibilă. Era mai nedumerită ca niciodată.

Ce fel de bărbat ar fi în stare s-o compare pe Kary, o tocilară nesociabilă, cu o floare încîntătoare?

Aceeași întrebare îi dăinuia în minte și la ora

șasè, cînd părăsi laboratorul. Luase un prosop gros, cu care învelise cristalul, ca să nu se răstoarne în coşul bicicletei, dar, cu toate acestea, pedalase cu foarte mare atenție în drum spre casă. Sperînd să-l evite pe Jack, ca să poată ascunde floarea în camera ei, parcă bicicleta în fața curții, în loc să oprească în spate, la garaj.

– Bună, Kary, rosti el, imediat cum fata deschise uşa. Era îmbrăcat în blugi şi tricou marinăresc, care-i scotea în evidență culoarea ochilor. Oare era pregătit să iasă undeva?

– Cum ți-a mers astăzi?

– Bine, bine. Aranjă prosopul pe furiş, ca să ascundă bolul. O zi obişnuită petrecută în laborator. Nimic extraordinar. Sper că şi a ta a fost la fel de, ăă, normală ca a mea. Acum o putea auzi bîlbîindu-se şi minținд în acelaşi timp.

– N-aş putea spune că a fost chiar normală. M-am uitat la televizor la şase reportaje, unul după altul.

– Îmi dai voie să fiu prima care te felicită? Cred că ai făcut un mare efort de voință, ca să supraviețuieşti unei zile atît de plictisitoare.

– Televiziunea s-a schimbat mult de cînd am făcut eu ultima cură. Dar am învățat o mulțime de lucruri fascinante. Programul a început des-

tul de blînd, cu o emisiune despre inițierea bărbaților în treburile gospodărești. Apoi am aflat despre pericolele la care se expun conducătorii galeriilor sportive, după care a apărut un doctor pretinzînd că șobolanul îl îndemnașe să-și ucidă nevasta.

– Chestii fascinante, într-adevăr, aprobă ea, cu chipul lipsit de expresie.

– Și asta nu e totul. De exemplu, știai că mii de femei, care au reușit în căsnicie, se ocupă și de afaceri? Sau că perechile de homosexuali de rase diferite au o grămadă de probleme? O privi cruciș, prefăcîndu-se că gîndește adînc. Dar emisiunea mea preferată a fost cea cu interviuri luate bărbaților virgini.

– De ce? Doar sînt convinsă că tu ai ieșit de mult timp din gașca lor. El rîse, scoțînd un sunet gros, evocator, pe care ea îl simți în stomac. Respiră adînc și își ținu răsuflarea, numărînd pînă la cinci. Dar n-o ajută la nimic. Păi, mă bucur că ai petrecut o zi plăcută.

– Mi-am amintit ce se spunea despre Geraldo și mi-am făcut de lucru prin casă. Ridică tubul de spray cu ulei WD-40. Scîrțîiau niște uși pe-aici și m-am gîndit să le dau cu o chestie de-asta.

– Ce... îndemînatic ești. Karolyn încercă să se strecoare discret și să-și ferească pachetul

de privirile lui.

– Ce-ai tu acolo? Un acvariu cu peşti de aur? În ciuda tacticii ei evazive, el dădu prosopul la o parte. Uh-oh! Admiratorul secret loveşte din nou. Tipul a făcut fixaţie la flori, nu crezi? Ce e obiectul ăsta, floarea-păianjen?

– E *Pearl Harbour,* îi spuse ea ţîfnoasă. Cea mai rară şi mai frumoasă orhidee din lume.

– Scuză-mă. Merit să mă corectezi. El se aplecă şi strănută tare de vreo două ori. Nu prea miroase. Şi cum de nu ţi-a trimis mai multe, să umple tot vasul? Dacă mi-ai cere părerea, ţi-aş spune că tipul e cam zgîrcit.

– Nu ţi-a cerut nimeni părerea. Jack, cu glumele lui sîcîitoare, o determina să se pună în postura de apărător al unei fantome sau a cine ştie cărei persoane avea chef să facă glume pe socoteala ei. Toată după-amiaza o chinuise această dilemă, ca o măsea cariată. Cine să fi fost? Ba eu cred că aşa e încîntătoare şi ... perfectă.

Kary se năpusti pe scări, dar el o urmă îndeaproape.

– Nu pot să cred că pe voi, femeile, vă fraieresc dulcegăriile astea. Urmează să-ţi scrie poeme siropoase şi să-ţi trimită bomboane într-o cutie în formă de inimă. Să-şi exprime ameţeala care l-a cuprins.

Cînd ajunse în fața camerei sale, Kary se întoarse spre el, agresivă.

– Dacă tu eşti atît de grosolan şi măgar încît nu poți aprecia frumusețea unui gest romantic, n-ai nici un drept să ridiculizezi pe cineva care e dulce, sentimental şi sensibil.

– Sensibil, aa? Ăsta e cuvîntul de doi bani care înseamnă „şmecher"?

– Dispari din fața mea, Jack Rowland. Se răsuci şi trînti uşa în fața zîmbetului lui sardonic.

Punînd bolul la loc de onoare, ea murmură: „Două bilioane şi jumătate de bărbați pe planeta asta, şi eu trebuie să-mi pun mintea cu cel mai enervant dintre toți, ca să nu zic şi cel mai arogant mascul. O să-mi plăteşti tu pentru chestia asta, frate!"

Îşi răsuci părul lung într-un coc, pe care şi-l prinse cu mai multe agrafe de baga. Numai cinci minute petrecute cu Jack o făcuseră să se înfierbinte.

În acel moment observă pe patul ei un vraf de rufe curate. Se învîrti în jurul lor şi, cînd realiză fapta pe care el o făcuse, văzu roşu înaintea ochilor. Făcu numai trei paşi uriaşi şi trînti uşa de perete. Jack ungea cu ulei balamalele uşii camerei lui. CAMEREI LUI CLINT!

– Ai spălat rufele! Glasul ei suna acuzator şi

ascuțit, ca din gura unei negustorese de pește.

El își lipi coatele de talie, întinzînd mîinile cu palmele în sus. Kary presupuse că poziția lui voia să însemne: „Pentru nimica, ma'am. N-a fost mare scofală."

– Să mai zică cineva că emisiunile TV nu sînt educative.

– Dar tu...

– Scuză-mă că ți-am parfumat toate albiturile cu levănțică. Sper că nu s-au amestecat printre ele și pantalonii mei scurți purpurii.

– Mi-ai spălat și LENJERIA DE CORP!

– Păi, da, acceptă el pe un ton neutru. Am spălat toate rufele care erau în coșul din dulapul de pe hol. Mi-am amintit că mama ta m-a învățat regula casei: Tot ce ai de spălat, pune în coșul de rufe.

Ea se abținu cu greu să bată din picior și să țipe. Ar fi fost o reacție copilărească, exagerată. Și ce însemna pentru el faptul că i-a văzut și i-a atins rufăria intimă? Probabil că, văzînd și atingînd de atîtea ori lenjeria feminină mult mai sofisticată, nici n-o mai remarcase pe-a ei, care era simplă, din bumbac, albă.

– O, zise el, cu zîmbetul satanic înflorindu-i pe chip. Am înțeles. Nu vrei să se amestece nimeni în dedesubturile tale.

– Nu-mi place ca cineva să se amestece în

treburile mele, punct!

– Nu te îngrijora, Kary. Nu sînt chiar atît de prostuț. Dacă vreau într-adevăr să ating chiloți, sutien sau pantalonași de femeie, poți fi convinsă că respectiva femeie le va purta în momentul acela și va dori și ea același lucru.

Kary se simți brusc inundată de un val de căldură. Tot trupul îi deveni umed și fierbinte. Un geamăt înăbușit îi scăpă din gît. Pur și simplu nu era cinstit. Într-un minut putea s-o înfurie, ca imediat după aceea s-o facă să pulseze de o dorință senzuală atît de acută, încît i se tăia respirația.

– Încercînd să fie cît se poate mai demnă, Karolyn își căută refugiul în camera sa, în spatele ușii încuiate. „Asta numai în visele tale!" Nu, nu! Nu se poate ca tocmai ea să fi spus cuvintele astea cu voce tare!

Și nu era posibil ca el să fi replicat: „Ai dreptate!"

Se agăță de fleuronul în formă de ananas de pe tăblia de fier a patului, ca și cum gestul ar fi readus-o la realitate. Camera era plină de cărți și de obiecte recent achiziționate, sau vechi, de cînd era copil. Dar astăzi nu mai găsea nici o alinare în atmosfera familiară.

Tocmai orhideea fu cea care-i captă atenția. Ce ironie că un lucru atît de perfect echilibrat

putea simboliza zbuciumul în mijlocul căruia se găsea ea acum. Şi doar nu provocase ea aceste situaţii, pe care le-ar fi vrut dispărute tot atît de brusc precum apăruseră. N-avea nevoie de Jack şi nici de amestecul lui confuz în viaţa ei. Şi nici de misteriosul admirator secret, care parcă era materiaiizarea imaginaţiei sale bogate. Dar poate că exista într-adevăr. Aceasta era cheia întregii probleme. Cine era în spatele acestui scenariu şi care era scopul lui? Se gîndise şi eliminase jumătate dintre bărbaţii pe care îi cunoştea. Ar fi fost o grămadă de candidaţi, dar nici unui nu-şi exprimase vreodată un interes de natură romantică faţă de ea.

Două bătăi în uşă o treziră din gîndurile zbuciumate.

– Kary, vino jos cînd eşti gata. Am pus mîncarea la cuptor. Friptură de vită *á la Geraldo.* Ea auzi lipăitul picioarelor lui goale pe parchetul din lemn de pin.

Cînd fu sigură că el coborîse, se duse repede la baie şi îşi dădu cu apă rece pe faţă. Apoi strînse dovezile prezenţei foarte masculine a lui Jack şi le ascunse într-un dulăpior.

În fond, era casa ei, şi nici un ticălos rătăcitor n-o să-i poată distrage atenţia cu aparatul lui de ras, cu peria lui de păr, cu after shave-ul lui sau cu aluzii senzuale. Ea era proprietar aici şi

venise momentul să se impună. Deşi nu reuşise să scape de el, trebuia cu siguranţă să pună capăt apropierii lui excesive.

De o săptămînă, de cînd ea se întorsese, nu credea că Jack ieşise vreodată singur din casă, decît cînd mergea la magazinul alimentar, să facă provizii pentru mesele lor comune. Trebuia ca acesta să fie un motiv pentru schimbarea situaţiei. Şi se gîndise la candidatul perfect. Dar poate-ar fi mai bine să amîne discuţia pînă după masă. Era leşinată de foame şi n-avea nici un rost să-şi strice pofta de mîncare.

Spera ca el să se priceapă mai bine la gătit decît la alte treburi gospodăreşti. Totuşi, trebuia să recunoască faptul că îşi dăduse seama că Domnul Mămică încerca mai degrabă să se facă iubit. „Las-o baltă", şopti ea. „Lasă alte femei să-i admire farmecele dubioase. Eu sînt imună." Poate dacă avea să-şi repete suficient de des aceste cuvinte, va începe să le şi creadă.

Întărindu-se, coborî scările şi se apropie de bucătărie, încercînd să nu facă zgomot.

Karolyn îl găsi privind plin de nedumerire friptura din tavă.

– Friptura asta am impresia că nu prea arată cum ar trebui, nu crezi? Şi miroase ca şi cum ar fi... crudă. Îmi amintesc că atunci cînd gătea mama ta se simţea în toată casa mirosul îm-

bietor.

Kary se dădu aproape să arunce o privire. Jack alesese o bucată mare de mușchi, care în loc să arate auriu și suculent, avea un aspect deplorabil.

– Și cît cîntărește chestia asta?

El ridică din umeri.

– Habar n-am. Are vreo importanță?

– Cam are. Cît timp ai lăsat-o la cuptor?

– Douăzeci de minute. Așa am înțeles din emisiunea de la TV.

– Poate-au spus douăzeci de minute pentru fiecare jumătate de kilogram. Iar asta înseamnă că trebuie să stea la cuptor cel puțin o oră.

– O, spuse el, vizibil dezumflat. Cred că n-am ascultat cu suficientă atenție. Stătea în picioare, fără să știe ce trebuie să facă în continuare.

– Pentru că tocmai ai scos-o din cuptor, nu-i nimic dacă o lași în continuare, pînă se frige bine. Kary puse tava înapoi și verifică programarea timpului și temperaturii. Stomacul îi făcea scandal de foame.

Jack se aruncă într-un scaun.

– Ai gătit toată săptămîna, așa că am vrut și eu să-ți fac o surpriză și să te aștept astă-seară cu cina pregătită. Adică un fel de Andy și Aunt Bea, cu rolurile inversate. Părea că-i place pos-

tura de băiețel pierdut și respins.

Abținîndu-se să izbucnească în rîs, Karolyn se calmă, spunîndu-și că se purtase ca o proastă.

– Oricum, nu mi-e chiar așa foame. Hai să ne turnăm niște vin și să ieșim pe terasă. Greu de crezut, dar în după-amiaza asta a început să adie vîntul și e o atmosferă destul de plăcută.

– Bună idee. Și începu să se miște uimitor de vioi. Tu fă-te comodă și aduc eu vinul.

După cîteva minute apăru și el, aducînd pe o tavă o sticlă desfăcută de vin alb sec, o bucată de brînză și o pară tăiată felii. După ce umplu paharele, se așeză lîngă ea în balansoar și toastă simplu: „Pentru viitor."

Fusese atît de insinuant, încît Kary își încleștă degetele pe brațul scaunului, dar reuși să-i răspundă cu curaj, folosind aceleași cuvinte. Chiar în momentul în care-și ciocneau paharele, se auzi o voce enervantă de femeie.

– Ja-a-ck Rowland! Ești chiar tu-u? Nu pot să-mi cred ochilor.

– Nu-i vine să-și creadă ochilor pe dracu', mormăi Karolyn în barbă. Probabil că radarul și-a localizat ținta de cum ai trecut de linia vămii.

– Salut, Tammy. Ce faci? Jack o recunoscu-

se, desigur, şi îi răspunse politicos, deşi nu părea prea încîntat de această apariţie blondă.

– Extra, extraordinar, bolborosi Tammy legănîndu-şi coapsele în timp ce mergea cu paşi mici pe alee. Era îmbrăcată cu pantalonaşi scurţi de un roz şocant, care arătau ca desuurile unei balerine. Eu nici nu trebuie să te întreb ce mai faci, pentru că arăţi minunat, superb. Ca întotdeauna.

„Şi tu arăţi ca o pasăre de pradă. Ca întotdeauna."

– Bună, Tammy, ciripi Karolyn, căutînd să imite cît mai bine vocea celeilalte femei. Şi eu fac tot extra.

Tammy îşi miji ochii, spunînd:

– Bună... Karolyn, tu eşti? Surioara lui Clint?

– Felicitări. Memoria ta este la fel de minunată şi de superbă ca şi înfăţişarea lui Jack. Ce fac cei trei copii ai tăi? Sau cei patru?

Jack îşi drese glaul.

– Parcă locuiai în Jamaica Beach, nu-i aşa? Ce te-aduce prin partea asta a oraşului?

– Mirosul cărnii de mascul, şopti Karolyn din colţul gurii. Privirea îi devenise severă, dar buzele îi fremătau.

Tammy îşi atinse părul ei voluminos şi apoi îşi împinse în faţă pieptul impresionant, pentru examinare, lucru uşor de făcut datorită minus-

culului sutien cu bretele.

– O, îmi fac exercițiile zilnice. Merg vreo două mile în fiecare seară, și azi m-am decis să măresc viteza. Imaginează-ți ce surprinsă am fost descoperind că alerg spre tine. Cît mai stai pe-aici?

Jack își îndreptă trupul spre Karolyn și mișcarea lui făcu balansoarul să se clatine.

– M-am hotărît să rămîn pentru totdeauna.

Tammy se linse pe buze, iar Karolyn simți nevoia să-și arate colții.

– Ce veste minunată! Mîine seară organizez o mică petrecere acasă la mine. Treci și tu, și-ți garantez c-o să te simți bine.

„O mică petrecere în doi, fără nici o îndoială. Pun pariu că am ghicit ce înțelegi tu prin a te simți bine."

– Mulțumesc pentru invitație, dar Kary și cu mine avem alt program.

„Noi avem?" Asta e șansa ta, prostuțo! Folosește-o!

– Da, așa e, confirmă ea, încercînd să pară cît mai încîntată. Poate cu altă ocazie. Iar acum te rog să ne scuzi. Jack mi-a pregătit cina și nu vrem să se răcească. Se ridică și-l invită cu privirea s-o urmeze. Iar el – toată stima! – se supuse imediat. Poate că exista totuși o speranță și pentru Jack.

– Să-ți fie rușine, spuse el, cînd se aflau înăuntru. Nu credeam că, sub chipul tău de intelectuală, se ascunde o pisică cu gheruțele scoase.

– Ba eu am impresia că am fost culmea discreției. Am spus eu vreo vorbă despre faptul că a luat zece kilograme în plus? Sau despre divorțul ei, pe care încă nu l-a terminat? Sau despre costumul care-o face să pară că a scăpat din „Asociația Fetelor cu Condicuță?"

El încuie ușa și se întoarse s-o privească.

– Dacă n-aș ști că te afli în afara acestor probleme, mi-ar veni în minte cuvîntul „geloasă".

– Geloasă! izbucni ea, nevrînd să admită că el era de fapt cauza purtării ei răutăcioase. Eu? Pe vampa asta insipidă cu părul spoit?

– Asta a fost o superaliterație, Kary. Totdeauna ai avut un mod original de a te exprima.

– Hai, plimbă ursul.

În sfîrșit, iată o replică articulată. Exasperată, răsfoia corespondența de pe masa din hol, revenindu-i în minte amintiri neplăcute.

– Se pare că n-am rezistat tentației de a-mi plăti o datorie mai veche. Un plic îi alunecă printre degete. Tammy Shifflet a încercat odată să mă cumpere cu o bancnotă mizerabilă și mototolită de un dolar, ca să-i spun unde și cu

cine erai.

El trase o înjurătură.

– La asta te poți aștepta din partea ei.

– Și de multe ori îmi spunea: subnutrită retardată, ochi-de-gîndac, nimicură plictisitoare fără valoare.

– Îmi dau seama cum reacționai tu atunci.

Nu, nu putea să-și dea seama. Nici într-un milion de ani. Pentru că nu fusese niciodată în pielea ei, niciodată în afara jocului.

– Trebuia să te fi abandonat în brațele ei tandre. Uitase cu totul de mîncare. Voia să se ascundă în camera ei.

– Și de ce n-ai făcut-o?

Cuvintele lui o opriră pe ultima treaptă. Se întoarse și-l văzu chiar în spatele ei, privind-o în ochi. Nu-i datora nici o explicație, dar, fără să știe de ce, simțea nevoia să-și justifice comportarea.

– Uite, știu că ești ținta tuturor femeilor. Și cred că meriți mai muit decît o tîrfuliță searbădă și nerușinată.

– Ai vreo alternativă?

De ce-i era oare atît de greu?

– Da. Am o prietenă. Nu e blondă, dar știe să te facă să te simți bine. Cred că voi doi ați... da lovitura.

– Kary, de ce nu mă lași să-mi descurc sin-

gur viața sentimentală? Cu două degete o atinse pe nas, pe buze, coborînd apoi pe bărbie şi poposind în gropița de pe gît, care se simțea pulsînd. Știu eu ce-mi trebuie. Și știu și unde să caut.

– Da?

– Îmm-hmm. Uite, am să-ți demonstrez.

Capitolul patru

Nu putea fi adevărat. Nu i se putea întîmpla tocmai ei așa ceva.

Jack rămase nemișcat, dar Karolyn știa ce-avea să urmeze. El o va săruta. Rămase și ea nemișcată, neputînd – sau nedorind – să-l evite. Apoi el își lipi buzele de ale ei.

Jack nu făcu nici un alt gest, deși contactul nu fusese nici în treacăt, nici indecis. Mesajul lui era clar. El găsi că forma, căldura și chiar slaba rezistență a buzelor ei aveau o savoare specială, care-l făcea să întîrzie asupra lor. Totala lui lipsă de grabă părea să insinueze că

magia primului sărut trebuie savurată încet, şi că el avea infinită răbdare, aşteptînd că fie sigur că şi ea va simţi aceeaşi plăcere.

Kary închise ochii, iar el îşi crescu apăsarea dulce dar fermă a buzelor. Pentru că el nu-i ceru, ci mai degrabă o invită să răspundă, invitaţia se dovedi a avea o mare putere de seducţie.

Karolyn îşi desfăcu buzele şi simţi graba pătimaşă a propriei sale răsuflări. Jack întredeschise gura şi, pentru cîteva secunde, ea îşi simţi chipul învăluit, pătruns de o căldură plăcută. Senzaţia era atît de intensă, încît se sprijini de balustradă. Din nou i se încinse trupul, deşi tremura toată. Şi... îl dorea. Cum putea să-i facă el asta de-abia atingînd-o numai cu buzele? Nici măcar nu era un sărut adevărat, şi ea era gata, în pericol de a cădea la picioarele lui.

Cînd era înainte de pubertate, înţelesese într-un mod abstract atracţia masculină a lui Jack. Dar era cu totul altceva. Astă-seară o simţise ca pe o entitate palpabilă, ca pe o forţă care putea s-o consume pe de-a-ntregul, cu trup şi minte. Dacă ea ar fi fost destul de nebună ca să accepte. Karolyn Lucas nu era nebună.

Ea urcă treapta, luîndu-şi avantajul înălţimii şi distanţei.

– De ce-ai făcut asta?

– Din toate motivele pentru care bărbatul sărută femeia. Cu degetele mari în buzunarele pantalonilor, își dădu capul pe spate, țintuind-o cu ochii lui... Am făcut-o mai ales pentru că te doresc.

– Vrei să spui pentru că dorești să mă pui la punct? Vocea îi dovedea indignarea, se gîndi Kary, și se simți ușurată de faptul că nu-și trădase tremurul interior. Adineauri, afară, ți-am compromis micul *tête-à-tête,* și tu nu puteai să mă lași nepedepsită.

– Pe dfacu', Kary. Nu prea cunoști bărbații. Dacă sărutul meu a vrut să fie o pedeapsă, înseamnă că trebuie să-mi îmbunătățesc mult tehnica.

– Ha! Sînt convinsă că ești îngrijorat. Și cînd nu mai putu suporta tăcerea, se mai domoli. Mă îndoiesc că vreuna din numeroasele femei s-a plîns vreodată de tehnica ta. Voia să-l lase să presupună că numai ea era suficient de lucidă ca să nu fie afectată. Pentru că își imagina ce-ar fi făcut el, dacă ar fi știut cît de adînc o tulburase pe ea așa-zisul sărut.

– Exagerezi cînd spui „nenumărate".

– Știi tu ce vreau să spun.

– Da, din nefericire cred că știu. Își plimba

degetele peste bărbie. Kary încerca să ignore sunetul aspru al vocii lui şi răsunetul pe care-l avea asupra simţurilor ei. Dar, Kary, majoritatea bărbaţilor ajung la o oarecare pricepere după ce cunosc mai multe femei.

Asta putea şi ea să-şi dea seama.

– Ce fel de pricepere?

– Învaţă să deosebească aurul de metalul fals şi un bărbat isteţ nu le mai confundă niciodată.

Oare vorbea din proprie experienţă? Era sugrumată de emoţie şi cu greu putu pronunţa cuvintele:

– Şi cum aplici lecţia asta le ceea ce s-a întîmplat acum?

– Îţi dai seama şi singură cum. Dar îţi dau şi eu o cheie. Ţine minte pe cine-am sărutat şi cui am întors spatele fără nici o urmă de regret.

Jack rupse legătura dintre privirile lor şi se îndreptă spre bucătărie.

– Mă duc să pun masa, şi nici să nu te gîndeşti să pretinzi că nu ţi-e foame şi să te ascunzi în acest mod.

Karolyn se aşează pe treaptă brusc, cu zgomot. Se agăţă cu amîndouă mîinile de balustradă, amintindu-şi fiecare cuvînt, fiecare nuanţă din lecţia lui Jack. După fiecare conversaţie

cu el se simțea și mai confuză. Nu-și dădea seama care sînt intențiile lui și dacă o includeau și pe ea. Ar fi foarte ușor să creadă că el se joacă cu ea, dar ce-ar fi avut de cîștigat? Ar fi putut să-și facă de lucru cu orice altă femeie ar fi dorit.

Admitea faptul că, în trecut, Jack o tachinase foarte des. Totuși, nu fusese nesuferit sau malițios, cum erau alții. Și nu avea rost să înceapă să se poarte așa tocmai acum. Dar asta nu explica motivul pentru care o sărutase. Ar trebui oare să-l întrebe? Sau să se poarte ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic? Sau să-și facă repede bagajul și să fugă undeva?

Deși de obicei își planifica fiecare mișcare, acum nu avea nici cea mai mică idee despre modul cum va proceda în continuare.

Karolyn auzi cele patru bătăi ale pendulei de la începutul secolului optsprezece, mîndria mamei sale. De foarte multe ori închisese ochii cu hotărîre, dar nu reușise să adoarmă. Încercase de cîteva ori să citească, dar totul fusese în zadar.

Stătuse cu urechile ciulite să audă oarecare semne de neliniște din camera alăturată, dar se părea că Jack era de mult plecat pe tărîmul viselor, nefiind tulburat nici de sărut și nici de faptul că-i tulburase existența.

Singura consolare pentru ea era faptul că se prefăcuse foarte bine în timpul mesei și, mai tîrziu, cînd urmărise programul de pe „Discovery Channel" și știrile de la ora zece. N-avea nici o importanță că nu se atinsese de mîncare și că nu înțelesese nici un cuvînt din emisiunile pe care le urmărise. Cel puțin PĂRUSE netulburată. Avînd în vedere circumstanțele, acesta era acum scopul ei suprem.

Înainte ca pendula să bată din nou, fu doborîtă de oboseală. Dar și visele fură pline de zvîrcoliri convulsive, pasionale, atît de puternice, de fierbinți, de reale, răsucind-o și aducînd-o în punctul culminant... chiar cu cîteva clipe înainte de a se trezi. Cămașa de noapte era udă. Aruncă toate cearșafurile de pe pat. Și în adîncul sufletului ei simți un zbucium aproape ca o durere fizică.

În acel moment nu-și dorea decît să se calmeze, să se liniștească și să piece. Lăsă în pat o harababură de haine și pantofi aruncați în grabă. Își făcuse dușul și se îmbrăcase în baia

cea mare de jos, pentru că în starea în care se afla, cel mai rău lucru care putea să i se întîmple era o întîlnire cu Jack.

Uşa de la camera lui era larg deschisă, dar îşi jură să nu se uite înăuntru cînd trece. N-avu nici un efect. O forţă ostilă, puternică o făcu să-şi ridice capul şi o împinse să privească în cameră.

– O, Doamne! murmură ea, paralizată de vederea spatelui gol.

Jack îi auzi suspinul şi rugămintea înăbuşită şi se simţi cuprins de un val de satisfacţie. OK, recunoştea că jocul lui nu era foarte cinstit. Dar şi ea proceda la fel. El încercase să se stăpînească. Încercase cu adevărat. Noaptea trecută, cînd dorinţa de a o săruta devenise atît de mare, reuşise totuşi, să nu mai continue. Deşi făcuse împotriva voinţei lui, n-o îmbrăţişase, nu-i devorase gura, nici nu-i lipise trupul strîns de el, pentru că n-ar mai fi întrebat atunci de ce-o săruta. S-ar fi putut exprima foarte clar.

Era furios că ea nu-i luase sărutul în serios. Ce dracu' era atît de greu de înţeles? Lui i se părea destul de simplu. Kary era o femeie atrăgătoare, iar el, un bărbat care o dorea, din toate punctele de vedere. Deoarece ea îi respinsese gestul plin de tandreţe, nu-i mai rămînea

decît o șansă: să meargă pînă la capăt, cu toată forța. Adică să se ridice chiar acum și s-o uluiască.

În ultima clipă reuși totuși să se tempereze. Se liniști. Se întoarse, într-adevăr, dar cînd ea îi aruncă o privire, se prefăcu adormit. Îi trebui o mare putere de stăpînire ca să-și țină ochii închiși în timpul celor cîteva secunde pline de tensiune, pînă cînd auzi pașii ei ușori depărtîndu-se.

Oftînd disperat, se așeză cu fața în jos. N-ar fi crezut niciodată că a face curte unei femei implică atîta suferință fizică.

După cîteva minute se reculese, apoi își făcu un duș, își puse ceva pe el și-o prinse pe Kary în bucătărie. Se îmbrăcase cu un costumaș scurt, alb, și-și pusese o curea veselă, roșu cu galben. Își legase părul umed cu o fundă și în mînă ținea geanta și un set de chei.

– Pleci undeva?

– Aa, da. Privirea îi alerga peste tot, refuzînd să-i întîlnească ochii. Am o întîlnire.

– La șapte și un sfert?

– Aa, da, repetă ea, pășind mărunt spre ușă. O întîlnire matinală.

– La șapte și un sfert?

Kary apăsă pe clanță.

– De fapt la opt, dar nu vreau să-ntîrzii.

– Nu cred că ai de ce să te-ngrijorezi; chiar dacă trebuie s-ajungi la Houston, tot n-ai cum să-ntîrzii.

Deschise frigiderul.

– Sînt sigur că ai timp să mănînci ceva înainte de plecare. Chiar tu obișnuiai să-mi ții predici despre importanța micului dejun.

– O să iau ceva pe drum.

– O-o. Fără gustări rapide. Cîte calorii în zadar! Scoase laptele. Ce-ar fi să-ți pregătesc o cană cu grăunțe de cereale și iaurt?

Kary își aruncă pe masă poșeta mică din piele roșie și se îndreptă spre el bătăioasă, lăsînd ușa larg deschisă.

– Nu te deranja. Pot să am grijă de mine și singură. Scoase din frigider un castron cu căpșuni și o cutie cu smîntînă.

O privi cum spală fructele cu mișcări bruște și cum le uscă, apoi, cu un șervețel de hîrtie. Jack regreta că o vede palidă și tensionată. N-ar fi dorit pentru nimic în lume s-o supere, dar nu-și dădea seama cum trebuie să procedeze. Și se pregăti de acțiune. Se apropie de ea, sprijinindu-se de masa unde-și prepara micul dejun.

– Știi ceva despre vise?

Ea turnă smîntîna pînă cînd depăşi marginea paharului. Îl şterse şi apoi montă mixerul.

– Ce fel de vise?

– Mă întrebam, teoretic vorbind, dacă un tip are un vis erotic – unul foarte elocvent, închipuieşte-ţi – legat de o persoană pe care o cunoaşte de ani, dar la care, ştii, nu se gîndise niciodată în felul acesta...

– Şi care e întrebarea ta? lovi ea, dînd viteza maximă la mixer.

– Păi, tu crezi că asta înseamnă că tipul o doreşte acum... în ACEST FEL?

Abia putu să-i înţeleagă vorbele, din cauza zgomotului făcut de mixer.

– Nu sînt persoana potrivită să-ţi dea un răspuns. Nu sînt expertă în acest fel de probleme.

– Nici eu, dar bunul simţ mă îndeamnă să cred că aşa e logic, nu? Înseamnă că vrea să... facă dragoste cu ea? Altfel de ce să fi avut un astfel de vis?

– Nu ştiu absolut deloc.

Jack se apropie la cîţiva centimetri de sînii ei şi fură căpşuna cea mai mare. După ce o atinse de buzele ei, muşcă şi-i oferi ei cealaltă jumătate. Cu ochii închişi, amîndoi mestecară, înghiţiră şi se linseră pe buze. Jack înţelese în acel moment adevărata semnificaţie a expresiei

„i s-au înmuiat genunchii". Dar o anumită parte a trupului său nu se simțea deloc slăbită.

– Deci, ce crezi? întrebă el, cu o voce înfometată.

Genele ei întunecate nu erau cele mai lungi din lume, dar erau cele mai groase și se arcuiau natural.

– Despre ce?

– Despre visele de acest gen.

– Cred... la dracu'! exclamă ea, terorizată. Uite ce-am făcut din cauza ta. Privindu-l, apăsase butonul. Am transformat frișca în unt. Caută în dulapul de deasupra, luă un borcan cu miere și turnă în vas o cantitate apreciabilă. Acum o să trebuiască să fac o grămadă de biscuiți ca să salvez mizeria asta. Stătea cu ochii larg deschiși și își sugea buza de sus. Nu pot suporta să dau greș!

Pentru o clipă, Jack se temu că va începe să plîngă. Își dădu seama că nu o văzuse în viața lui plîngînd pe Karolyn Lucas. Nu putea să creadă acum că ea e distrusă din cauză că n-a făcut ce-a vrut din smîntîna aia a ei. Apoi avu o revelație. Ea fusese obișnuită să reușească totdeauna și nu învățase să tolereze nici cea mai mică greșeală. Poate, totuși, nu era foarte avantajos să duci o viață model.

Gîndindu-se în continuare, o strînse în braţe. Mirosea atît de bine, ca o femeie delicată, dulce, neparfumată.

– Kary, încearcă să nu faci o tragedie din rahatul ăsta care ţi s-a întîmplat, bine? Nici n-avem nevoie de frişcă. Căpşunile sînt chiar mai gustoase fără.

Ei îi căzură umerii.

– Ba nu, nu sînt. Încerci acum să mă potoleşti. Recunoaşte. Cînd ea vorbea, îi simţea răsuflarea în părul de pe piept. Începu să tremure. Doamne, ar fi vrut să-i atingă trupul peste tot, fără încetare. În loc de asta, se trase înapoi suficient de departe ca s-o poată lua de bărbie şi să i se uite în ochi.

– Ţi se pare atît de puţin probabil ca eu să te consolez?

Kary se gîndi bine înainte de a răspunde solemn:

– Cred că risc foarte mult dacă accept orice consolare din partea ta.

Jack rămase fără cuvinte. Chiar îl credea capabil să-i facă rău? Şi el, care avea cu totul alte intenţii. Trebuia să fie a lui. Era dreptul şi datoria sa s-o protejeze, să aibă grijă de ea. Îl cuprinse o teamă cumplită. Avea nevoie de o mare forţă de convingere. Dar dacă nu va şti să

procedeze cu ea?

Nu, nici nu trebuia să se gîndească la așa ceva. Era prea convins că cel mai bun lucru este ca ei doi să fie împreună. Și chiar din acest moment avea s-o convingă și pe ea de asta, sărutînd-o așa cum ar fi trebuit s-o facă cu o seară înainte.

Îi atinse chipul cu mîinile. Coborî buzele, în căutarea gurii ei. Amîndoi închiseră ochii.

Clopoțelul sună.

Tresăriră amîndoi, uitîndu-se unul la altul, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă. Lui îi scăpară niște cuvinte nu chiar frumoase, la care ea rîse ușor nervoasă și glumi:

– Salvați de clopoțel.

– Cine dracu' poate să vină sîmbăta la ora asta?

– Stai aici. Mă duc să deschid.

Simțindu-se frustrat, Jack se încruntă cînd auzi ușa trîntindu-se în urma ei. Îl găsi în aceeași poziție cînd se întoarse, în mai puțin de un minut, cu o cutie în mîini și o expresie de totală nedumerire pe chip.

– Ai probleme?

Ea ridică pachetul primit de la un serviciu privat de mesagerie.

– Pe cartea poștală scrie că e de la Admi-

ratorul meu Secret, dar care nu şi-a lăsat nici o adresă. Ce Dumnezeu poate fi?

El se sprijini cu umărul de frigider şi-şi încrucişă braţele.

– De ce n-o deschizi ca să afli?

– Aproape că mi-e frică s-o fac, şopti ea, dîndu-se la o parte după ce pusese cutia pe masă.

Îşi frecă mîinile, gest care lui îi dovedi că într-adevăr îi era teamă.

– Hai, Kary, sînt convins că nu poate fi o bombă sau ceva rău. Cînd văzu că nu face nici o mişcare, îi spuse:

– Vrei s-o fac eu?

– Nu! Mă descurc şi singură. Se apropie şi îndreptă pachetul.

– De ce nu te duci să mănînci?

– Şi să pierd surpriza? Nu vreau. Hai, deschide-l odată!

Îl privi cu răutate, apoi se aşeză şi începu treaba cu mişcări lente. „Grăbeşte-te, nu pot suferi suspansul." Tăcerea lui nu ajuta cu nimic grăbirea procesului. Cînd Jack era pe punctul să arunce pachetul şi să-l facă bucăţi, ea îndreptă şi ultima folie care învelea cadoul.

– O! suspină ea, punîndu-şi mîinile la gură, în timp ce privea ţintă desenul de pe caseta rusească lăcuită. O, nu pot să cred.

Jack se apropie, uitîndu-se la ea, în loc să privească obiectul.

– Îți place?

– E minunat. Atinse caseta grijuliu, cu vîrful degetelor. Le admir de mult, mai ales pe cele cu desene detaliate, dar...

– Dar nu ți-ai cumpărat niciodată una, ghici el.

– Da. Sînt mult prea scumpe și-am zis că pot aștepta.

– Cu siguranță că acest bărbat misterios crede că meriți să fii răsfățată cu tot ce e mai bun.

Îl privi, și el zări în ochii ei strălucitori, inteligenți, oglindirea mirării, îngrijorării, îndoielii și panică.

– E așa de neașteptat, de inexplicabil. Chiar nu știu ce să mai cred.

Jack îi făcu cu ochiul.

– Vezi că mai e ceva înăuntru.

Ea aruncă o privire, după care chipul său, care deja era palid, rămase fără culoare. Se lăsă în scaunul cel mai apropiat și își puse mîna la frunte.

– Doamne, Jack. Asta e prea de tot.

– Nu înțeleg ce ți se pare așa ciudat.

– Fructe de *anacard*. Sînt absolut înnebunită după ele. Cum putea el să afle despre asta?

Plin de nonşalanţă, el îi răspunse:

– Cred că ai dat bărbaţilor destule motive să fie receptivi. Cu siguranţă că tipul ştie exact ce te impresionează.

– Se pare că da.

Jack fu convins că zărise în ochii ei şi o urmă de veselie, amestecată printre celelalte sentimente. Bun. Planurile sale, bine conduse, îşi atinseseră scopul pînă la urmă.

În aceeaşi seară, la ora şase, Kary încercă uşa din spatele casei, dar o găsi încuiată. Şi speră, încă o dată, că Jack îşi găsise altă ocupaţie. Dar n-avea ea norocul ăsta. Deja era a doua săptămînă de cînd se aflau împreună şi el devenise un adevărat băiat de casă.

Vineri, Jack aranjase curtea, aşa că nu mai era nevoie ca ea să facă această treabă de rutină sîmbătă dimineaţa. În timpul săptămînii trecute, fără ca cineva să-l roage, făcuse nenumărate mici reparaţii şi diverse treburi gospodăreşti de care ea n-avea niciodată timp să se ocupe, iar Clint refuza pur şi simplu. Chiar găsise înlocuitorul potrivit şi pentru ornamentul

care lipsea din arcul galeriei de la etaj. Cîteodată era chiar folositor să-l ai pe Jack în apropiere.

Alteori, ca în dimineața acestei zile, de exemplu, ar fi fost fericită să-l trimită direct pe Marte. Kary era un om de știință, care cunoștea toate aspectele și toate funcțiile corpului omenesc, îl disecase pînă la structurile primare. Și nu înțelegea de ce simplul fapt că-l vedea pe Jack îi dădea o asemenea reacție, îi excita simțurile pînă la limita insuportabilului, sau o făcea să aibă viziunea unor lucruri de negîndit.

Și ca să-i întregească chinul, o lovise și cu discuția despre visul erotic. Fusese ca și cum el ar fi pătruns în mintea ei și i-ar fi pus exact întrebările care-o frămîntau. Aproape toată ziua se străduise să-și revină și, totuși, în unele momente stranii, simțea reverberațiile șocului acelei călduri insuportabile și al dorinței nesatisfăcute.

Puse jos sacoșele cu cumpărături și, contrar obiceiului, introduse cheia în broască. În centrul mesei trona cutia goală, alături de prețiosul cadou, lucruri care îi reamintiră că este asediată de pe două fronturi. Pe de-o parte era Jack, cu masculinitatea lui pămînteană, evidentă, și pe de altă parte era admiratorul secret, care,

prin contrast, era eteric, de o romantică atracție.

Karolyn nu avea acea abilitate feminină, încît să se poată descurca cu vreunul dintre ei. Călca pe un teritoriu complet străin. Nici nu mai putea judeca.

Jack împinse cu umărul ușa glisantă și intră ținînd într-o mînă o cană cu bere și în cealaltă un ghid de informații turistice asupra regiunii lor.

– Ce ți-ai făcut?

Ea rîse, lipsită și mai multe de puterea de a gîndi, deoarece pentru prima oară îl prinsese pe nepregătite.

– Ceva care plănuiesc să fac de mai multe luni. Își flutură părul tuns scurt, cu breton, și apoi luă o șuviță care-i cădea pe linia gîtului și o dădu după ureche. Nici nu mai țin minte de cînd n-am mai fost tunsă scurt.

– Iar eu nu cred că te-am văzut așa vreodată. Te știu cu părul lung, pieptănat într-o coadă sau două. Punînd pe masă berea și cartea, se apropie ca s-o examineze mai bine. Fu foarte mirat, nu numai cînd îi văzu tunsoarea simpatică, ușor zburlită, dar cînd remarcă și faptul că se machiase și își dăduse cu lac roșu pe unghii.

– Ai fost ocupată astăzi, domnișoară Lucas.

Împreună cu Pepper, petrecuse ore întregi ca să realizeze acest aspect, iar în restul timpului probase o mulțime de haine și de pantofi.

– Ei, bine, cîteodată meriți să pierzi o zi întreagă ca să pari frivolă.

Jack luă cana și trase o gură zdravănă de bere, neluîndu-și ochii de la ea.

– Kary, pot să-ți spun că n-a fost pierdere de vreme. Arăți absolut... încîntător.

Karolyn se autoavertiză că e o mare greșeală să cadă în plasa complimentului lui. Se gîndi că mai înțelept ar fi să-i mulțumească. Dar nu-și putea controla excitația de care era cuprinsă și nici roșeața din obraji.

– Ești foarte drăguță, adăugă el, îmbujorînd-o și mai tare.

Cînd nu mai putu să-i suporte privirea scrutătoare, se aplecă să-și adune obiectele capturate din toate buticurile prin care colindase în timpul zilei. De-abia atunci observă că el era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de culoarea cărbunelui și o cămașă apretată, ușor lucioasă, albă, cu reflexe roșietice. Avea o curea de piele, cu o cataramă mare, metalică și mocasini comozi, perfect asortați. Arăta mai mult decît încîntător, dar se abținu să-i facă vreun

compliment.

– Ieşi undeva?

– Dacă am noroc.

Kary avu o senzaţie neplăcută.

– Niciodată nu ţi-a fost greu să-ţi aranjezi întîlnirile, nu-i aşa? Chiar şi în ultimul moment.

– Să sperăm că lanţul cuceririlor mele nu se va întrerupe tocmai acum.

– Nu-ţi fă griji. Sînt sigură că-ţi vei păstra recordul. Şi plecă de lîngă el cît putu de repede.

Dar el fu mai rapid, ţinîndu-i calea, înainte ca ea să ajungă la uşă.

– Asta depinde numai de tine.

Ea îi privi mîna cu care-o prinsese de braţ. De cîte ori o atingea, inima începea să-i bată cu putere.

– Ce vrei de la mine?

– Pe tine. Să ieşim împreună.

– Eu? Cu tine? Intuiţia îi spunea că nu era vorba de o cină obişnuită, ci de o ocazie specială.

El dădu din cap aprobator.

Fu pe punctul de a-l întreba „de ce?", aşa cum făcuse seara trecută, dar se temu de un răspuns similar. Ar fi vrut să-l refuze, dar n-o făcu, deoarece raţiunea îi era învinsă de tentaţia

senzațiilor neîngăduite.

– Unde? întrebă ea, cu gura uscată.

– De ce nu-ți pui ceva pe tine, care să se asorteze cu noua ta înfățișare, și-atunci am să-ți arăt fără să-ți mai spun.

Apucînd cele două sacoșe cu cumpărături, Karolyn urcă în camera ei într-o stare de transă. Înnebunise de-a dreptul. Își dăduse acordul tacit pentru o întîlnire de dragoste – alte cuvinte nu se potriveau acestei situații – cu un bărbat care uitase mai multe metode de seducție decît învățase ea toată viața. Și acum nu se gîndea la nimic altceva, decît cu ce să se îmbrace. Orice doctor care s-ar fi ocupat de cazurile disperate, ar fi numit-o cu siguranță „nebună".

Dar cel mai important lucru era faptul că nici măcar nu-i păsa.

În cîteva minute făcu un duș, se uscă, se pudră și își dădu cu loțiunea pe care Clint i-o făcuse cadou de Crăciun. Avea un miros mai degrabă pătrunzător, care pînă astă-seară i se păruse exagerat. Dar astă-seară își dădu la încheieturile mîinilor și cu parfumul purtînd aceeași marcă.

Apoi, fără să mai piardă vremea cu analizarea motivelor, își alese îmbrăcămintea din cea pe care-o achiziționase chiar în ziua res-

pectivă, luîndu-se după primul impuls. Pînza vaporoasă, vopsită într-un pastel fin, îi învăluia capul şi-i aluneca pe corp ca o spumă. Materialul simplu era suficient de transparent ca să provoace şi totuşi destul de dens ca să nu fie scandalos.

Pepper o asigurase că era ultima modă, iar Kary crezuse în vorbele ei. Pepper era preocupată de îmbrăcăminte. Toaleta era completată de sandale cu toc jos, de culoarea îngheţatei franţuzeşti de vanilie şi de o poşetă micuţă de pai, pusă pe umăr. Cu această rochie şi cu aproape nimic pe dedesubt, se simţea uşoară şi liberă, ca şi cum ar fi plutit pe un norişor.

Jack o aştepta în picioare lîngă scară, ca şi cum ea ar fi fost o debutantă, iar el, plin de veneraţie, ar fi fost escorta. Nu-i adresă nici un cuvînt, dar strălucirea din ochi şi surîsul leneş îi exprimară foarte clar aprobarea. Gura i se deschise pe jumătate, lăsînd să se vadă vîrful limbii şi apoi strălucirea dinţilor.

Trupul lui Karolyn răspunse invitaţiei tăcute, fiind cuprins de o dorinţă fierbinte şi sălbatică ce-i poruncea să sară asupra lui Jack, să-l pună jos pe covoraşul de rugăciune Tabriz, care aparţinuse mamei sale, şi să ordone gurii lui să-i facă lucruri foarte, foarte nepermise.

– Nu mă ispiti, spuse el, ca și cum din nou i-ar fi citit gîndurile.

Avea să fie o seară foarte lungă, dar ea voia să savureze fiecare clipă. Niciodată nu se simțise atît de îndrăzneață, de neîncătușată, și seara aceasta ar fi putut fi șansa vieții ei, așa că trebuia să profite cît mai mult. Ca și Cenușăreasa, mîine își va relua vechiul chip.

– Chiar doresc să-mi arăți, sînt gata.

El nu putu spune decît „O, Kary", dar vocea îi era plină de promisiuni.

În timp ce-o conducea la mașină, o cuprinse cu brațul de talie și ea-i simți atingerea ca pe un fier înroșit. Era foarte ciudat, ca și cum pielea ei devenise brusc hipersensibilă.

– E descoperită.

Jack deschise ușa nărăvașului său Mustang decapotabil. Karolyn nu-și imaginase că cineva și-ar fi putut închiria o mașină atît de sport, dar Jack era expert în acest domeniu.

– Dacă vrei, o închid la loc, ca să nu-ți strice noua pieptănătură.

– Nu, las-o așa.

Zborul într-o mașină decapotabilă îi sporea iluzia libertății.

– Se pare că ăsta e avantajul unei ținute ușor neglijente. Poți să-ți aranjezi părul cu mî-

na.

– Bine, tu eşti şeful.

– Da. Karolyn se aşează confortabil în scaunul adînc, simţindu-se dintr-o dată şi mai uşoară. Probabil că era o iluzie, ca toate întîmplările din acea seară, dar era hotărîtă să nu rupă vraja acestei seri.

Soarele apusese în spatele unei aglomerări de nori pufoşi şi aerul tropical îmbătător, împrospătat de briza mării, răscolea totul, jucîndu-se cu părul ei şi cu rochia uşoară. Schimbase cîteva zîmbete cu Jack, dar nici unul nu simţea nevoia să vorbească. Kary era ocupată să simtă fiecare detaliu.

Ajunseră prea repede în parcarea de la Strand.

– Ăsta e unul din lucrurile pe care le apreciez la Galveston. Oriunde vrei să mergi, nu faci mai mult de zece minute.

– Presupun că altcineva ar spune că e din cauză că nu prea ai multe locuri de văzut aici.

– Pentru mine sînt mai mult decît suficiente. Jack înconjură maşina şi cînd ea îi dădu mîna ca să fie ajutată, el i-o reţinu în timp ce traversau strada pavată cu dale inegale. Intrară în restaurant.

Karolyn mîncase de cîteva ori la *Wentletrap*

în ultimii trei ani. În această seară, barul victorian, încăperea cu trei etaje și arcadele din cărămidă aveau aureola unui loc neînchipuit de intim, o scenă perfectă pentru o poveste de dragoste.

– E unul dintre locurile mele favorite, mărturisi ea după ce se așezară.

– Atunci sînt convins că va fi și al meu.

Fără să se poată abține, Kary îi răspunse cu un zîmbet. Deci așa se lucrează aici, medită ea. Obișnuita tactică Rowland. Dar cînd Jack însuși o aplica, reușea într-adevăr să fie enervant de încîntătoare și de curtenitoare. Singura nedumerire pentru Kary, în acel moment, era de ce el se hotărîse să aplice această tactică tocmai cu ea. Apoi își reproșă că nu scapă odată de gîndurile negative. Doar mîine avea destul timp să-și facă tot felul de probleme.

– Ai ales acest loc numai pentru că era trecut în ghidul tău turistic?

El părea absorbit în studierea listei de vinuri.

– Nu, săptămîna trecută am dat o raită și-am trecut prin apropiere. Am stat de vorbă cu niște cunoscuți și cîțiva mi-au recomandat restaurantul pentru, mm, pentru meniul strălucit.

Părea însă destul de evaziv.

– Nu cred că vei fi dezamăgită.

– Nici eu nu cred. În lumina obscură dată de lumînări, ochii lui albaştri păreau mai întunecaţi decît de obicei şi foarte, foarte pătrunzători. De fapt, sînt sigură de asta.

Singurul lucru, într-adevăr sigur pentru ea, era că se implicase

Căzură de acord asupra vinului, îl gustară şi le plăcu, apoi băură cîteva înghiţituri în tăcere. Cu toate că el n-ar fi vrut să vorbească despre Tammy, pentru că era un subiect incomod, ea era prea curioasă ca să-l poată evita.

– Aseară, cînd stăteam pe terasă, la asta te-ai referit cînd ai spus că avem program?

– Nuu, aceea a fost o născocire de moment. În caz că n-ai înţeles, lasă-mă să-ţi explic mai clar. A fost o prostioară de liceu şi nu văd de ce s-ar putea schimba în ceva mai bun.

Vorbele lui o umplură de o satisfacţie fierbinte şi sălbatică.

– Înseamnă că asta – spuse ea, arătînd cu palmele depărtate spre coloanele albe, placate cu metal şi spre mulţimea elegantă – a fost tot o inspiraţie de moment?

– Mai degrabă î-aş spune planul B. Pentru că, la început, aveam de gînd să-ţi propun să dăm o fugă la Houston astăzi.

Ei i se strînse inima de îngrijorare.

– Te-ai săturat deja de Galveston? întrebă ea, cu o voce moale.

– Deloc. Voiam să vii cu mine ca să duci tu maşina închiriată la aeroport după ce mi-o iau pe cea nouă.

– Îţi cumperi o maşină? De ce?

– Este un *Jeep Cherokee* – arată mai degrabă ca un vagon – şi-o cumpăr că am nevoie de ea pentru deplasări.

– Dar nu ieşi în pierdere, cînd în majoritatea timpului eşti plecat din ţară? Clint mi-a spus că e mai rentabil să închiriezi o maşină în timpul scurtelor perioade cît ai nevoie de ea!

El îşi aşează pe masă paharul cu vin puţin cam deliberat, după cum observă Kary.

– Cum ar trebui să procedez ca să te conving că am terminat cu globe-trotting-ul? Ţi-am spus că m-am întors ca să mă stabilesc aici şi să trăiesc ca toţi oamenii.

– Ca toţi oamenii?

– Da. De-asta m-am hotărît să-mi cumpăr Jeep. E o maşină solidă, de nădejde pentru o familie, are locuri pentru copii şi tot dichisul.

Capitolul cinci

Karolyn își încleștă cu disperare degetele pe pahar cînd reuși, cu mintea ei tulburată, să pătrundă înțelesul cuvintelor lui. Într-un final, reuși să ajungă în miezul lucrurilor.

– Locuri pentru copii?

– Ei, bine, da. Nu e asta ordinea firească a lucrurilor? Te hotărăști să te așezi la casa ta și, înainte de a-ți da seama, te trezești cu doi copii pe locurile din bancheta din spate și-ncepi să transpiri ca să le plătești taxele școlare.

Îl avea în fața ochilor doar pe Jack, făcînd copii cu o femeie oarecare. Strînse pleoapele

furioasă cînd lista de mîncăruri, care tocmai îi fusese adusă, deveni neclară. Ea renunțase de mult la prieteni. Fusese foarte greu și ajunsese să fie un doctor bun cu mari sacrificii.

– Mai sînt și bursele școlare.

– Da, și majoritatea le primesc copiii deștepți ca tine, care iau punctaje maxime la teste, spuse el, ridicînd umerii. Dar ca eu să fac copii destul de isteți, ca să poată reuși în viață, trebuie să-mi combin genele cu cineva superinteligent și să sper că va ieși bine. Nu e ăsta secretul geneticii?

– Nu neapărat. Copiii oamenilor superiori din punct de vedere intelectual tind să iasă normali. Strălucitoare, ca de obicei, Karolyn recită din cartea de psihologie de anul întîi.

– În familia ta nu s-a întîmplat chiar așa. Clint e destul de deștept, dar probabil nu-i ajunge pe părinții tăi, care și-au luat doctoratul în biochimie. Pe de altă parte, tu ai fost o excepție de la regulă. Cum explici asta? întrebă el, ciocnind paharul de al ei.

Nu-i putea da nici o explicație. De altfel, discuția despre moștenirea genetică a copiilor îi mai temperase exaltarea.

– Vreau *somon fumé* și salată de ananas crud, spuse ea sec, decisă. Și nici un fel de discuții despre coeficientul de inteligență.

Jack rîse şi luă lista de mîncăruri.

– Da, stăpînă. Chiar un tip mediocru ca mine îşi dă seama că ăsta e punctul tău sensibil.

– Ţie ţi-ar conveni dacă ai fi judecat după un singur criteriu? Să auzi de la toată lumea: *O, ea e Karolyn Lucas. O fată cumplit de deşteaptă.* Parc-aş fi expusă la grădina zoologică. Ei au impresia că, dacă iau maximum de puncte la toate testele nu sînt normală, că am capul plin numai cu teoreme complexe, abstracte, şi cu probleme ştiinţifice. Dar ceea ce mă irită cel mai mult este convingerea lor că eu nu pot trăi ca un om obişnuit, adăugă ea, dînd de două ori cu pumnul în masă. Aş vrea ca măcar o singură dată să se uite cineva la mine şi să nu mai vadă o colecţie de substanţă cenuşie.

Cînd Jack îi descleştă degetele şi i le păstră în mîna lui, începu să-i bată inima cu putere şi regretă imediat că ţinuse o asemenea tiradă lungă şi pasională. Credea că ar fi trebuit să păstreze o atmosferă plăcută şi relaxată, potrivită cu împrejurarea de faţă, folosind un ton potrivit. Deşi învăţa tot felul de lucruri cu atîta uşurinţă, nu reuşise niciodată să-şi însuşească un comportament degajat în societate.

El se apropie de ea, păstrîndu-i mîna în continuare.

– Mă uit la tine în clipa asta şi văd o femeie

minunată. Ochii îți strălucesc, ca și cum ar ascunde secrete prețioase. Ai pielea fină, moale, atrăgătoare, nu năsuc obraznic, o gură superbă și urechi delicate, care invită orice bărbat să-ți mărturisească secretele lui.

Kary reuși cu greu că înghită vinul fără să-l stropească. Nu o vedea deloc în acest fel. Așa ar face dacă ar vedea într-adevăr femeia pe care o descrisese. Nu, i se părea absurd.

– N-am nevoie de complimentele tale gratuite, declară ea bătăioasă.

Văzu, întîi, un licăr de durere în ochii lui și apoi nerăbdarea.

– Nici nu m-aș fi așteptat la un „mulțumesc, Jack", după aceste complimente SINCERE. M-aș fi mulțumit să te îmbujorezi.

– Mă confunzi cu celelalte femei pe care le-ai cunoscut.

Mîna lui se contractă, încît aproape îi strivi vîrfurile degetelor.

– Crede-mă, Kary, n-aș face o asemenea confuzie, pentru că tu ești diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut.

– Corect. Cred că acum trebuie să completăm cercul, nu-i așa? Să revenim la diferențele între mine și ele.

O apăsă ușor cu degetul.

– Ai devenit, brusc, foarte combativă. Ai pu-

tea să-mi spui de ce?

– Şi de ce nu?

Tot alambicul acesta de cuvinte îi dăduse o stare de tensiune, încît nu-şi putea alunga tulburarea.

– Bine, tu ai vrut-o. Nu-mi place să intru în joc pînă nu-i cunosc regulile. Îşi trase mîna din apăsarea lui şi-şi îndreptă spre el vîrful degetului arătător. Iar, tu, Jack Rowland, te joci cu mine.

– Ce te face să crezi asta?

– Te comporţi dulce şi drăguţ, ceea ce nu-ţi este caracteristic. În loc să mă tachinezi, ca de obicei, te-ai schimbat şi ai devenit grijuliu şi încîntător. Mă enervez pentru că nu-mi dau seama ce urmăreşti. Nici măcar nu ţi-ai mai bătut joc de cadoul pe care mi l-a făcut admiratorul meu necunoscut.

– Poate că m-am gîndit că aş fi fost grosolan dacă aş fi luat în derîdere un lucru care ţie ţi-a plăcut aşa mult.

– Dar de cînd îţi pasă ţie dacă eşti grosolan sau nu? Dădu din cap, neîncrezătoare. Te porţi cu mine de parcă am avea o întîlnire amoroasă, cu gesturi tandre şi complimente siropoase. Cum să nu devin suspicioasă?

– Ştii ceva, Kary. Încep să mă întreb dacă eşti deşteaptă măcar pe jumătate din cît cre-

deam eu. În unele privințe ești surprinzător de prostuță.

– Ești un... dar se opri chicotind, dîndu-și seama că se lăsase prinsă în propria capcană. Cum să ia drept ofensă remarca lui, cînd numai cu cîteva minute mai devreme afirmase că de-abia aștepta să întîlnească pe cineva care nu dă doi bani pe creierul ei? *Touché!* Dar acum ceva îmi spune că ne-am înțelege mult mai bine dacă am schimba subiectul. De acord?

Fără să se miște, Jack prinse privirea chelnerului care se afla în cealaltă parte a încăperii, un alt talent folositor, pe care ea nu-l avusese niciodată.

– De acord. Dar întîi vreau să-ți amintesc un vechi proverb texan.

– Care anume?

– *Pot să-ți spun același adevăr în patru sau cinci feluri diferite, dar fără să te mint niciodată.* Dacă te vei gîndi așa și îmi vei asculta cuvintele, totul îți va fi foarte clar.

Păstrîndu-i sfatul, Karolyn petrecu în continuare o seară deosebit de plăcută. După cină merseră la un concert în aer liber în Ashton Villa, la un conac victorian restaurat. Apoi Jack propuse să se întoarcă la club, în cartierul istoric, și să asculte jazz. În loc să meargă la

un bar, preferă să se plimbe mînă în mînă pe plajă, şi discuţia îi absorbi cu totul, încît ar fi fost în stare să nu se oprească încă douăzeci şi patru de ore, şi să ajungă pînă la digul de pescuit din Ninetieth şi Seawall.

Trecuse de ora unu cînd ei se întorceau la maşină.

Karolyn era relaxată şi se simţea minunat. Dacă ar uita de trecut şi nu şi-ar face nici un fel de griji pentru viitor, Jack ar fi prietenul ideal. O făcuse să rîdă, să alerge desculţă prin nisip, şi chiar îi testase talentul de femeie cuceritoare. Greu lucru. Singura dezamăgire apăru cînd se întoarseră acasă. Jack o lăsă în faţa uşii, spunînd că vrea să se mai plimbe puţin prin împrejurimi înainte de a se culca.

Ar fi dorit ca Jack să o sărute.

Karolyn se trezi devreme şi se dădu jos din pat, fiind plină de energie, cu toate că dormise numai cîteva ore. Probabil că îi rămăseseră în minte cîteva imagini frumoase din vis. „NU te lăsa purtată de val, Lucas", îşi porunci ea. „E timpul să te trezeşti la realitate."

Făcu un duş, încîntată că-i trebuie numai cî-

teva minute să-şi usuce şi să-şi aranjaze părul. Dacă ar fi ştiut ce uşor şi plăcut e, l-ar fi tuns mai demult.

Clătite. Îi plăceau la nebunie. Era sigură că Jack dormea, pentru că ea citise aseară încă o oră după ce se băgase în pat, dar el tot nu se întorsese. Simţindu-se generoasă, se gîndi să facă multe clătite, ca să-şi încălzească şi el stomacul cînd se va trezi.

Se uită cu atenţie în podea şi păşi fără zgomot, în vîrful picioarelor, pe lîngă uşa camerei lui şi apoi pe scări. Dar el era deja la bucătărie şi întinsese pe masă ediţia de duminică a ziarului *Galveston Daily News*. Avea ochii injectaţi şi pleoapele grele, ca şi cum n-ar fi dormit toată noaptea.

– 'Neaţa, Kary.

Vocea îi era răguşită, groasă. Kary îşi simţi terminaţiile nervoase cum vibrează ca nişte fire vii. Îşi legă strîns şorţul peste rochia de bumbac de culoarea vinetei şi începu să scotocească prin dulapuri.

– Ce zici de nişte clătite cu unt şi lapte?

– E perfect. Tot ce vrei tu e bine şi pentru mine.

Lui Kary i se încleştară degetele pe mixer. Ce voia el să spună cu asta? Nu mai visa, îşi porunci ea. Cu toate că, în realitate, ea şi Jack

se jucau de-a familia. Ea ducînd greul în legătură cu prepararea mîncării şi el fiind „Domnul Reparator", se purtau ca un cuplu tradiţional de tineri căsătoriţi din anii cincizeci.

Nu, de fapt imaginea nu era chiar aşa. Dintr-un anumit punct de vedere, relaţia lor neobişnuită nu semăna deloc cu o căsătorie. Pentru că nu împărţeau şi patul.

Dar dacă Jack, aşa cum declara el, avea de gînd să-şi formeze o familie, însemna că în curînd avea să plece în căutarea femeii potrivite. Avea mîna atît de unsuroasă, încît deschise uşa de la cămară după mai multe încercări. În timp ce tigaia se încingea, ea făcu un amestec din făină, ouă, ulei şi lapte. Încercă dacă tigaia este destul de fierbinte picurînd un strop de apă, apoi puse o bucăţică de unt măsurînd-o cu grijă.

– Ce părere ai de treaba asta cu prezervativele?

Mîna cu care turna aluatul îi tremură brusc, aşa încît cea de-a doua clătită arăta ca harta Floridei.

– Prezervative?

– Ştii, şcoala din Ball High e de părere să se recurgă la ele. Este o parte din programul...

– Ştiu de ce vrea asta. Fără să ţină cont de etichetă, puse pe masă tacîmuri, şerveţele,

apoi aduse și niște căni cu amestec de sirop cu unt.

Jack lăsă ziarul și ridurile din jurul ochilor părură și mai pronunțate. Să fi fost din cauza oboselii? Sau erau riduri de expresie, din cauza rîsului?

– Sînt convins că știi.

N-avea nici o idee despre semnificația cuvintelor lui.

– Rata adolescentelor care rămîn însărcinate se află într-o creștere amețitoare. Cred că autoritățile districtuale încearcă cu disperare să pună capăt acestei situații, prin orice metode.

– Totuși, ești de acord cu această cale? De exemplu, dacă ar fi vorba de fiica ta, ai fi de acord să ia contraceptive de la vîrstă școlară?

Kary puse pe farfurie cîteva clătite, apoi adăugă și pe cele proaspete și i le trînti în față.

– Dacă ar fi vorba de fiica mea, sper că i-aș explica foarte clar aceste lucruri, ca să nu mai fie necesară intervenția școlii.

– Așa a procedat și mama ta?

Ea se duse la cuptor să întoarcă o clătită. De ce oare o conversație banală, în timpul mesei, trebuia să ia în cazul lor conotații atît de bizare?

– Mama a abordat problema în mod științific, așa cum cred că ți-ai dat seama. Mi-a arătat

planșe anatomice, scheme și modele, ca eu să pot înțelege de la o vîrstă fragedă substratul reproducerii umane.

– Cred că e o idee bună să înveți toate tehnicile. Stătea la masă, în fața ei, și totuși nu începea să mănînce. Dar pentru majoritatea adolescenților cărțile nu mai fac nici două parale cînd hormonii încep s-o ia razna. Străvechea nevoie biologică de a... de împerechere este deseori mult mai puternică decît voința omului de a rezista.

Karolyn își simți în gît puternicele bătăi ale inimii.

– Tocmai aici e problema, zise ea șovăitoare. Acum realiza cît de mult te poate consuma dorința neîmplinită, iar vîrsta oarecum înaintată nu atenua deloc aceste senzații. Dar trebuie să te controlezi, adăugă ea.

– Ce nostim, și tata îmi ținea deseori astfel de predici. „Jack, asta e piatra de încercare a bărbatului. Trebuie să înveți să te controlezi în relațiile tale cu femeile."

– Ținînd cont de faptul că nu erai deloc ascultător, sînt sigură că ai făcut tot posibilul să-i ignori sfatul.

Jack împinse farfuria și o privi cu intensitate, direct în ochi.

– Hai să lămurim lucrul ăsta chiar acum,

Kary. Orice-ai crede tu despre faptele sau instinctele mele, să ştii că întotdeauna, dar absolut întotdeauna, am fost responsabil în aceste relaţii.

„Pînă acum. Dar acum îţi baţi joc de mine fără milă, chiar dacă-ţi dai sau nu seama de asta."

– Pe scurt, nu mi-e ruşine de nici una din faptele mele trecute. Lipsa de somn nu diminuase deloc magia privirii lui. Şi nici în viitor n-am de gînd să fac surprize neplăcute, adăugă el, împingîndu-şi scaunul în spate şi ridicîndu-se. M-am exprimat destul de clar, sau trebuie să-ţi fac un desen amănunţit ca să înţelegi?

Kary gustă din clătite şi i se făcu greaţă. Trebui să bea tot paharul cu suc de zmeură şi banane ca să poată înghiţi. Pofta de mîncare îi dispăruse cu totul. Apropierea de Jack, uşurinţa lui de a discuta despre cuplu, noţiune atît de banală, şi chiar vocea lui scrîşnită şi obrazul nebărbierit, erau atît de impunătoare, încît Kary simţea nevoia să nu mai ţină cont de prevedere, logică sau consecinţe, să-şi descheie rochia şi să vadă cît de responsabil ar mai fi el atunci faţă de ea, şi cum şi-ar mai putea controla instinctele.

Dar bunul-simţ birui. Se ridică şi ea, luîndu-şi

farfuria.

– Clătitele astea au un gust oribil. Cred că am greşit aluatul. Le aruncă la gunoi, în timp ce Jack strîngea masa. Cînd terminară cu trebăluiala, Kary auzi clopoţelul de la intrare. Bucurîndu-se de această întrerupere, alergă să vadă cine o caută duminică dimineaţa, la o oră aşa matinală.

Deschise uşa şi simţi un gol în stomac. Asta le întrecea pe toate! O femeie în uniformă îi întinse un pachet micuţ, spunîndu-i:

– Pentru Karolyn Lucas.

Cu mîna tremurîndă, Karolyn îşi scrijeli semnătura pe hîrtie.

– Ce mai e?

Vocea lui o surprinse. Se răsuci spre el, aruncînd pachetelul şi prinzîndu-l în palmă. Jack îl prinse din zbor şi-l cercetă cu un aer dispreţuitor.

– Nu e nici o carte de vizită, dar cred că misterul expeditorului nu-i chiar atît de mare. Are aspectul unui cadou din magazinul de bijuterii; probabil un inel. Surîse afectat, adăugînd: Ce zici, Kary, crezi că te cere în căsătorie?

– Nu, nu cred, izbucni ea, uşurată de faptul că el devenise arţăgos. Îi era mai uşor să polemizeze cu el în aceste condiţii.

Scoase ultima surpriză din ghearele lui şi

desfăcu hîrtia care învelea pachețelul. În cutiuța căptușită cu catifea roz combinat cu negru, era cuibărit un degetar din lemn chinezesc, cu vîrful de aur. Pe o parte erau pictate, cu linii extrem de fine, siluetele cuplului Romeo și Julieta. Karolyn rămase fără grai, dînd din cap.

– Arăți de parc-ai fi văzut o stafie. Ce mare șmecherie e un degetar?

– Dar eu colecționez degetare de ani de zile, murmură ea. Ultima oară cînd le-am numărat erau aproape două sute. Acum le țin împachetate pentru că, de cînd m-am mutat aici, n-am găsit nici un loc unde să le pot expune. Kary căzu în fotoliul stil italian. Dar DE UNDE a putut afla el?

– Ai vrea să știi cine e, Kary?

Ea dădu din cap.

– Da, da. Dacă ar dezlega această enigmă, atunci poate că și-ar mai putea face puțină ordine în viață.

– Atunci, hai să-ți dau cheia. Puse degetarul pe degetul lui mic și i-l flutură în față. În primul rînd fă o listă cu toți bărbații care-ți cunosc acest hobby.

Mîndria ei de femeie n-o lăsă să-i spună că ea își ținuse colecția în dormitor și nici un bărbat nu intrase vreodată acolo.

– Dar sînt o grămadă care ar fi putut afla,

minți ea.

– O.K. Şi pe lista asta fă un semn în dreptul celor care ştiu şi despre pasiunea ta pentru fructele de *anacard*. Unul dintre ei trebuie să fie Moş Crăciun, cu un sac mare cu cadouri. Mă gîndisem că-ți va veni şi ție ideea asta. Doar e foarte simplu şi foarte logic.

Poate că e simplu, dar pentru cineva care e în stare să gîndească logic. Ori, Kary nu mai putea, de cînd Jack apăruse în scenă. Cît despre admiratorul secret, acesta era în afara oricărei logici.

– O să fac lista mai tîrziu.

Karolyn urcă scările în grabă. Avea de gînd să meargă la biserică şi spera să ajungă la slujba de dimineață.

Niciodată nu avusese atîta nevoie de mila divină.

Karolyn ținea în mînă cărticica de imnuri şi cînta mecanic „Dragostea mă înalță", în timp ce gîndurile îi zburau aiurea. Obişnuitele ritualuri nu aveau efectul dorit, iar principalul motiv era că sursa problemelor ei stătea suficient de aproape de ea, ca să poată ține cealaltă ju-

mătate a cărții.

De obicei, Jack era mai greu de urnit decît vîntul pe timp de vară. Cine ar fi crezut că se poate îmbăia, bărbieri, îmbrăca în costum și cravată, așteptînd-o apoi pe Kary, pînă e gata?

Ubicuitar, acesta era epitetul care i se potrivea acum. Pentru că de-abia apăruse și invadase toate căile existenței ei.

Cînd ultimele sunete de orgă se stinseră, pastorul spuse: „Și-acum să ne rugăm." Karolyn își aplecă privirile și totuși gîndurile ei cutreierau. Nici măcar nu avusese ocazia să-și examineze și să-și evalueze sentimentele față de admiratorul necunoscut și enigmatic.

Jack îi acapara toată atenția, zi și noapte. Își spunea degeaba să se liniștească, pentru că el nu înțelegea ce înseamnă o distanță rezonabilă. Oricum ar fi întors-o, el se afla chiar AICI, lîngă ea.

Să-l ia naiba pe Clint, care-o aranjase în felul ăsta. Doamne!

E adevărat că nu prea putea să aibă gînduri frumoase față de fratele ei, dar biserica era un loc cîtuși de puțin potrivit pentru blesteme. Își strînse pleoapele cu putere și se străduí să fie atentă la cuvintele Doctorului Harvey. Dar, ca o ultimă ironie a sorții, acesta predica despre dragostea adevărată față de aproapele tău.

La naiba! Nu era vorba de nici un rai aici!

După ce primi binecuvîntarea, Jack ridică fruntea şi-i zîmbi lui Kary. Ea părea tulburată, aşa cum probabil fusese Jack la paisprezece ani, cînd mama lui intrase în dormitor şi-l prinsese învăluit într-o sălbatică fantezie de adolescent, legată bineînţeles de „Playboy".

Bănuia că imaginaţia lui Kary zboară deasupra rîndurilor umile şi-ar fi dat totul ca să-i citească gîndurile în acel moment şi s-o cunoască aşa cum era.

Se salutară cu pastorul şi cu ceilalţi membri ai congregaţiei, care-l recunoscuseră pe Jack şi-i urară bun venit. Era foarte convins că cel puţin una din cucoane murea de satisfacţie să-l vadă împreună cu Kary, la gîndul că ea avea, cu siguranţă, o influenţă pozitivă asupra lui. Într-un fel, aceste gînduri ar fi fost justificate. Doar datorită ei se schimbase.

– Mergem? întrebă el, de-abia aşteptînd să iasă din mulţime. O luă de după umăr şi, galant, o conduse la parcare. Kary era distinsă şi foarte feminină, în costumul ei de mătase roşie. Fusta plisată se unduia foarte interesant cînd

mergea și cureaua albă, moale, îi accentua talia fină. Îi plăcea și pălăria ei albă, cu boruri largi.

– Ai fost surprins să vezi că mulți, dintre cei pe care-i cunoști, merg în continuare la aceeași biserică?

– N-am fost chiar surprins. Mai bine zis m-am convins de asta. Pentru că sentimentul continuității mă emoționează. Este exact atmosfera potrivită pentru o familie.

Ea avu aceeași privire copleșită ca și noaptea trecută, cînd el adusese vorba despre locurile pentru copii.

– Auzi, nu cumva noaptea, cînd dormi, se strecoară în camera ta niște zîne și-ți fac vrăji? Pentru că toată flecăreala asta a ta despre stabilitate și strămoși mi se pare că sună foarte ciudat din gura ta.

– Cît de des trebuie să-ți reamintesc că m-am schimbat?

Descuie ușa și, înainte ca ea să-și poată strînge faldurile fustei, Jack se repezi s-o ajute. Nu pierdu ocazia și-i mîngîie ușor coapsa, întrebîndu-se dacă ea are cumva idee despre cît de obsedat era de picioarele ei și cît de greu se stăpînea atunci cînd i le atingea.

Privi cu atenție mîna care-i aluneca încet peste genunchi și în ochi i se aprinse o scînteie

de veselie.

– Mie mi se pare că-l am în față tot pe bătrînul Jack.

Da, Kary știa. Jack surîse, dar nu se mai deranjă să-și ceară scuze.

– Bine, recunosc, mai sînt cîteva reminiscențe din vechiul meu ego, care refuză să mă părăsească.

– Deci trebuie să-ți reamintesc mereu că unele lucruri nu se pot schimba niciodată.

El sări în mașină fără nici o ezitare, întoarse și se îndreptă spre strada Șaizeci și unu. Kary nu și-ar fi imaginat vreodată că el poate fi încîntat de lucruri atît de banale: să meargă la biserică, să ia masa de prînz la un restaurant fără pretenții și apoi să-și petreacă tot restul zilei în compania ei. Cu siguranță că avea de gînd să-i arate ceva după masă, de aceea era așa fericit.

În timpul mesei fu gata să verse farfuria cu fasole de vreo trei ori. Cu siguranță că Jack nu se obișnuise să păstreze un secret.

– Unde mergem? întrebă ea, cînd trecură pe lîngă strada P 1/2.

– La capătul de est al vechiului district.

– Ai de gînd să dăm un tur? Păru amuzată de această posibilitate.

– Ești aproape de adevăr. Opri în fața unei

case victoriene de pe strada Postoffice şi parcă la umbra dată de imensa coroană a unui stejar. Între două tufişuri de oleandru era afişată cu litere groase inscripţia unei agenţii imobiliare: „VÎNDUTĂ".

– Ia uite, cineva a cumpărat acestă casă şi eu nici n-am aflat că a fost o vînzare, spuse Kary. Cred că e ruşinos să stea aşa mult timp nelocuită. Aceste frumuseţi preţioase au nevoie de oameni care să trăiască în ele şi să le îngrijească. Altfel, se observă foarte repede că sînt neglijate.

Decizia lui Jack fusese influenţată de faptul că ea îşi petrecuse aproape toată viaţa într-o casă asemănătoare. Se bazase pe puterea obişnuinţei, şi sentimentul lucrase în favoarea lui.

– A fost terminată în 1887.

– Atunci a fost construită şi casa părinţilor mei; coborî din maşină să studieze faţada. Asta e ceva mai mare şi mai aranjată, dar seamănă mult cu a noastră. Uite arcadele, galeriile duble şi zonele sculptate.

El se apropie, o luă de mînă şi-o trase cu putere înainte.

– Ăsta e cel mai drăguţ lucru dintre toate. Vezi „R"-ul de la poartă? Este original, aparţine primului proprietar. Este înscris şi pe alee.

Gardul și poarta din fier ornamentat de-abia ajungeau pînă la talie, deoarece erau construite după uraganul din 1900. Se aplecă să desfacă zăvorul și o invită înăuntru cu un gest curtenitor.

– Uite, exclamă el, arătîndu-i cu vîrful piciorului. Aici scrie JRR.

– Vrei să-mi sugerezi că există aici o semnificație cosmică, pentru că două dintre inițiale ți se potrivesc?

– Păi, nu chiar, dar trebuie să admiți că este o coincidență interesantă.

– Cum să nu.

Jack scoase o cheie din buzunarul pantalonilor și o conduse pe Kary zece pași, pînă la ușa din față, care era de sticlă mată.

– Stai să vezi cum e înăuntru. Cu un pic de efort se poate scoate ceva deosebit.

Kary pătrunse prin ușa dublă și ajunse în antreul lucrat în mozaic. Așa cum i se întîmplase și lui prima dată, privirea ei fu atrasă de tavanul acoperit de lambriuri din lemn de mahon.

– Foarte drăguț, exclamă ea, reverențioasă. Un detaliu minumat.

Era deja cucerită. Jack își dădu seama de acest lucru, după aprecierea pe care i-o citi în priviri. În timp ce el o conducea prin toate ca-

merele, admirația ei creștea. Cînd să urce scările, se opri pe prima treaptă.

– Sînt minunate încrustațiile acestea de oleandru de la ferestrele din sticlă mată. Le studie mult timp, înainte de a ajunge la etajul al doilea.

– Foarte neobișnuit este faptul că această casă a fost locuită de membrii aceleiași familii în ultimul veac, îi spuse Jack. Cînd a murit și ultimul descendent, casa a rămas în patrimoniul statului, care s-a luptat pentru legitimare, și de aceea n-a mai fost locuită de atunci.

– Presupun că așa se explică de ce majoritatea aranjamentelor și ornamentelor originale sînt încă la locul lor, și de ce casa nici n-a fost transformată în apartamente, nici n-a fost demolată.

– Da. Agentul imobiliar spunea că zăvoarele ferestrelor, clanțele ușilor și chiar vergelele pentru perdele sînt originale. Bucătăria trebuie modernizată, dar restul poate rămîne, în mare, la fel. E nevoie de ceva timp și muncă.

Intrară în camera din față, de pe colț, în care lumina soarelui intra prin obloanele lungi din tavan pînă în podea. Jack le ridică și descoperi astfel două ferestre, prin care se putea ieși în galeria de la etaj.

– Și asta-mi amintește de casa mea, murmură ea. Lipsește numai copacul.

– Da, e păcat. Pentru că am amintiri superbe despre nopțile în care Clint și cu mine ne furișam afară.

Trecură prin alte trei camere, apoi urcară pe o scară îngustă, care ducea la etajul trei, unde se afla un spațiu liber, imens.

– Aici s-ar putea adapta și transforma într-o cameră de petreceri, așa cum avem noi acasă. Numai nu încerca să strecori masa de joc pe scările astea.

Jack respiră adînc și zise:

– Eu mă gîndeam să fac din ea cameră de joacă, cu rafturi de cărți lipite de perete, dulapuri și mese demontabile pentru jucării.

Tăcerea îi asurzea. O văzu cum înghite în sec și cum își suge apoi buza de sus.

– Noi nu ne aflăm aici numai din pură curiozitate, nu-i așa?

– Nu.

– Înseamnă că afișul „Vîndută" tu l-ai pus.

– Da.

– O, Jack, n-ar fi trebuit să iei așa repede o decizie atît de importantă. Știu că acum ești hotărît să te stabilești aici pentru totdeauna, dar dacă este o dispoziție trecătoare? Ți-ai blocat o grămadă de bani în ceva care pînă la urmă se va transforma într-o inutilitate.

– O să trăiesc aici multă vreme, Kary, spuse

el ferm. Vreau ca fiii mei să crească în această casă.

– Înțeleg.

Kary își încrucișă brațele și mișcarea îi mări decolteul. Jack începu să transpire mai mult ca de obicei. Își lăsase cravata și sacoul pe bancheta din spate, dar aerul condiționat nu funcționa încă în casă și atmosfera era înăbușitoare.

– Dar ce planuri ai în legătură cu slujba? Nu cred că sînt multe cereri în Galveston pentru specialitatea de inginer pe care tu o practici.

– Din fericire nu trebuie să mă gîndesc prea curînd la această problemă. În ultimii doisprezece ani mi-am făcut o rezervă frumoasă de bani. Și pînă acum n-am prea avut pe ce să-i cheltuiesc, așa că am preferat să-i investesc. Investițiile s-au dovedit a fi profitabile, iar acum sînt mai mult decît capabil să întrețin o familie.

– Presupun că ești destul de mare și, probabil, destul de isteț ca să știi ce faci și fără sfaturile mele. Își ridică bărbia, își îndreptă spatele și coborî hotărîtă scările.

Jack nici nu-și dădu seama cînd ajunse ea jos. Pînă s-o poată opri, ea era aproape de ușa de la intrare.

– Așteaptă! Vreau să-ți arăt ceva în curtea din spate.

Jack realiză că se purta ca un copil care-şi lăuda darurile primite de Crăciun. Dar, la naiba cu toate, de data aceasta avea de ce să fie mîndru.

Ea rămase nemişcată o bună bucată de vreme, înainte de a se întoarce spre el. Iar cînd o făcu, îşi trase în sus colţurile buzelor, încercînd în zadar să imite un zîmbet adevărat.

– Dacă tot sînt aici, de ce să nu facem turul complet?

– Aşa e. Ieşiră pe uşa din spate şi mai coborîră cîteva trepte pînă în curte. Buruienile invadaseră iarba St. Augustine şi ajunseseră să sprijine corolele florilor. Iată un nou proiect. Dar mai exista în curte o pată strălucitoare, ciudată. Lîngă gardul din spate era un arbore alb, pe care se căţărau pînă în vîrf două jerbe de trandafiri roz şi galbeni. Iar la umbra copacului erau două băncuţe ascunse de spectacolul luxuriant al trandafirilor. Jack o conduse în locul acela şi se aşeză, privind-o în ochi.

– Ei, ce părere ai?

– Despre casă?

– Mm-hmm.

Ea îşi scoase pălăria, trase cu degetul marginea borului şi apoi o aşeză în poală.

– Vrei să fiu sinceră?

– Mm-hmm.

– Aș fi vrut să fie a mea.

Mărturisirea ei plină de regret îl lovi ca un glonț. Îi trebui toată puterea voinței lui ca să nu dea totul în vileag, pentru că pînă acum reușise să păstreze o mică taină.

– Adevărat? Și ai vreo idee cum se poate îmbunătăți acest loc?

Dădu din cap, fără să scoată nici un cuvînt.

– Perfect. Voi cere sfatul unui specialist. Vorbea repede, făcînd mari eforturi să-și vîndă marfa cît mai bine. Vreau ca la sfîrșit să fie aici aceeași atmosferă ca în casa ta părintească. Presupun că ai moștenit gustul și stilul mamei tale. Ești cea mai potrivită pentru a deveni consultantul meu în vederea renovării acestei case.

– Vrei ca eu să... să... oh, lasă, nu contează. Jack o privea cum mototolește borul pălăriei, chinuindu-se să-și reorganizeze gîndurile. Jack, trebuie să dau o lovitură sensibilității tale. Nu poți cere unei femei să decoreze casa alteia. Nici chiar unei profesioniste în domeniu.

– Cum adică?

Ea răsuflă exasperată.

– Am ajuns la niște subtilități pe care mintea unui bărbat nu le poate înțelege. Crede-mă cînd îți spun că dacă eu aranjez casa asta, viitoarea ta soție va face schimbări majore și,

probabil, cu cheltuieli la fel de mari.

– Dar eu vreau totuşi s-o faci, Kary.

Pălăria îi căzu din mînă.

– De ce eşti atît de pervers?

– Pentru că ştiu ce vreau. Şi, în momentul acela, voia să o sărute. Pe loc. Nu mai avea nimic altceva în minte şi ea îşi dădu seama.

– Nu, Jack, îi spuse pe nerăsuflate. Nu cred că trebuie să faci ceea ce te gîndeşti acum să faci.

El se apropiase în timp ce ea vorbea, suficient de mult ca să-i simtă răsuflarea.

– M-am săturat să mă tot gîndesc. De data asta sînt hotărît s-o fac aşa cum trebuie.

Capitolul șase

Rațiunea îi poruncea lui Karolyn să se ferească din calea lui, sau, și mai înțelept, să fugă. Dar se săturase să gîndească și să analizeze totul. Cînd era lîngă Jack, instinctul îi poruncea să se lase copleșită de senzații. De fapt își dorea cu pasiune sărutul lui, fără să-i fie rușine de asta.

– Uită-te la mine, Kary.

Nici nu-și dăduse seama cînd închisese ochii, dar cînd îi deschise și se cufundă în adîncul privirii lui albastre, dorința o supuse cu totul.

Aștepta momentul acesta de multe zile, poa-

te chiar de ani.

– Jack.

– Da.

Mîinile lui îi atinseră chipul şi-i apăsară colţurile buzelor, obligînd-o să-şi deschidă gura şi s-o lipească de a lui. Şi cînd făcu asta, el gemu de satisfacţie. Şi magia începu să-şi facă efectul.

Limba lui îi alunecă printre buze, atingerea blîndă, insinuantă, transformîndu-se rapid într-o apăsare plină de dorinţă, de pasiune. Gustînd-o, zvîrcolindu-se, limba lui îi dădu senzaţii atît de puternice, de minunate, încît ea se simţi ca şi cum n-ar mai fi fost niciodată sărutată. Oricum, nimeni nu ştiuse s-o facă aşa bine, aşa profund.

Şi ea nu avusese niciodată experienţa unei intimităţi delicioase ca aceasta, creată de duelul neîntrerupt al limbilor. Gura ei se deschise şi mai mult şi mîinile i se odihneau pe umerii lui, obligîndu-l astfel, fără cuvinte, să-şi adîncească sărutul.

Fără să se deslipească de ea, Jack se lăsă în genunchi şi, punîndu-şi mîinile în jurul taliei ei, o trase mai aproape.

Atmosfera încărcată de amiază îi învăluise, dar nimic nu se compara cu focul care ardea în inimile lor. Kary îşi arcui spatele într-o mişcare

instinctivă, care-o făcu să-şi strivească sînii de pieptul lui.

Suspinul slab, plin de dorinţă, fu imediat absorbit de gura lui înfometată şi avidă. O cuprinse cu palmele de rotunjimile umerilor, trăgînd-o spre el, într-un ritm sacadat, regulat, incredibil de provocator, incredibil de excitant, care evoca imaginea trupurilor lor goale alunecînd unul peste celălalt, şi promisiunea şoaptelor pasionale şi a unei plăceri nemăsurate.

Acum savura cu ardoare gustul şi aroma trupului lui, pe care se mula, pe care-l primea. Savura şi propria ei pornire pasională. Voia să cunoască limitele noii sale înfăţişări, pe care tocmai o descoperea, să vadă cît de departe ar putea merge. Simţea nevoia unei şi mai intime apropieri.

Picioarele ei se frămîntau fără odihnă şi, brusc, el pătrunse între ele, apăsînd-o cu putere, oferindu-i exact ce-şi dorea. Dar curînd simţi nevoia de mai mult. Voia mai mult decît încleştarea fierbinte a buzelor lui şi decît expresia puternică a forţei lui. Voia dovada faptului că senzaţiile lor se potriveau, dar această confirmare ar fi apărut numai dacă el ar fi îndrăznit să continue.

Jack îndrăzni. Mîna lui alunecă de la gleznă pînă la genunchi şi apoi, după o ezitare de cî-

teva secunde, degetele lui urcară pe interiorul coapsei ca să-i atingă cel mai intim loc, care era și cel mai vulnerabil... și cel mai receptiv.

– Ahhh, Jack! țipă ea, cuprinsă de un val de extaz. Descoperea ce înseamnă să te supui îmbrățișării unui bărbat, să fii posedată de gura lui lacomă, de mîinile lui avide.

Simțea pe gît răsuflarea lui fierbinte, auzea vocea lui groasă și răgușită:

– Vreau să fac dragoste cu tine, Kary. Acum. Aici, în mijlocul trandafirilor.

Karolyn tresări și, timp de cîteva secunde pline de tensiune, fu tentată să cedeze. Dar imediat realitatea o lovi ca un vînt rece. Abia mai putea să respire și mult mai greu îi venea să vorbească.

– Jack, trebuie să-ți dai seama că e imposibil. N-aș putea niciodată...

Ferindu-se, rupse vraja, simțind în gît un spasm dureros.

Desigur, era numai vina ei că-i acceptase avansurile, dar patima lui o paralizase. Dacă ar face dragoste acolo, acum, ar fi o insultă adusă ei însăși și viitoarei lui soții.

Furia reuși să-i oprească lacrimile.

– Chiar crezi că sînt așa de proastă și de credulă ca să mă las implicată într-o relație fără viitor și fără perspective?

Jack înjură încet. Strîmbîndu-se, se aruncă pe băncuța cealaltă și se lăsă pe spate, cu genunchii depărtați. Dovada dorinței lui, pe care ea o căutase ceva mai devreme, era vizibilă și considerabilă.

Și pentru că el nu se străduise s-o ascundă, ea nu se mai putea gîndi la altceva. Era împietriță și în același timp fascinată și atît de excitată, încît din nou fu gata să cedeze. Nu era drept ca un bărbat să-i poată stăpîni simțurile cu atîta ușurință și atît de complet.

Jack stătea încruntat, părînd furios și inflexibil.

– Dacă ai privi dintr-o perspectivă corectă scopurile noastre comune, atunci ai vedea că totul are sens.

– Poate că așa pare din perspectiva TA. Dintr-a mea, consecințele par dezastruoase și beneficiile... minime.

– Îți promit că beneficiile vor fi mai multe decît ai tu impresia și deloc...minime. Cu ochii întredeschiși, îi privea buzele. Cît despre consecințe, am eu grijă să nu fie dezastruoase.

Karolyn își sprijini capul de trunchiul copacului, dar aroma suavă a trandafirilor nu reuși s-o aline. În ultimele zile, Jack o ținuse permanent încordată.

Se simțea din ce în ce mai rău, pentru că

sentimentele față de el erau mult mai complicate; nu era vorba numai de curiozitate sexuală și nici doar de o pasiune arzătoare. Karolyn realiza acum că ținuse la Jack toată copilăria ei. Și acum se temea că sentimentul se transformase în ceva care semăna cu iubirea. Era cel mai imprudent lucru pe care-l făcuse vreodată, dar cum poți controla asemenea sentimente? Trebuia să încerce totuși.

– Vreau să-mi promiți un singur lucru.

– Care?

– Jură-mi că n-o să mai faci asta niciodată.

Mîinile îi tremurau, ca și vocea.

– Jură-mi!

– Nici vorbă, Kary. Îi luă mîna și i-o puse în dreptul inimii, acoperind-o cu mîna lui. Inimile lor băteau în același ritm. Îți promit un singur lucru, Kary. Data viitoare vom merge pînă la capăt. Ține minte, Kary.

Aplecată pe coarnele bicicletei, Karolyn mergea cu viteză pe strada Bernardo de Galvez. Se simțea vinovată, ca un fugar urmărit de poliție. Nu se mai simțea nicăieri în siguranță, cu atît mai puțin în casa ei, cît timp Jack era

acolo.

Cînd Avenue P se termină la Seawall, ea întoarse fără să încetinească. Luni dimineața, la acea oră, străzile erau pustii. Mai treceau, din cînd în cînd, alergători ocazionali sau tineri plimbîndu-se pe patine cu rotile. Putea să pedaleze rapid și imprudent, atît cît o țineau picioarele.

Imprudentă. Acesta era epitetul care i se potrivise pînă ieri. Datorită întîmplării șocante din curte, era singurul cuvînt care o putea descrie exact. Nu, mai bine ar adăuga și „proastă" pe listă. Fusese imprudent și prostesc din partea ei să-și piardă controlul în asemenea hal. Dar, în momentul acela, o stăpînise o putere mult mai mare decît propria sa voință.

O urmăreau mereu cuvintele lui Jack și felul tulburător în care-o atinsese, imaginea lor împreună, făcînd ceea ce amîndoi își doriseră. Și dorința pe care-o simțea în adîncul sufletului ei n-o lăsa deloc să uite.

Se întorseseră la casa părintească fără să scoată un cuvînt, și ea se încuiase în cameră pînă dimineață, iar de atunci nici nu-l mai văzuse, nici nu-i mai vorbise. Ca să nu mai repete greșeala din după-amiaza zilei trecute trebuia să-l evite pe Jack. Era singura soluție. Era în siguranță numai dacă-și stăpînea slăbiciunea.

De multe ori, dimineața, Karolyn mergea pe Seawall și pe Tenth Street înainte de a o lua pe scurtătură spre spital. Dar astăzi, fără nici o premeditare, întoarse și intră pe Thirteenth și, după ce trecu pe lîngă cîteva blocuri, vira pe Postoffice. Spunîndu-și că trebuie să se pedepsească, opri în fața casei lui Jack.

Nu-i venea să creadă că Jack cumpărase prima casă care-i ieșise în cale, deși el așa pretindea. Într-adevăr, era mîndru că rezolvase problema așa repede. Dacă ea ar fi vrut să-și cumpere o casă, ar fi înregistrat toate ofertele și pe urmă ar fi meditat mult timp înainte de a se hotărî. Ceea ce sublinia diferența clară dintre ei doi.

Cu toate acestea, nu putea nega faptul că Jack făcuse o alegere excelentă. Nu putea nega nici sentimentul de regret pe care-l încercase la gîndul că Jack va locui aici cu altă femeie. Sinceritatea o obliga să admită că rîvnea la această casă, dar mult mai mult îl dorea pe Jack, ceea ce era o absurditate.

Karolyn oftă și porni bicicleta spre UTSM. Viitorul ei se afla în această direcție, nu aici. N-avea nici un sens să viseze la ceva care niciodată nu i se va întîmpla.

Pe la prînz era foarte prost dispusă. Îi tremurau mîinile și nu se putea concentra. La un

moment dat se autopedepsi pentru că greşise nişte măsurători de o importanţă deosebită, iar eroarea ar fi compromis rezultatele unui mare experiment. Pentru cineva ca ea, care nu făcea nici o greşeală în timpul serviciului, scăparea era tolerabilă.

Se hotărî să sară peste masa de prînz, să rămînă la birou şi să-ncerce să-şi adune gîndurile ca să poată funcţiona cel puţin la un nivel minim. Cînd sună telefonul, sări în picioare. Pepper era aproape singura persoană care-o suna la serviciu, şi cu ea vorbise ceva mai devreme, *ca să-şi ceară scuze că n-o poate însoţi* la masă.

– Karolyn Lucas, răspunse ea, încercînd să-şi ascundă tulburarea.

– Îţi plac darurile?

Ea rămase cu gura deschisă şi îşi duse mîna la gît. Trecură multe secunde pînă-şi regăsi glasul.

– Cine eşti?

Se auzi un rîs scurt, adînc şi încîntător de viril.

– Tipul care vrea să devii nebună după el.

– De ce eu?

– Pentru că eşti femeia pe care mi-o doresc.

Răspunsul lui direct îi tăie răsuflarea şi-o făcu să palpite.

– Cum poți să afirmi așa ceva? Ce ȘTII tu despre mine?

– Mai mult decît crezi, și mai puțin decît îmi este necesar.

– E o glumă?

– Tu trebuie să hotărăști. Dar, după dovezile de admirație pe care ți le-am trimis, poți crede că vreau să te păcălesc?

Adîncită în gînduri, Karolyn luă un stilou și începu să mîzgălească absentă. „Orhidee exotică. Cutie și *anacarde*. Degetar deosebit". Daruri scumpe, care fuseseră mult cîntărite și planificate.

– Nu, șopti ea. Nu, nu cred.

– Dar tu cum le-ai descrie? Kary detectă un accent ciudat, dar își dădu seama că nu avea de unde să recunoască vocea, deși i se părea ușor familiară.

– Sînt foarte... drăguțe.

– Credeam că te-au impresionat mai mult.

Falsă modestie. Tot ceea ce primise era exact măsura fanteziei ei, iar tipul era foarte sigur de acest lucru.

– Se pare că ai învățat foarte bine lecția.

– Da. Vreau să-mi primesc răsplata pe măsura comportamentului meu corect.

– Dar ce-nseamnă asta? întrebă ea. Un joc?

– Bărbatul este vînătorul, iar femeia este jo-

cul lui.

Își încleștă degetele pe receptor. Înseamnă că era un om cult. Altfel, cum ar fi simțit că ei îi plăcea Tennyson?

– Este o atitudine barbară și ridicolă față de o femeie care, după cum se știe, are numai o jumătate de creier.

– Dar toată lumea știe că această femeie, Karolyn Lucas, are mai mult decît o jumătate de creier. Am dreptate? Îl putu auzi cum trage aer adînc, apoi respiră. Dar, cu toată inteligența ta, cred că încă n-ai reușit să pătrunzi gîndurile unui bărbat.

– Nu cred că inteligența ajută la așa ceva.

Din nou se auzi rîsul acela, care i se insinuă în trup și-o excită.

– M-am liniștit, dar am de gînd să mă asigur că vei ști exact ce gîndesc și... ce vreau.

Ar fi trebuit să închidă telefonul și să pună capăt acestui nonsens. În loc de asta, se trezi întrebînd:

– Cum? Cînd?

– Toate lucrurile la timpul potrivit. Am învățat că așteptarea este un afrodisiac puternic. Pînă atunci...

– Stai! O să..., începu ea, mușcîndu-și buzele și frîngîndu-și mîinile. O să aflu vreodată cine ești? O să te văd?

– Începe numărătoarea inversă, iubirea mea.

– La naiba, Kary, ești dată-n brînză de norocoasă, exclamă Pepper în timp ce-și lega în jurul taliei o eșarfă roșie, peste costumul de gimnastică mulat, colorat în roșu și galben.

– Chestia asta cu admiratorul secret e atît de pasionantă și așa-a-a de romantică. Nu ești impresionată pînă la lacrimi?

Karolyn își legă încălțările pentru gimnastică aerobică, zîmbind îngăduitoare în fața dramatizării siropoase a prietenei sale. Pepper era singura persoană care putea rosti expresii ca „la naiba" și „dată-n brînză", fără să pară stupidă. Ca și porecla, expresiile îi trădau personalitatea.

– Aș fi mult mai impresionată dacă aș ști ce se ascunde în spatele acestei acțiuni. De fapt, ținuse cont de sugestia lui Jack și făcuse lista. Nici un nume nu lipsea pe hîrtie și totuși enigma rămînea nerezolvată.

– Oh, Doamne. De ce nu te relaxezi și nu te bucuri de vînătoare? Unde ți-e spiritul de aventură?

– Genul ăsta de aventură ți s-ar fi potrivit

mult mai bine ție. Eu prefer să am de-a face cu realitatea palpabilă.

– Karolyn Lucas, pe cuvîntul meu că reprezinți cel mai mare paradox. Cea mai mare parte a timpului tînjeai după o nouă dimensiune a vieții tale. Iar acum, cînd visul a devenit realitate, în loc să-ți savurezi norocul, tu vrei să-l diseci ca pe prăpăditele alea de specimene îmbălsămate din laboratorul de biologie. Pepper strîmbă din nas.

– Presupun că e o deformație profesională.

– Știu. Ești exagerat de analitică, prin natura ta, dar și prin preocupări. Sînt convinsă că nu mai știi cum s-o scoți la capăt.

– Îți mulțumesc pentru toleranță, spuse Karolyn crispată.

– Hei, atunci de ce-ai mai avea prieteni? Pepper își aranjă bentița roșie de catifea pe frunte și își puse încă două asemănătoare la încheieturile mîinilor.

– Haide! E timpul să arzi, păpușă, arzi!

Cu șase luni în urmă, Pepper se urcase pe cîntar și descoperise că avea cîteva kilograme în plus față de greutatea ideală. Și acesta fusese imboldul de care avea nevoie ca să se înscrie la cursul de gimnastică aerobică. O luase și pe Kary ca să-i susțină moralul și de atunci veneau de trei ori pe săptămînă la centrul spor-

tiv din Menard Park.

În seara aceasta, Karolyn ar fi profitat de orice ocazie ca să stea departe de casă şi prefera chiar şi tortura unei lungi ore de gimnastică, conduse de doi instructori veniţi parcă din iad. Pe de altă parte însă, exerciţiul fizic era perfect pentru combaterea stress-ului, şi niciodată nu se aflase într-o formă mai bună. Cu picioarele depărtate, se aplecă în faţă şi îşi întinse braţele în spate, printre gambe.

– Nu eşti curioasă cum arată? întrebă Pepper, începînd să se încălzească după seria mişcărilor de balet.

– Mmm. M-am gîndit şi la asta un pic. Am ajuns la concluzia că e, aşa cum spunei tu, tipul clasic de „bestie". Sau poate că e o piticanie de om căruia-i e groază să întîlnească o femeie. Cine altcineva ar păstra taina atîta timp?

Pepper făcu o grimasă, în timp ce executa un *plié* graţios.

– Eu cred că procedează aşa pentru că este unul dintre ultimii romantici, gata să cîştige inima frumoasei sale doamne. Şi vrei să-ţi mai spun ceva? Se îndreptă şi o arătă cu degetul, acuzator. Cred că în adîncul sufletului eşti captivată, chiar dacă cinismul tău nu vrea s-o recunoască.

Karolyn nu se mai obosi să nege, pentru că

în vorbele lui Pepper se afla mai mult decît un sîmbure de adevăr. O mică și ascunsă parte a sufletului său dorea ca ea să fie genul de femeie capabilă să farmece un bărbat. Atunci, de ce să nu-i urmeze sfatul și să nu se bucure de fericita întîmplare, atît cît va dura?

Doar nu exista nici un risc să fie rănită sau dezamăgită, pentru că știa de la început că acest flirt nevinovat de la distanță n-avea cum să progreseze. Și mai ales exista avantajul că îi distrăgea atenția de la Jack.

Și din acel moment, admiratorul necunoscut urcă pe locul întîi pe lista priorităților. „Și pun pariu că dacă-mi pun mintea la bătaie o să învîng bărbatul misterios cu propriile lui arme și-o să-mi dau seama cine e".

Cînd terminară ședința făcură un duș, apoi se opriră să mănînce creveți fierbinți și supă din naibă mare, după care se întoarseră în apartamentul lui Pepper, ca să privească emisiunea preferată la televizor. Cînd ajunse acasă, pe la ora unsprezece, era întuneric peste tot și nici urmă de Jack. Poate că se hotărîse să se mute la el. Gîndul acesta, precum și discuția avută cu admiratorul necunoscut, o făcură să se simtă mult mai bine.

Dar ziua următoare nu fu deloc promițătoare, pentru că înainte ca ceasul să sune, Karolyn se trezi datorită zgomotelor care veneau din dormitorul vecin. De fapt erau niște foșnete greu perceptibile, iar ea avea somnul greu, așa că nu-și dădu seama cum le putuse auzi.

Rămase nemișcată cîteva minute, străduindu-se să asculte,

Șoapte? Da... și un mîrîit gros, hodorogit, foarte suspect. Kary sări din pat și își lipi urechе de ușa mică din lemn de nuc ce despărțea cele două dormitoare.

Se auzi din nou un chicotit, de data aceasta mai aspru și mai prelungit.

– Nu mă mai linge!

– Bestie ordinară, aruncă ea. Asta le-ntrece pe toate! Toată flecăreala aia despre valoare și schimbare, și faptul că intenționase să facă dragoste cu EA. Și peste cîteva zile să aducă o femeie în cameră. ȘI CHIAR SUB NASUL EI! De data asta nu va scăpa așa ușor. Și dacă va descoperi că în patul fratelui ei se afla tîrfa aia destrăbălată de Tammy, va mătura toată strada cu ea, pînă în Snake Island.

Karolyn deschise uşile cu furie, pregătită pentru o confruntare.

– Ai într-adevăr mult tup...

Oof, oof. Un cățel furios lătra la ea de pe pieptul lui Jack, unde se cocoțase. Kary se împiedică de pragul uşii, pentru că nu prea se ținea bine pe picioare.

– Hei, Kary. Vino să-l saluți pe Sălbaticul Însoritul Weekend. Pe scurt, m-am decis să-l strig „Pungaşul".

– Se potriveşte perfect. „Şi lui, şi stăpînului". *Pungaşul.*

Auzindu-şi numele, cățelușul sări din pat, se dădu peste cap, apoi se adună de pe jos şi alergă spre ea. Ar fi putut să jure că rîde la ea.

– Îți dă şi laba dacă vrei. Este singurul lucru pe care ştie să-l facă acum, dar dresorii mi-au promis că-l vor învăța tot felul de chestii istețe.

– N-am nici o îndoială. Lui Kary nu-i plăceau cîinii, care pentru ea reprezentau nişte creaturi mari şi agresive, care miroseau urît şi le picurau balele. Dar acesta era altfel – micuț, drăgălaş şi neînfricoşător.

– Salut, Pungaşule, spuse ea, întinzîndu-i mîna. El se aşează în fund, îşi lăsă capul într-o parte şi-i puse lăbuța în palmă.

Fu copleşită, şi ambii masculi din încăpere îşi dădură seama de asta. Pungaşul începu

să-i lingă degetele şi Jack rîse.

– Aşa mi-a făcut şi mie. A alergat spre mine de cum m-a văzut, ca şi cum mă aşteptase pînă atunci. M-a ajutat mult, pentru că n-aveam idee cum să procedez ca să-mi aleg un cîine.

Jack părea foarte mulţumit de el şi ea se simţi nevoită să zîmbească. Dar gîndindu-se cum ar fi reacţionat mama văzînd această scenă, bunele intenţii pieriră.

– Dar ce naiba să caute un cîine în locul, ăsta?

– Pentru copii. Toţi experţii au căzut de acord că un cîine este, pentru un copil, o experienţă folositoare, care-l ajută în procesul învăţării.

– Dar nu cumva l-ai adus prea devreme?

– Nu chiar. Cînd voi avea familie, Pungaşul va fi gata dresat şi adaptat.

– Înţeleg. Se străduí să nu se mai lase întristată de acest subiect şi repetă de cîteva ori în gînd cuvintele: „Admiratorul meu secret".

– Nu-ţi fie teamă. Pînă la urmă, o să-ţi facă plăcere să ai un căţeluş în casă.

– De-abia aştept să înceapă distracţia.

Jack se ridică să-şi aranjeze pernele, pentru că intenţiona să se culce din nou, apoi îşi împreună mîinile şi le puse sub cap.

Karolyn se agăţă de uşă şi încercă să-şi stăpînească respiraţia. Tendinţa lui de a se îmbră-

ca foarte sumar o deranja, făcînd-o să fie atentă la trupul lui aproape gol. Văzîndu-l în pat, dezgolit şi cu ochii grei de somn, se aprinse în ea flacăra dorinţei, pe care încercase cu greu s-o stingă.

Nu putea să-şi ia gîndul de la pieptul lui musculos, plin de păr. Îşi strînse degetele, simţind nevoia să-i atingă părul de sub braţ, ca să vadă dacă era aşa mătăsos cum părea.

Şi simţi cum i se usucă gura cînd urmări traseul întunecat ce conducea spre locul unde pînza albă de bumbac îi învelea abdomenul. Kary se linse pe buze. Iar sub cearşaf...

El gemu şi ridică piciorul.

– Kary, te rog, nu te mai uita aşa la mine, dacă tot nu vrei să faci nimic ca să-mi uşurezi chinul.

– Îmi pare rău, izbucni ea, stînjenită de faptul că o prinsese, şi furioasă pentru că nu era în stare să reziste inexplicabilei atracţii pe care o exercita asupra ei.

– Nu te mai scuza. Îmi pare bine că te atrag, dar trebuie să înţelegi că aştept de prea multă vreme, încît, uh.... La dracu', sînt atît de întărîtat, cum n-am fost în viaţa mea.

Se simţi inundată de o explozie de căldură, care-o făcu să se înfioare. Adică Jack o aştepta pe EA de multă vreme? Era mai întărîtat ca ni-

ciodată? Sigur că da. Deşi dorinţa de a-l crede era atît de mare şi de presantă, nu voia să se lase păcălită de vorbele lui.

– Aşa reuşeşti tu să cucereşti toate femeile?

Kary se aştepta ca el să fie ofensat, dar el zîmbi numai.

– Nu ştiu. N-am încercat aşa decît cu tine. Dar se pare că e nevoie de o sfrategie mai subtilă. Cînd ea îşi încrucişă braţele sub sîni şi-l privi în ochi, Jack încercă în zadar să pară resemnat. Dă-o dracului de treabă, Kary! Respingerea asta a ta mă face să nu mai am nici o încredere în mine.

Fără să vrea, Kary izbucni în rîs, bucurîndu-se de orice incident care reuşea să îndepărteze aura de senzualitate ce-i înconjura.

– Poate că toate Amazoanele la un loc ar reuşi să-ţi ştirbească ego-ul. Şi chiar faţă de ele aş avea îndoieli.

Karolyn auzi un scrîşnet şi, cînd se uită lîngă pat, îl văzu pe Pungaş ronţăind de zor ghetele Nike, galbene, noi şi scumpe ale lui Jack.

– Apropo, trebuie să-i cumperi cîinelui tău un manual despre repararea defecţiunilor.

– De ce?

– Pentru că toçmai a tras o gaură.

În după-amiaza aceleiași zile, cînd Karolyn își termină munca, Jack o aștepta în fața *Institutului Thompson Building*. Fu foarte surprinsă să-l găsească acolo, pentru că nu-i spusese niciodată exact unde-și desfășoară cercetările.

– Cum de m-ai găsit?

– Am deschis cîteva uși și-am pus întrebări. Centrul ăsta medical a devenit, într-adevăr, mult mai mare decît mi-l aminteam, dar n-a fost greu deloc să găsesc pe cineva care știa unde e laboratorul în care se studiază ADN-ul și vindecarea rănilor.

Karolyn aproape că se împiedică de bordură. Era mirată că Jack dăduse atenție amănuntelor legate de slujba ei și chiar le reținuse.

– Mai exact, de ce-ai vrut să mă vezi?

El se opri lîngă un *Jeep* nou, strălucitor și verde ca iarba, parcat ilegal în locul rezervat mașinii unui doctor.

– După ce mi-am cumpărat mașina, am aterizat într-un magazin de antichități. Am găsit un obiect care este exact ce-mi doream și am lăsat un aconto ca să mi-l oprească. Dar vreau să-l vezi și tu înainte să-l cumpăr, ca să-mi spui

dacă e un obiect autentic și bine conservat.

Kary se urcă în mașină pe locul din față, atingînd cu finețe pielea cafenie a fotoliului și simțind mirosul de mașină nouă. Se așeză și el la volan. Văzîndu-l, îi era greu să-și păstreze hotărîrea luată cu o zi înainte, de a-l ignora, păstrîndu-și toate gîndurile pentru admiratorul secret. Adevărul era că bărbatul necunoscut, cu darurile pe care i le făcuse, îi trezea sensibilitatea tandră, romantică, iar Jack îi dezvăluia sentimente adînci, întunecate, primare, de care nici ea nu fusese conștientă pînă acum.

Cele cîteva daruri – oricît de importante ar fi fost ele – și o voce abia deslușită la telefon stăteau în balanță cu un bărbat în carne și oase și, mai ales, unul atît de incendiar, cum era Jack. Toată ziua o urmărise imaginea lui, tolănit în pat, abia acoperit de cearceaf. Știa că fusese gol. Și pentru cîteva secunde inima i se opri la gîndul că ea s-ar fi putut afla acolo, lipită de el.

– Unde mergem? întrebă ea, bucuroasă că vocea nu-i trădase tulburarea.

El rosti numele unei firme și se îndreptară spre un magazin de pe Broadway.

– Patroana mi-a spus că mult timp a făcut afaceri cu mama ta.

– Da. Mama a cumpărat de la ea de-a lungul anilor cîteva obiecte foarte drăguțe. Totuși, are

niște prețuri foarte mari.

– Mie-mi spui? Dar n-am ce face. Dacă un anumit lucru mi-a mers la suflet, sînt gata să plătesc ca să-mi satisfac plăcerea.

Își simți sînii înfiorați, și un val de căldură îi cuprinse trupul, încît trebui să-și încrucișeze picioarele ca să se oprească din tremurat. Ce se întîmpla cu ea? Aproape că fiecare cuvînt al lui îi producea o reacție senzuală.

– Bine că-ți poți permite.

O privi, zîmbind insinuant.

– N-avea nici o grijă. Plăcerea asta își merită cu adevărat prețul.

Dar, cîteva minute mai tîrziu, era neagră de supărare. „Să te ia toți dracii, Jack". Numai un mitocan ca el ar fi avut îndrăzneala s-o tîrască pînă aici ca să-l ajute să cumpere un pat pe care avea de gînd să-l împartă cu altă femeie.

Dar totuși, ce pat minunat era, se gîndi ea, resemnîndu-se pe moment. Avea pe puțin patruzeci de centimetri înălțime, iar tăblia care-l înconjura era foarte solidă, înaltă și avea trei rînduri de sculpturi. Dacă ar fi fost al ei, i-ar fi pus niște perne pufoase și o plapumă groasă, poate și o saltea de puf și perdele bogate, atîrnate.

– Proprietarul spune că patul are o sută de ani, murmură Jack, părînd la fel de impresionat

ca și ea de cei patru stîlpi ai baldachinului.

Karolyn începu să examineze cu atenție capodopera, amintindu-și toate informațiile pe care le căpătase din nenumăratele incursiuni prin magazine și expoziții de antichități, în compania mamei sale.

– Și probabil că are dreptate. Stilul elisabetan era foarte răspîndit la sfîrșitul secolului trecut. Degetul îi alunecă pe detaliile unui picior sculptat. Și mai cred că a fost construit pentru o persoană de talie foarte mare.

– De ce crezi asta? Jack stătea în spatele ei, atît de aproape încît îi simțea răsuflarea pe gît.

– Vezi ce mare e? În zilele acelea, dimensiunea standard era ceea ce noi numim azi patul dublu. Acestuia i s-ar potrivi o saltea „king size".

– Hmm. Nu m-am gîndit la asta, dar ai dreptate. Păi, e nemaipomenit. Ai o grămadă de loc de joacă, nu crezi?

Simți cît era el de amuzat și știu că se referea la ea, la faptul că patul ei de fecioară era același în care dormea de copilă.

– Eu prefer să dorm în patul meu și să mă joc în parc.

Rîsul lui fu atît de poznaș pe cît fusese de înțepată replica ei.

– O să țin minte asta.

– Dacă tot ai de gînd să cumperi chestia asta n-ai vrea să trecem la treabă? Am lucruri mai interesante cu care să-mi petrec timpul decît să-ți aranjez ție cuibușorul dragostei. De data asta, era nu numai înțepată, dar și iritată la maxim. Cum de-l putuse lăsa s-o aducă în situația asta compromițătoare, cînd ea jurase să se țină departe de el?

– Sînt perfect de acord. Din buzunarul de la spatele blugilor lui excentrici scoase carnetul de cecuri și luă stiloul fixat de copertă, studiindu-i vîrful delicat cîteva secunde.

– I-am dat o sută de dolari bani gheață ca să mi-l păstreze două ore. Așa că îi mai datorez restul, plus impozitul.

Ea rămase cu gura deschisă cînd văzu prețul exorbitant.

– Presupun că nu vrei să-i dai cît îți cere.

– Numai dacă tu nu ai altă idee. Eu nu obișnuiesc să mă tocmesc la preț cînd intru într-un magazin hotărît să cumpăr ceva.

Karolyn îi aruncă o privire plină de milă.

– Jack, fii foarte atent dacă ai de gînd să cheltuiești în stilul ăsta. Ajungi să plătești mai mult decît face.

– Chiar așa? Atunci cît ar trebui să dau pe patul ăsta?

Ea făcu un mic calcul și spuse o cifră, la care

Jack fluieră mirat.

– Ştiam eu că nu te-aduc degeaba cu mine. Ce să fac acum, să mă duc la ea şi să-i spun că eu sînt dispus să plătesc numai atît?

– Vrei să mă laşi pe mine să fac negocierile? Poţi să mă urmăreşti şi, în felul ăsta, să înveţi şi tu cum să procedezi data viitoare?

El făcu o reverenţă plină de graţie şi nu mai scoase o vorbă, în timp ce Kary, împreună cu patroana, făcură mai multe oferte mai mici, mai mari, pînă cînd ajunse la un preţ care ei i se păru corect. Apoi, Jack, îndatoritor, completă cecul şi stabili condiţiile de transport.

Cînd ieşiră din magazin, el o luă de după umeri şi-o strînse scurt în braţe.

– Mulţumesc, Kary. Ai reuşit să-mi salvezi nouă sute de dolari.

– N-aş fi putut să stau şi să văd cum pierzi atîţia bani.

– Mulţumesc că m-ai ajutat cu patul ăsta. Şi, ca să-ţi arăt recunoştinţa, te invit să-l inaugurăm împreună.

Capitolul şapte

Karolyn se opri brusc. Hotărîtă să-şi păstreze calmul, spuse:

– Scuză-mă, te rog. Cred că n-am auzit bine.

– Ce n-ai auzit bine? Mulţumirile sau invitaţia?

Ce ticălos fără pereche! Bine, deşteptule, să fie război atunci.

– Ascultă, ţi-am tolerat aluziile sexuale şi cuvintele seducătoare, dar s-a terminat. Dacă nu vrei să te dau pe uşă afară cu un şut în preţiosul tău fund, ar fi bine să nu mă mai tratezi niciodată aşa.

– Cum așa?

– Ca pe o...posibilă cucerire, una nouă pe lista ta cea lungă. „Altă femeiușcă proastă în patul tău" ar fi fost o expresie mult mai potrivită realității, dar nu se putea pune singură într-o asemenea postură.

El își trecu mîna peste obrazul proaspăt ras.

– Tu chiar crezi că asta e-n mintea mea? Să te seduc și pe urmă să dau bir cu fugiții?

– Și vrei să ți-o spun în termeni mai grosolani? Ți-ai cumpărat o casă și m-ai convins că vrei să te însori în curînd și să-ți întemeiezi o familie. În primul moment mi-a fost greu să accept că spui adevărul, dar acum încep să cred că ai vorbit serios.

– Sînt foarte serios cînd spun că vreau să mă așez la casa mea. De-asta m-am și întors în Galveston.

Kary închise ochii o clipă și respiră adînc, ca să-și potolească indignarea crescîndă.

– Îmi dau seama că n-am nici un drept să-ți dau lecții de morală dar, Jack, n-ai putea cel puțin să-ți ÎNCEPI căsătoria cu intenția de a fi un soț credincios?

El tresări, ca și cum ar fi fost pălmuit.

– Ce întrebare stupidă! Bineînțeles că am intenția să fiu un soț credincios. Și nu numai la început. Toată viața. Asta face parte din căsă-

torie doar..

Părea atît de înfuriat şi vorbele lui erau aşa de hotărîte, încît ea ar fi putut jura că n-o minte. Cum Dumnezeu era posibil să-l faci pe Jack să ţină atît de mult la tine şi să-ţi promită că renunţă fără regret la vechile obiceiuri? O cuprinse invidia faţă de acea femeie necunoscută care reuşise acest lucru şi furia îi crescu.

Cu mîinile în şolduri şi încruntată, stătea în faţa lui ca un înger al răzbunării.

– Atunci ţine-ţi pantalonii încheiaţi şi poartă-te ca un bărbat capabil de fidelitate. Poate că pe mine nu mă respecţi, dar, dracu' să te ia, respectă-ţi măcar viitoarea soţie.

Cînd îşi termină declaraţia acuzatoare, obrajii îi ardeau şi degetul îi era îndreptat ameninţător spre pieptul lui.

El îi prinse mîna, o duse la buze şi-i sărută delicat palma.

– Kary, ţi-am mai spus-o. Te respect în tot ceea ce faci. Niciodată nu te-aş insulta într-un mod atît de grosolan, încît să-ţi fac o propunere ruşinoasă.

Deşi li se împotrivea, lacrimile îi înţepau ochii. Clipi şi le alungă. Cum îndrăznea să fie aşa dulce, s-o sărute cu atîta tandreţe, cînd ea avea nevoie să-şi păstreze furia ca pe un scut? Şi ce tîmpenie din partea ei să tînjească după

atingerea lui mîngîietoare.

Kary se îndreptă, demnă.

– Atunci ne-am înțeles? Sub toate aspectele?

– Cred că cel mai înțelept din partea mea ar fi să spun că sînt de acord, răspunse el, cu privirea întunecată, de nepătruns.

Ea aprobă dînd din cap și porni, dar fu oprită de o nouă chemare.

– Mai e un lucru pe care trebuie să-l ții minte, Kary. Totdeauna vorbea cu ea așa: „trebuie să ții minte" sau „nu uita".

– De data asta ce mai e?

– Invitația mea rămîne încă în picioare.

– Bine că te-am întîlnit, draga mea, spuse doamna Potter, care stătea lîngă gardul din spate.

Preocupată să privească noul *Jeep* al lui Jack, care bloca intrarea în garaj, Karolyn tresări.

– Ah, iertați-mă, nu v-am văzut.

– Nu face nimic. Aveai o privire atît de pierdută, cred că te preocupa o problemă de serviciu.

În nouăzeci și nouă la sută din cazuri, presu-

punerea vecinei sale ar fi putut fi adevărată. De această dată, însă, ea era preocupată de discuția pe care o avusese cu Jack. INVITAȚIA DE A INAUGURA MINUNATUL PAT STĂTEA ÎNCĂ ÎN PICIOARE.

Fusese atît de supărată, încît se încăpățînase să meargă pe bicicletă tot drumul înapoi pînă la UTSM. Nu se liniști decît cînd el îi spuse că o va culege din zbor și-o va băga cu forța în mașină. Dar, spre mîndria ei, refuzase să vorbească. Nu scoase un cuvînt nici cînd urcă în mașină. De fapt, nu credea că va mai vorbi vreodată cu el.

– Am ceva pentru tine, spuse văduva cea înaltă și demnă, ținînd un pachet învelit în hîrtie cafenie. Azi de dimineață eram afară ca să tai niște trandafiri pentru un buchet, cînd ți s-a adus acest pachet, iar la tine nu era nimeni. Și-atunci am spus că ți-l voi da eu.

Într-o clipită furia îi scăzu, lăsînd loc unei scîntei de curiozitate, cu care deja se obișnuise. Coborî de pe bicicletă și traversă curtea în grabă. Chiar avea nevoie, în acel moment, ca un alt dar încîntător din partea admiratorului necunoscut să-i distragă atenția. Un gest delicat ca acesta îi va diminua tensiunea pe care i-o provocase prefăcătoria lui Jack Rowland.

– Vă mulțumesc foarte mult.

– Cu plăcere, draga mea. Doamna Potter îi înmînă pachetul peste gardul alb, scund. Am observat că Jack şi-a făcut rost de un cîine şi de o maşină.

– Da, spuse Karolyn acră. O surpriză după alta.

Doamna Potter zîmbi văzînd o buburuză care ateriză pe unul dintre tufişurile ei de camelii.

– Săptămîna trecută mi-a mărturisit că vrea să-şi cumpere o casă aici, în Galveston. Imaginează-ţi-l pe şmecherul ăsta ducînd o viaţă liniştită de familie.

– Nu prea e de crezut, nu-i aşa?

– N-ar trebui să fii atît de cinică. E adevărat, cînd era copil, ambiţia lui era să creeze cît mai multă dezordine. Dar am lucrat treizeci de ani ca profesoară, şi-am învăţat că ambiţia este o trăsătură de caracter care ulterior se va manifesta în toate domeniile. Dacă s-a hotărît să devină cap de familie, nu am nici o îndoială că va reuşi cu succes.

Karolyn preferă să rămînă cinică. Pentru că, oricît de supărată ar fi fost pe Jack, partea vicioasă şi sălbatică a sufletului ei ura ideea că el ar fi reuşit într-o căsnicie cu o altă femeie. Nu era o atitudine potrivită, dar aşa simţea, şi îşi amintea dureros şi continuu că ea nu va fi niciodată femeia la care s-ar gîndi bărbatul dor-

nic să aibă nevastă şi copii.

Ţinea pachetul cu amîndouă mîinile, privindu-l ca pe un simbol al speranţei că admiratorul ei se va materializa, în curînd, şi-o va cuceri. Dorinţa lui Jack de a se stabili la casa lui şi de a-şi face o familie o bulversa. Pentru că şi ea simţea aceeaşi nevoie. Citise ea nişte articole despre acest lucru – se numea „instinctul de cuibărire".

După ce-şi duse bicicleta în garaj se tîrî spre casă, simţindu-şi picioarele ca de plumb. În bucătărie îl găsi pe Pungaş, care rodea plasa de la ţarcul în care se afla îngrădit. Cînd o văzu pe Kary începu să latre şi să dea din coada lui lungă de vreo treizeci de centimetri, dînd semne zgomotoase de bucurie. În ciuda proastei sale dispoziţii, Kary zîmbi.

Ignorîndu-l pe Jack, care stătea la masă şi curăţa nişte cartofi cu coaja roşietică, Kary ridică ghemuleţul pe puf care rupsese toate ziarele de sub el.

– Asta ţi se întîmplă cînd nu eşti băiat cuminte? Eşti ţinut la izolator?

– Am sunat-o astăzi pe dresoare, care mi-a sugerat să-i iau un ţarc şi să-l pun acolo cînd n-am timp să mă ţin după el. Are numai zece săptămîni, e cam prea mic ca să poată înţelege regulile casei.

– Deci, supăratul meu prieten, mai bine-ai învăța cum să te porți. Puse cățelușul la loc în căsuța lui temporară. El se enervă și mai tare, dar nu mai avea ce face.

– Avem pui fript la cină, va fi gata într-o jumătate de oră.

– Pungașule, spune te rog stăpînului tău să-ți dea ție porția mea.

Jack se întoarse spre ea.

– Kary, te rog, dă-mi o ...

Dar ea trecu repede de ușa glisantă, ca să nu fie tentată să spargă tăcerea. Jack se pricepea îngrozitor de bine s-o facă să-și calce peste cele mai bune principii.

După ce se încuie în cameră, Kary rupse hîrtia care învelea pachetul, ca un cîine flămînd căruia i se oferea un os plin cu carne. Dîndu-și seama în ce stare se afla, o apucă disperarea. Descoperi o cutie simplă, albă. Îi ridică capacul și scoase o punguță din mătase imprimată, de culoarea bujorului. Cînd desfăcu șnurul, alunecă o carte broșată, cu coperțile de aceeași culoare, roz, avînd desenați niște bujori.

Nu se mai putu ține pe picioare și se cufundă în fotoliul cel mai apropiat. Era un roman de dragoste, ultimul scris de autoarea ei preferată, pe care intenționase să-l cumpere cu cîteva săptămîni înainte. Era straniu cum reușise un

străin să-i afle cele mai intime dorințe?

Se gîndi că bărbatul făcuse o alegere logică, doar foarte multe femei citesc romane de dragoste. Și această scriitoare era mereu prima în topul best-seller, așa că orice carte scrisă de ea ar fi fost o alegere potrivită.

Karolyn prefera să vadă în admiratorul său un prieten de suflet, un bărbat capabil s-o divinizeze și să-i satisfacă cele mai ascunse dorințe.

Cînd răsfoi romanul, căzu dintre paginile lui o carte de vizită grea, de fildeș, pe care era tipărit foarte clar următorul mesaj: „Cînd vei ajunge la scena de la pagina 235, gîndește-te că facem dragoste în același fel. Vreau să-ți fac tot ce scrie acolo, și chiar mai mult. Și asta, în curînd. Pentru că nu mai pot aștepta."

Degetele îi înțepeniră și cartea de vizită căzu pe podea.

Dumnezeu s-o aibă în pază! Nici n-avea nevoie să caute pasajul, ca să afle amănunte. Citise destule cărți de această autoare și știa că eroii își seduceau partenerele cu o îndemînare nemaiîntîlnită și cu o extraordinară senzualitate. Prințul imaginar din visele ei caste din timpul zilei, cavalerul ei din povești, devenise dintr-o dată la fel de amenințător ca Jack Rowland.

Orice-ar fi făcut, trupul îi era în primejdie, şi sufletul cu atît mai mult.

Karolyn îşi petrecu următoarele zile ascunzîndu-se, ca şi cum ar fi fost urmărită de FBI. Nu mai răspunse la telefon, dormi pe o canapea la Pepper şi evită orice fel de contact.

Se trezi devreme sîmbătă dimineaţa, chinuită şi întoarsă pe dos.

– M-am săturat! îl anunţă ea pe Mortimer Snerd, peştişorul pupăcios al lui Pepper. În fond, pe cine interesează viaţa mea?

Mort înotă de cîteva ori, înainte şi înapoi, după care îşi lipi gura de geamul acvariului în care bolboroseau bulele de aer. Se holbă la ea cu ochii lui imobili şi acuzatori.

– Bine. Ai dreptate, e timpul să mă port ca o femeie cu capul pe umeri.

După ce făcu ordine în sufrageria lui Pepper, plecă cu bicicleta spre casa ei, pe care o abandonase, făcu un duş în baia părinţilor ei şi apoi urcă scările ca să-şi ia haine curate.

De-abia trecuse de ora şase şi casa era tăcută şi încunecată. Respiră ceva mai uşurată cînd văzu închisă uşa camerei lui Jack, deşi îi

percepea prezența aproape tangibil.

Scotoci prin sertarul cu lenjerie, dădu la o parte lucrurile parfumate de Jack cu levănțică și își alese niște bikini franțuzești ivorii. Din dulapul de lemn lucios alese o fustă scurtă, largă, galbenă ca o narcisă, care-o făcea să se simtă liberă și în siguranță și îi atenua sentimentul de claustrare. Tricoul larg, gălbui, îi sporea iluzia libertății, ca și absența sutienului.

Precaută, își luă sandalele în mînă, nedorind să riște și să facă vreun zgomot care l-ar fi putut trezi pe Jack. Sigur că va trebui să-l vadă, mai devreme sau mai tîrziu, dar mai avea nevoie de timp ca să se pregătească. În timp ce cobóra cu grijă treptele, se gîndea cum și unde să-și petreacă ziua. Dar, înainte de a pleca undeva, trebuia să citească ediția de dimineață a ziarului „News". Făcuseră un articol despre cîteva dintre cercetările care se desfășurau în UTSM și îi luaseră și ei un interviu.

Cu multă grijă, descuie și deschise ușa de la intrare, își puse sandalele și merse la poartă să-și ia ziarul. Cerul era întunecat și plin de nori sumbri, și aerul era nemișcat și greu, ca înainte de ploaie. Poștașul învelise ziarul în folie de plastic. Cînd îl luă, un șarpe se descolăci și alunecă peste picioarele ei goale.

Karolyn țipă. Ziarul îi zbură din mînă și porni

într-o goană nebună spre casă. Se împiedică de ultima treaptă, merse tîrîș pînă la intrare și trînti ușa din față, punîndu-i și zăvorul. Încercă să vîre pe sub ușă prețiosul covoraș de rugăciune al mamei sale, dar nu reuși, din caûză că era prea gros. Atunci se întoarse și urcă în fugă scările, împiedicîndu-se de două ori.

Tocmai cînd ajunse sus, Jack ieșea din cameră, încheindu-se la blugi din mers. O prinse pe Kary în dormitorul ei și o luă în brațe protector.

– Kary, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat? Te-am auzit țipînd.

– Ș-șa-șarpele, reuși ea să șoptească, printre suspine.

Tremura, cu trupul plin de o sudoare rece, și reușea cu greu să-și tragă sufletul. Jack o ținea atît de strîns, de aproape, încît îi putea auzi și simți bătăile inimii. Kary se agăță de găicile pantalonilor lui, prinzîndu-se de el ca pentru veșnicie.

– Te-a mușcat un șarpe? Arată-mi unde. Nu, hai la spital.

Karolyn clătină din cap.

– Nu...m-a mușcat.

Trase aer în piept, încercînd să vorbească deslușit.

– Mi-a atins vîrfurile degetelor, rosti ea, și se

înfioră din nou, ascunzîndu-şi chipul în pieptul lui larg. Oh, Jack, nu pot suporta şerpii.

– Shh, liniştește-te. Acum eşti în siguranță. N-are cum să urce pînă aici.

O împinse uşurel în pat şi, cu blîndețe, o făcu să se aşeze.

Îngenunche în fața ei şi-i masă mîinile reci, oferindu-i căldura lui.

– Nu ştiu să existe pe-aici vreun şarpe care să poată urca scările.

– Da, ştiu, acceptă ea, suspinînd. Dar realitatea se insinua din nou în conştiința ei, făcînd-o să înțeleagă *cît* de nepotrivită îi părea, probabil, lui Jack, frica ei. Dacă el va începe să rîdă de ea, cu siguranță o va face să izbucnească în plîns. Încercă să-şi retragă mîinile, dar el n-o lăsă.

– Ştiu că e complet ilogic să-ți fie frică de un şarpe inofensiv de casă.

– Ca să fiu sincer, aproape că mă bucur de faptul că există un lucru în lumea asta pe care nu-l poți stăpîni. E groaznic de incomod să te afli în preajma unei femei atît de competente ca tine, pentru că tu, ca bărbat, te simți nefolositor.

Chiar vedea în ea o superfemeie? doar ar putea să-i enumere o mulțime de lucruri care-o dădeau peste cap.

– Bine, dar sînt om de ştiință. Gîndacii, pă-

ianjenii şi rozătoarele nu mă sperie. Atunci de ce mă îngrozeşte în halul ăsta vederea unui şarpe?

– Hei, cu toţii avem un lucru-două de care ne e teamă, total nemotivat.

– Pun pariu că tu n-ai, spuse ea, renunţînd să mai pară curajoasă.

– Sigur că am, afirmă el, şi, văzînd că ea e gata să-l întrebe amănunte, adăugă: Nu, nu-ţi spun încă ce anume. Nu pot risca să-mi distrug imaginea de bărbat adevărat.

– Nu cred că există ceva care ţi-ar putea-o distruge.

– Kary, spuse el răguşit, vrei să încerc să găsesc şarpele? Să-l omor?

– Nu.

În momentul acela el simţi în vocea ei că teama aceea inexplicabilă adusese ceva care-o făcea să nu-l mai privească cu neîncredere. Şi cu mîinile puse capăt frămîntărilor lor. Se uită în ochii ei cu o privire care-o pătrundea în adîncul sufletului şi care îi alunga orice încercare de a raţiona. Uită de toate hotărîrile pe care le luase în privinţa lui.

Totdeauna, absolut totdeauna îşi dorise să fie în centrul atenţiei lui Jack Rowland.

Şi cînd era copilă, se agăţa de el şi se învîrtea în jurul lui, suportînd să se lase tachinată

numai ca să fie în apropierea lui. Şi acum, cînd el o căuta, o dorea, tînjea după ea, ea devenise lașă. Făcuse totul ca să-l descurajeze şi el nu se dăduse totuşi bătut. Vestita lui ambiție!

O dorea. La fel şi ea îl dorea. În acel moment, nu mai conta nimic altceva. Avu o ezitare, neştiind cum să-l facă să înțeleagă. Dar grija ei era zadarnică. El îi strînse mîinile.

– Eşti sigură, Kary?

– Da, da.

El dădu uşor din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

– Doamne, totul este atît de neaşteptat încît nu ştiu cum să încep.

Brusc, în ciuda lipsei de experiență, deveni înțeleaptă şi îndrăzneață.

– Cred că ți-ar fi mai uşor dacă ai veni mai aproape de mine.

Se ridică de jos şi se aşează pe pat lîngă ea, atingînd-o delicat pe obraz cu vîrfurile degetelor. Mîngîierea lui dulce era teribil de excitantă.

– Aştept momentul ăsta de atîta timp...

– De cînd?

– Cred că dintotdeauna. Dar, mai serios, în ultimul an.

Cu cealaltă mînă îi atinse ceafa, făcînd-o să se simtă vrăjită, şi dîndu-i fiori pînă în creştetul

capului.

– Vrei să spui că te gîndeşti de mult la mine şi la ce facem noi acum?

– De mult e puţin spus. Cred că dacă mai trebuia să aştept, muream.

Se gîndea că dorinţa lui va fi pripită, dar rămase uimită de cît de tandru şi de priceput se dovedi în a o aduce pe culmile extazului. Totul părea perfect. Îi simţi răsuflarea caldă după ureche, apoi limba lui umedă o făcu să se înfioare. Fu cuprinsă de o senzaţie copleşitoare. Îşi lăsă capul într-o parte pentru a-i da posibilitatea să acţioneze cu mai multă vigoare.

– Ce gust bun ai.

Nu erau decît nişte cuvinte simple, dar ea simţi nevoia să răspundă şi deschise gura. Numai că singurul sunet pe care fu în stare să-l scoată era un geamăt. El îi sorbi buzele şi limba, umplînd-o din nou de senzaţii minunate. Sfîrcurile i se întăriră cînd gura lui ajunse să le mîngîie uşor. Şi numai cu atît, Kary simţi că-i fuge pămîntul de sub picioare. Simţi nevoia să se sprijine şi îşi înfipse degetele în coapsele lui. Muşchii puternici se contractară, apoi se relaxară, amintind de faptul că el fusese altlet, şi că nu-şi pierduse forma. Ea dori să simtă şi să vadă mai mult. Mai dori...

– Jack, sărută-mă, te rog, sărută-mă.

Într-o clipă, o întoarse către el şi-i ridică picioarele peste ale lui. Gura lui fierbinte, umedă, deschisă, se lipi peste buzele ei, pătrunzînd în toate locurile ascunse. Vîrful limbii îi mîngîia cerul gurii, îi trecea peste dinţi, afundîndu-se în umezeala aceea plăcută. Apoi îi atinse buzele pe dinăuntru, făcînd ca trupul ei să se unduiască în acelaşi timp.

Cînd îi ceruse s-o sărute, nici măcar nu visase cît de adînc şi de intempestiv putea să fie Jack într-o asemenea situaţie. Acum ştia, şi-şi dădu seama de cîte surprize era în stare să-i ofere acest bărbat. Mai ales de cînd îi cuprinsese picioarele între ale lui ca într-un cuib.

Oglinda toaletei reflecta imaginea unei femei într-o poziţie scandaloasă, cu buzele supte şi ochii duşi, înfigîndu-şi unghiile în umerii largi, masculini. Numai vederea lor o făcu să-i fiarbă sîngele în vine, simţindu-l ca pe lava unui vulcan gata să erupă.

Degetele i se strecurară pe sub tricoul larg şi începură să urce uşor din talie, pipăind fiecare coastă, odihnindu-se apoi pe sînii ei feciorelnici.

Karolyn se arcui, implorîndu-l în tăcere să-i uşureze această tensiune. Ca un adevărat magician într-ale iubirii, Jack îi înţelese dorinţa şi se grăbi s-o împlinească.

Îi ridică uşor tricoul numai cu un deget, iar ea se lipi de el, lipindu-şi sînii de părul moale de pe pieptul lui. Plăcerea fu atît de pătrunzătoare, încît ei îi scăpă un geamăt care intră în rezonanţă cu murmurul lui adînc.

În vreme ce palmele lui îi mîngîiau coapsele, ea şi le strînse uşor, într-o mişcare senzuală. Îi plăcu această senzaţie de plutire, mai ales că-i simţi penisul întărit şi-i auzi respiraţia gîtuită. Ea se abandonă cu totul plăcerii crescînde.

Karolyn nu mai atinsese niciodată un asemenea extaz, nu fusese nicicînd atît de aproape de... Mişcările lui deveniră mai rapide.

– Iubita mea Kary, zise el ridicîndu-se şi aşezînd-o pe pat.

Braţele îi căzură şi se simţi dintr-o dată dezamăgită şi părăsită. Pe loc îşi dădu seama de goliciunea ei, aşa că apucă o pernă ca să-şi acopere sînii.

– Nu ţi-a plăcut ce-am făcut?

– Cred că-ţi dai seama că mi-a plăcut, răspunse el privind în jos către fermoarul de la pantaloni.

Ea se uită şi zise:

– Atunci de ce...

– Mă tem că am cam lungit-o şi nici măcar nu mi-am dat pantalonii jos, zîmbi el. Mi-am imaginat alt deznodămînt.

– Oh, suspină ea. Atunci ce urmează?

Jack își drese vocea și-și puse genunchiul pe pat.

– Asta.

Îi înlătură perna protectoare, punînd-o la locul ei deasupra celorlalte, ca fata să se poată sprijini.

– Și asta, adăugă el, trăgîndu-i fusta peste șolduri, peste picioare, și aruncînd-i-o pe podea.

– Și asta, mai spuse el, încercuindu-i gleznele cu degetele. Acum întinde-te pe spate, vreau să te admir.

Expusă cu totul privirilor lui arzătoare, ea se simți stînjenită. Pasiunea lui devenise devorantă.

– Nu e prea cinstit, zise ea, căutîndu-i fermoarul, dar el îi înlătură mîna.

– Ai răbdare, în curînd o să vină și rîndul tău, dar mai întîi...

Gura lui făcu ceea ce cu cîteva clipe înainte făcuseră mîinile. Această atingere o incendia cu totul. Cînd el îngenunche deasupra ei, lăsîndu-se pe coate și sorbindu-i sînii adînc în gură, ea începu să murmure, arcuindu-și spatele. Limba lui dezmierdă sînii, bucurîndu-se de tăria și de forma lor. Toată simțirea ei se adună în aceste două puncte de plăcere, făcînd-o să

parâ satisfăcută.

– Jack, zise ea dintr-o suflare, mă topesc.

El își strecură degetul între picioarele ei, simțind-o umedă și alunecoasă.

– Da, aproape. Vreau să te topești pentru mine cu totul.

În acest extaz, ea îi răspunse:

– Numai dacă ai s-o faci și tu.

– Mai tîrziu. Vreau să-ți dăruiesc...

– Nu fără tine.

El își dădu jos blugii, căută într-un buzunar și scoase un prezervativ.

– Vrei să-l folosesc, Kary?

Ea ezită. Cîteva secunde de nebunie. Se gîndi dacă n-ar fi mai bine să lase soarta să hotărască unirea lor. Pînă la urmă, însă, învinse rațiunea. Dădu din cap și șopti:

– Da.

Îi ajută să-și pună prezervativul cu degete tremurînde.

– De data asta facem ca tine, zise el încet. Ea abia-l auzi. Îi cuprinse penisul, măsurîndu-i lungimea și grosimea, și ghidîndu-l în poarta umedă a plăcerii.

– Ia-mă cu totul.

– Ah, Kary.

Și-o pătrunse adînc și total. Rămaseră amîndoi fără suflare. Trecură cîteva secunde pînă

cînd ea percepu realitatea înlănțuirii lor. Nu sperase așa ceva nici în cele mai frumoase visuri ale sale.

Atunci el rosti:

– Îmi place înlăuntrul tău.

Ea șopti pierdută:

– N-am să-ți mai dau drumul niciodată.

El începu să se miște, strecurîndu-și mîna între ei, mîngîind-o pe pubis.

Ea murmură, stînd ca o pasăre cu aripile întinse, cuprinsă de un curent care o înalță din ce în ce mai mult. Răsuflarea lui o izbea în față, pe gît, în ureche, ca un vînt fierbinte dinspre golf.

– Acum, Kary.

– Da!

Trupul ei fu cuprins de o înlănțuire de spasme pînă la epuizare. Începu să-i rostească numele în neștire, în vreme ce simțea explozia din el.

Stăteau întinși pe pat, privindu-se.

– Mă gîndeam că n-o să-ți mai dai niciodată blugii ăia jos. După ce de atîtea ori ai patrulat prin fața mea mult mai sumar îmbrăcat.

– Știam că după ce-i dau jos o să mă pierd cu totul.

Karolyn își frecă nasul de pieptul lui transpirat și îi atinse sfîrcurile cu limba.

– Ești o ispită, Kary Lucas.

O ispită. Nici un bărbat nu-i mai spusese

așa. Nici titlurile academice, nici premiile ei internaționale nu o umpluseră de mai multă mîndrie decît o făcuse Jack. Nicicînd nu fusese mai fericită ca în acest moment.

– Chiar așa rău a fost ce s-a întîmplat?

– Nu, dacă ne gîndim că mai avem în față o zi întreagă. Vezi, a început să și plouă.

– Mi se pare mie că îți dorești o zi ploioasă.

– Mmmm. Îmi pare o zi potrivită de stat în pat cu o carte bună. Sau cu cineva care a citit de curînd o carte bună, zise el, simțind cum dorința îl năpădește din nou. Și nici măcar nu ieșise încă din ea.

– Hai să dormim un pic.

Kary îi dădu în joacă un bobîrnac peste coaste.

– Cum așa? Ți-ai pierdut elanul?

El îi strînse mîna.

– Nu. Dar n-am dormit prea bine în ultimele nopți, întrebîndu-mă unde-ai putea fi. Și cu cine.

– Ești gelos?

– Da.

Francheța lui o lăsă fără replică. Nu era tipul de femeie care să declanșeze o asemenea

reacție primară într-un bărbat.

– OK, recunoscu ea în sfîrșit. Nici eu n-am dormit prea bine.

Stătură așa culcați în liniște o vreme, ascultînd ploaia.

– Jack, zise ea.

– Mmm?

– Nu pot să dorm decît pe partea dreaptă.

– Nici o problemă. Îi cuprinse spatele și i-l adăposti la pieptul său ca într-un cuib. Ce bine că sînt stîngaci, nu-i așa? O, și ce deșteaptă era mîna lui stîngă. Precum păcatul. Ea gemu ușor.

Trecură multe clipe pînă cînd putură s-adoarmă.

Capitolul opt

Se gîndea prea mult la el. Şi la casa lui.

– Ce crezi, ar merge asta mai deschisă? întrebă Jack, sărind de pe capra de tăiat lemne, aflată în uşa garajului, pe care pusese o bucată de lemn unde el îşi testa culorile.

– Ar trebui să te gîndeşti la o culoare mai închisă pentru lemnărie. S-ar asorta mai bine cu patul. Karolyn îşi promisese să nu se gîndească prea mult la această piesă din mobilier. Dar prezenţa lui impozantă în dormitorul mare, înalt, o făcea să-şi amintească mereu de felul în care-şi petrecuseră împreună ziua de ieri.

Îi venea greu să creadă că nu visase mîngîierile lui Jack.

– Şi-atunci mie de ce mi s-a părut că cele două culori ar merge împreună? se miră el, clătinînd din cap. E clar că mai am multe de învăţat ca să aranjez o casă şi să arate ca lumea. De-asta am nevoie de sfaturile tale.

Încercase nu numai o dată să se debaraseze de această slujbă, dar el fusese surd la protestele sale. Cînd Jack Rowland îşi dorea un lucru, îl obţinea, mai devreme sau mai tîrziu. Şi, pînă acum, făcuse totul aşa cum trebuia. Kary oftă.

– Sînt sigură că totul va ieşi bine. De-abia ai pornit treaba. Semnificativ era faptul că el începuse să aranjeze întîi dormitorul cel mare.

– Da, dar vreau să-ţi cer părerea despre mai multe lucruri. Vom face o echipă. Tu cu ideile şi eu cu munca. Îşi şterse broboanele de transpiraţie de pe piept şi-şi trecu mîna umedă pe faţa pantalonilor scurţi roşii.

Karolyn se simţea ca şi cum ar fi înghiţit un ghemotoc de vată. Se sprijinea cu şoldul de lada de lemn şi-şi legăna picioarele.

Trezindu-i pasiunea, Jack o transformase dintr-o fiinţă asexuată într-una labilă. Îşi aţinti privirea pe arborele din fundul grădinii. Nu se putea gîndi decît la faptul că Jack o dorise pen-

tru prima oară acolo, printre trandafiri. Acum îl dorea şi ea.

Oare dacă ar fi ştiut atunci ce ştia acum, ar fi luat o altă decizie sîmbătă dimineaţa? Nu putea să-şi răspundă. Dar un lucru era sigur. Lăsîndu-se fascinată de Jack, viaţa ei se schimbase total. Lucrul acesta o umpluse şi de nenumărate dubii.

Cu siguranţă că el nu-i împărtăşea temerile. Se trezise cu un zîmbet larg pe chip, o iubise frenetic, apoi cîntase sub duş. După care insistase să iasă să mănînce împreună micul dejun, în oraş.

În momentul acesta Jack fluiera un marş, în vreme ce bătea ritmul cu pensula.

– Te comporţi de parcă n-ai avea altă grijă pe lume decît vopseaua asta.

Fie că nu percepu ironia din glasul ei, fie că se decise să nu o ia în seamă, Jack surîse.

– Kary, dulceaţa mea, de ce n-aş fi fericit? Totul merge aşa cum mi-am dorit.

„Dulceaţa mea"? Încercă să nu se simtă flatată de aceste vorbe de alint, dar fantezia învinse, aşa că se bucura din tot sufletul de cuvintele lui.

– Te referi la casă, nu-i aşa? El îi întinse o bucată de lemn, aşteptîndu-i părerea.

– Şi asta. Dar mai ales am vrut să spun că,

în general, sînt mulțumit de viața mea. Și cînd mă gîndesc c-am irosit atîta vreme...

Dacă nu s-ar fi întîmplat așa, probabil că el n-ar fi remarcat-o.

– Îți doresc să fii totdeauna la fel de fericit ca acum.

Ce cuvinte generoase.

– Nu-ți face griji. Sînt sigur că lucrurile vor merge din ce în ce mai bine, zise el sărutînd-o în fugă pe frunte. Ai să vezi în curînd.

Iar pentru ea, desigur, lucrurile vor merge din ce în ce mai rău. Între timp, însă, n-avea de gînd să stea cu mîinile în sîn. Era femeie în toată regula, capabilă să ia decizii și să ducă lucrurile pînă la capăt. Își dădu seamă înciudată că uzează de clișee. Ciocăni ușor cu degetul în pata de culoare a stejarului.

– Cu siguranță că asta e potrivită, și ai grijă să nu fie prea strălucitoare, ca să nu aibă un aer modern.

– Bine. Mîine dimineață am să cumpăr vreo două bidoane. Acum hai să ne întoarcem sus. Vreau să-mi dai o idee în legătură cu pereții.

Ea avea sentimente contradictorii în legătură cu proiectul de redecorare. Într-un fel, avea să fie o adevărată tortură. Dar, pe de altă parte, căsuța aceasta era frumoasă, și n-ar fi vrut să-și bată cineva joc de ea. Mai era și-o ches-

tiune de mîndrie.

Lăsîndu-şi amprenta inconfundabilă pe casa lui Jack, acesta n-avea s-o uite prea curînd, şi, în plus, el insistase să-l ajute.

„Karolyn nu eşti în toate minţile dacă gîndeşti lucruri aşa bizare". Cu toate aceste frămîntări, urcă hotărîtă scările, ca să-şi facă datoria. Cîtă vreme se ascunsese de el, Jack muncise ca o albinuţă. În afară de faptul că îşi făcuse rost de *Jeep*, achiziţionase tot felul de antichităţi şi lucruşoare, raşchetase podeaua dormitorului şi lustruise lemnăria.

– Cred că ţi-ai petrecut multe ore ca să termini treaba asta într-o săptămînă.

– Mda. Vreau să fie plăcut locul ăsta cît mai repede posibil. Şi vreau, de asemenea, să muncesc cît pot.

Jack mîngîie mobila, gest care-o făcu pe Kary să înţeleagă că are simţul proprietăţii.

– Abia aştepţi să te muţi, nu-i aşa?

– Ce, vrei să scapi de mine?

Cu o săptămînă în urmă, ea s-ar fi bucurat, dar acum, perspectiva aceasta nu o încînta.

– Te-nţeleg că-ţi doreşti un loc al tău.

– Ştii, chiar îmi doresc să fac parte din comunitatea aceasta. Cîtă vreme am muncit, în fiecare zi se oprea cineva să stea de vorbă cu mine.

– Nu uita că Galveston este doar un orășel și oamenii sînt prietenoși.

– Așa e, dar am avut grijă și de niște lucruri serioase, în același timp. Prin această proprietate am devenit automat membru al Asociației Districtuale Istorice din East End. Mi s-a spus acolo că au tot felul de petreceri de ziua muncii, colinde de Crăciun și multe alte activități.

– Sînt sigură că ți se potrivește ca o cămașă.

La naiba! Se simțea dată la o parte. Dacă începea să se creadă proprietara acestui bărbat sau a casei, însemna că se ducea naibii de rîpă toată personalitatea ei.

– Unul dintre vecinii care au locuit chiar lîngă casă prin anii treizeci m-a informat în legătură cu trecutul ei. Fiica lui Nicholas Clayton zicea că el însuși o proiectase, dar nu s-au găsit documente în acest sens, așa că, nu pot pretinde că e o „Clayton", gîndul acesta îmi dă totuși fiori.

– Îmi închipui.

El se plimba prin cameră uitîndu-se la fiecare detaliu ca un copil curios la o jucărie nouă.

– Și am să-ți mai spun ceva. Primul proprietar a fost un căpitan de marină care se temea de furtuni. Cînd, în 1900, a fost prezis uraganul acela, el și-a luat familia pe un vapor din port și-au pornit-o pe mare, scăpînd în felul

acesta, în vreme ce şase mii de oameni au fost omorîţi pe insulă. Iar casa a rămas intactă, zise el privind-o cu ochii lui albaştri, întunecaţi. Ticăloasa asta e construită să reziste la orice, iar familia mea va sta în ea. Nu-i aşa că e nemaipomenit?

– Mda, nemaipomenit. E un sentiment reconfortant.

– Să ştii că m-am alăturat şi Fundaţiei Istorice Galveston, şi una dintre doamne m-a întrebat dacă m-ar interesa să-mi pun casa la dispoziţie pentru vizitele lor din mai. Crezi c-ar trebui să fiu de acord?

– Dacă vrei să-ţi tropăie prin casă de două ori pe lună în jur de cinci mii de străini, n-ai decît.

Jack se aşează pe jos, turceşte, în faţa ferestrei înalte. Arăta foarte bine aşa, cînd îi bătea soarele din spate.

– Hmm. Nu m-am gîndit la asta. Poate că nu e o idee prea bună totuşi. Mă bucuram la gîndul că vor vedea ce-am făcut noi din casa asta.

Pentru cîteva clipe, Kary se simţi fericită. Apoi îşi reaminti că acest „noi" n-o includea şi pe ea.

– Fă cum crezi, spuse ea nonşalantă, retrăgîndu-se într-un colţişor.

– Nu, ai dreptate, casa va fi atunci cămin, nu muzeu. Intimitatea este mult mai importantă.

– Ai dreptate.

În luna mai, probabil că Jack va fi plecat cu soția lui în luna de miere. Nu-i venea să creadă că se zăpăcise în așa hal.

– Ce voiai să mă întrebi în legătură cu pereții?

– Păi, am cumpărat un teanc de cărți despre clădiri, și una prezintă niște combinații neobișnuite de culori care erau folosite pentru exteriorul casei victoriene, dar despre asta vreau să vorbim mai tîrziu. Eu mă întrebam dacă și pentru interiorul casei foloseau culori ciudate.

– Unii probabil că da, dar asta nu înseamnă că trebuie să faci ca ei. Fă cum îți place. Ai putea folosi și tapet, cel puțin în unele camere. Ajută mult la aspect, fără să coste o avere.

El cercetă cei patru pereți, încercînd să și-i imagineze acoperiți.

– Crezi că în camera asta ar merge tapetul?

– Da; își supse buza de jos o clipă, înainte de a adăuga: Dacă ar fi camera mea, aș alege tapetul cu un model frumos, de culoare închisă, și-aș lua un material mai bun pentru pat și tapițerie.

– Sună bine. Spune tu cînd, și mergem să cumpărăm tot ce ne trebuie.

Mai tîrziu, în aceeași seară, Karolyn prepara chiftele și Jack le prăjea. Gîndindu-se la întîm-

plările zilei, realiză că, într-un fel, totul era straniu. Jack declanşase totul cu o descărcare incendiară de pasiune. Kary avea puţine elemente de comparaţie, dar nu-i trebuiau studii superioare în domeniu, ca să-şi dea seama că Jack era bărbatul pe care orice femeie ar fi dorit să-l aibă ca amant.

Acum, la sfîrşitul zilei, el părea, într-un fel cam ciudat, că este foarte mulţimut s-o aibă lîngă el şi că o implicase în activitatea de aranjare a casei. Terminase cu privirile pătrunzătoare şi cu aluziile fine. O mîngîiase deseori, cu gesturi naturale, o sărutase de cîteva ori, dar fără nici o tensiune reprimată, fără grabă. Era ca şi cum s-ar fi deschis o supapă, lăsîndu-i liberi să se acomodeze unul cu celălalt şi să comunice în afara atracţiei sexuale.

Acest ultim aspect nu diminuase în intensitate, cel puţin nu pentru ea, deşi nici el nu dădea astfel de semne. Numai că acum dorinţa nu mai era chinuitoare. Mai bine zis îşi petrecuseră ziua în înţelegere, conversaţii uşoare, interese comune şi sex de calitate. Mult mai mult decît îşi imagina ea că făceau tinerii căsătoriţi.

Roşia pe care tocmai pe pregătea s-o taie îi sări şi cuţitul se răsuci periculos. „Căsătoriţi"? Era timpul să se trezească la realitate. Între ea şi Jack era numai o aventură de scurtă durată,

între doi adulți care au convenit așa. Căsătoria era planificată în viitorul lui, nu și al ei.

Se liniști și, cu o precizie de om de știință, începu să taie roșia luată din grădina vecinei în felii subțiri, egale.

Ușa din spate se deschise, lăsînd să intre un val de căldură, un miros de fum de cărbuni aprinși și pe Jack.

– Sînt gata chiftelele ca să le pun la fript?

– Gata. Kary era determinată să se poarte în această situație cu tact, pe măsura inteligenței sale.

– Hai să mîncăm în sufragerie, pentru variație. Să punem vesela chinezească, cristalurile și tacîmurile valoroase. Să mîncăm la lumina lumînărilor și să furăm de la tata o sticlă de Chateau Margaux, din cele pe care le păstra pentru ocazii deosebite: aniversări, succese și...

– Căsătorii? Simți cum mîinile lui puternice i se strecoară prin spate cuprinzîndu-i talia și ridicîndu-i sînii. Îi simți răsuflarea mîngîindu-i gîtul.

– Sună bine, adăugă el, ocupîndu-se cu tandrețe de urechiușa ei. Știi ce mi-ar plăcea cel mai mult?

Ea clătină din cap, gest care spori plăcerea atingerii.

– Mi-ar plăcea să mîncăm repede tot, sau chiar să renunțăm la mîncare, și să luăm vinul cu noi în pat. Putem să ne sărbătorim acolo.

– Te-ai simțit bine în weekend?

Iarăși vocea aceea! Tresărind vinovată, Karolyn era să scape receptorul din mînă. Oare de unde știa admiratorul secret că ea e singură după-amiază? Nu-l mai auzise de cîteva zile, timp în care Jack îi dominase toate gîndurile, deși ea își promisese să fie preocupată numai de misteriosul admirator. Deși știa că nu avea nici o obligație față de necunoscutul fără chip, fu cuprinsă totuși de un vag sentiment de vinovăție față de el.

– Da, a fost foarte drăguț.

Și rîsul acela! Răutăcios și seducător, care-i amintea de noaptea trecută. O petrecuse în patul lui Jack și „nebunii" era un termen prea blînd ca să exprime ceea ce-i făcuse el și ce-o învățase pe ea să-i facă. Începu să tremure cînd închise ochii și își aminti. Jack îi arătase toate noțiunile care ei îi lipseau în acest domeniu.

– Nu va mai trece mult și voi face ca week-

end-urile tale să fie mult mai mult decît „drăguțe". Le vom petrece împreună pe toate. Sînt fericit de pe-acum, numai gîndindu-mă la ce va urma.

– Te rog, n-ar trebui să-mi spui astfel de lucruri.

– De ce nu? Doar ăsta e adevărul. Nu ești de părere că bărbatul și femeia trebuie să fie sinceri unul cu celălalt, fie că sînt prieteni, fie ... iubiți.

– Ba da, încercă ea să se eschiveze. Sinceritatea era un ideal. Dar uneori, în viața curentă, era imposibil să spui adevărul întreg. Dar noi nu sîntem nici prieteni, nici iubiți. Eu nu te cunosc și ...

– Mă cunoști. Numai că nu te-ai străduit suficient să-ți dai seama cine sînt. Darurile mele au ajuns la țintă, nu-i așa? Cine crezi că-ți cunoaște preferințele atît de bine, încît să nimerească de fiecare dată?

– Și nu crezi că m-am gîndit la asta? aproape că țipă ea. Colegii îmi aruncă priviri ciudate, pentru că tot timpul mă uit la ei și le pun întrebări incomode să văd dacă vreunul se dă de gol.

– Și ți-a mers?

– Nu, răspunse ea tristă. Știi bine că nu. Adevărul e că nu cred că vreunul dintre colegii

mei are imaginație atît de bogată ca tine.

– O iau ca pe un compliment vizavi de perseverența mea. Dar ai încercat să cauți și în altă parte, în afara serviciului?

– Am făcut și asta. Cel mai bun prieten al fratelui meu s-a amuzat copios atunci cînd l-am întrebat direct. Vreo doi tipi cu care mă întîlnesc la gimnastică aerobică au crezut că vreau să-i agăț. Sînt atît de îngîmfați încît s-au gîndit imediat la asta.

El chicoti, apoi întrebă, cu accentul lui ciudat de-abia perceptibil.

– Și altcineva?

Se gîndise la toți bărbații între nouă și nouăzeci de ani, incluzîndu-l pe Jack Rowland, pe care-l bănuise cel mai puțin.

– Crede-mă, mi-am stors creierul. Mă faci să-nnebunesc. Cît timp mai ai de gînd să mă supui unei asemenea torturi?

– Scopul meu este să te încînt, să te surprind și să te fascinez, nu să te torturez. Vreau să fii la fel de fericită de apropierea noastră, ca și mine. Nu va mai dura mult, îți promit. Număr zilele cu calendarul în față și mă gîndesc la tine în fiecare noapte.

El închise telefonul fără să zică „la revedere". Karolyn, simțindu-se frustrată, trînti receptorul. N-avea nevoie de jocul acesta de-a șoarecele

și pisica, mai ales acum, cînd sentimentele și dorințele ei erau total bulversate.

Avea senzația că merge pe sîrmă, pendulînd între dorința pe care-o simțea față de Jack și durerea inevitabilă pe care-o va resimți cînd se va despărți de el. Și acum, admiratorul secret îi promitea că va trece la fapte, deci o complicație în plus. „Număr zilele cu calendarul în față".

Karolyn întoarse spre ea calendarul de birou.

Și mai avea o sabie care-o amenința. Dacă voia să se înscrie la concursul pentru postul de profesor, trebuia s-o facă pînă săptămîna viitoare, cînd laboratorul intra în vacanță. Ar fi vrut să fie mai hotărîtă. Pînă acum avusese foarte clar simțul orientării, în legătură cu ce-avea să facă și cum. Acum, însă, șovăia.

Pepper o îndemnase să riște, să se înscrie. Dar nici chiar Pepper nu-i cunoștea teama ascunsă. Nimeni nu știa, pentru că nu putuse să mărturisească. Era prea introvertită.

Și asta o făcu să plece de la serviciu cît putu de repede, fără măcar să mai piardă vremea ca să-și argumenteze graba. Pur și simplu voia să-l vadă pe Jack.

Karolyn se așteptase să-l găsească la el, pe Postoffice, dar acolo toate ușile erau încuiate și nu-i văzu nici *Jeep*-ul. Nu înțelegea ce-o deter-

minase să descuie cu cheia pe care el o forțase s-o păstreze. Poate masochismul, dar ceva o atrăgea să intre și să urce scările.

Mirosul inconfundabil de vopsele și de diluant era destul de pregnant, dar nu neplăcut. În anii șaptezeci, casa fusese conectată la un sistem central de aer condiționat și primul lucru pe care îl făcu Jack fu îmbunătățirea sistemului și instalarea a două unități de circuite separate. Așa încît la etaj era la fel de răcoare și de plăcut ca și la parter, spre deosebire de casa părinților ei.

Cînd deschise ușa dormitorului cel mare, îngheță, cu degetele încleștate pe clanță. Simți în inimă o durere ascuțită. Patul cu baldachin era tras în mijlocul camerei, ca să creeze spațiu pentru finisarea pereților și lemnăriei.

Patul o atrăgea ca un magnet. Chiar în ziua aceea fuseseră aduse o saltea, arcuri pentru pat, peste care stătea un set de cearceafuri bine călcate, împăturite și aranjate cu grijă. Gata.

Își trecu degetul peste bumbacul apretat, albastru-închis, asortat cu ochii lui. Ai ei erau încețoșați, dar își reținu lacrimile. În schimb, părăsi în grabă camera, coborî scările și ieși pe ușa din spate, ajungînd la bicicletă. Era hotărîtă să nu împartă niciodată patul acesta cu Jack.

Renunțase cu bună știință la principiile sale de dragul acestei legături și probabil că ar fi persistat încă un timp în această nebunie, atît de tare îl dorea pe Jack.

Dar totul avea o limită, și trebuia să nu accepte să doarmă în patul altei femei. Ce situație mizerabilă.

În timp ce pedala spre casă, Karolyn se calmă și-și făcu un plan de acțiune. N-avea de gînd să-i spună lui Jack de faptul că se răzgîndise. Și nici nu va face o scenă tragică atunci cînd Jack o va invita să inaugureze patul. Pur și simplu va refuza. Fără nici o discuție.

– Bună, Kary. Jack o salută și după o clipă Pungașul interveni în discuție cu o serie de lătrături vesele. Hotărît, cățelușul avea o personalitate puternică. Dovedise istețime, și era o plăcere să-l aibă în preajmă. Poate că își va lua și ea un cîine atunci cînd Jack se va muta la casa lui, împreună cu Pungașul. Odinioară își dorise să fie singură, dar acum perspectiva singurătății o îngrozea.

– Vă salut pe amîndoi, spuse ea, încercînd să pară veselă. Ce prostii ați mai făcut astăzi?

– Spune-i că ai prins gustul lemnului și-ai rontăit picioarele subțiri ale scaunului de rugăciune auriu din holul de la intrare.

– Doamne, Dumnezeule, Jack! Mama o să

ne taie capetele. Scaunul ăla avea vreo două sute de ani. Se găsesc foarte greu, plus că a dat o avere pe el. Și renunță la ideea de a-și mai lua cîine, cel puțin pînă cînd se va muta la casa ei.

– Nu te enerva. Am glumit. Am ajuns la timp ca să salvez prețiosul obiect, dar e adevărat că Pungașului îi place foarte mult să roadă lemnul, se poartă ca și copiii în perioada în care le cresc dinții, zise Jack, ridicînd o grindă de lemn. Așa că l-am dus într-o fabrică să-și aleagă o jucărie. În loc de suzetă.

– Te rog să nu mai glumești pe seama antichităților mamei. Răsuflă ușurată și se amuză de faptul că el știa ce înseamnă suzeta. Oare luase și cărți despre copii, odată cu cărțile despre decorarea caselor?

– Tocmai de-asta m-am gîndit că poate vrei să mergi cu noi diseară.

– Unde?

– L-am înscris la cursuri pentru cîini ascultători. Profesoara mi-a spus că e mult prea mic, dar nu contează. Îi va prinde bine, pentru că tot o să-nvețe ceva, cît de puțin. Nu-l putem lăsa să mestece lemnăria și să roadă covoarele orientale, nu?

– Nu, în casa ACEASTA nu.

– Atunci vii cu noi?

Era la fel de fraieră ca și cîinele, ca și stăpînul lui. Dar amîndoi vor pleca în curînd.

– Sigur, de ce nu?

– Bine. Dar trebuie să plecăm chiar acum, te deranjează? Lecția ține numai o oră, și luăm ceva de mîncare la întoarcere.

Cu o bucată de carne îl ademeniră să intre într-o cutie mult prea mare pentru el.

– O să crească atît cît să umple chestia asta? Ocupa un spațiu foarte mare din compartimentul din spate al mașinii.

– Nu, cînd va crește va ajunge cel mult la paisprezece kilograme. Dar i-am făcut cutia mai mare, ca să aibă loc să se-nvîrtească. N-aș suporta să-l știu închis, nici pentru cîteva clipe.

Karolyn își aminti de vorbele bunicii sale, în legătură cu un bătrîn țîfnos, care locuia alături. Toți copiii credeau că e un om rău, în afară de bunica ei, care spunea că cine iubește animalele și le îngrijește cu siguranță că are un suflet bun. Kary se mai liniști la gîndul că bunica ar fi zis același lucru și despre Jack.

Femeia care ținea cursul locuia la o fermă, la cîteva mile depărtare de parcul național din Termini-San Luis Pass Road.

Karolyn se aventurase rareori spre capătul de vest al insulei. În seara asta se simți foarte

bine, ascultîndu-l pe Jack, care îi dădea raportul despre reaiizările din timpul zilei, şi încurajîndu-l din cînd în cînd pe Pungaş. Cu toate că ea se calmase şi făcuse cîteva aluzii fine apropo de pat, dar el nu făcu nici o referire. Poate că, aşa cum procedase şi noaptea trecută, intenţiona să treacă la insinuări numai atunci cînd putea să treacă la fapte.

„Karolyn, nu mai ai nici o ruşine şi nici o scăpare".

Imediat după ce parcă maşina, Jack îl eliberă pe Pungaş, care începu să latre şi să-l prindă de picior.

– Cred că s-a hotărît să nu-mi poarte pică, pînă la urmă. Poate că nu l-a deranjat prea mult să stea închis.

Auzind gălăgie, profesoara ieşi dintr-o clădire de aluminiu. Se aplecă să salute căţeluşul, care dădu laba la comandă.

– Vai de mine, dar eşti un căţeluş tare deştept. Şi atît de drăguţ. Ce mai, un campion din cap pînă-n picioare.

Ca o adevărată vedetă, Pungaşul se ridică în două labe şi făcu cîţiva paşi cu demnitate, acceptînd complimentele, ca şi cum i s-ar fi cuvenit fără nici o îndoială. Cînd cei trei începură să rîdă, el îi acoperi cu lătrăturile.

Profesoara se ridică şi spuse:

– Tu trebuie să fii Jack Rowland.

– Da, răspunse el, strîngîndu-i mîna.

– Şi ea este Doamna Rowland?

– Nu, aa, nu. Este aa, este...Este Kary Lucas.

Karolyn zîmbi cu îngăduinţă şi întinse mîna femeii. Faptul că Jack se purtase atît de stîngaci o punea pe gînduri. Fusese aşa încăpăţînat cînd era copil, încît mama lui reuşise cu greu, dar reuşise, să-l înveţe bunele maniere. În mod normal se comporta cu multă abilitate în societate, mult mai bine decît Karolyn. Oare de ce se împiedicase acum într-o simplă prezentare?

Întrebarea îi stărui în minte toată durata lecţiei. Pungaşul deveni elevul model, pentru că era încîntător, entuziast şi simpatic. Dar nu reuşi să înveţe decît să se aşeze la comandă.

– Nu vă faceţi griji, îi consolă profesoara. Este foarte mic, aşa cum v-am spus. Dar e isteţ şi prinde repede, se va forma pe parcurs.

– Dar la început a învăţat aşa repede, declară Kary.

– Învaţă cel mai uşor să asculte comanda „şezi". Dar pentru „stai" trebuie mai mult antrenament. Şi „vino-aici" învaţă cel mai greu.

În spatele profesoarei, Jack ridică sprîncenele şi-i adesă lui Kary un zîmbet concupiscent.

Apoi clătină din cap, mormăind:

– Nu seamănă cu mine.

Kary îi scoase limba. Din fericire, profesoara se aplecase să-şi ia rămas bun de la Pungaş.

Se opriră la o speluncă nu prea arătoasă de pe marginea şoselei, îşi luară de mîncare la pachet şi ajunseră într-un părculeţ aproape de malul mării. Bărcile erau cam murdare, dar pitoreşti. Pungaşul vînă o minge de tenis şi adulmecă suspicios *surf*-ul. După ce se opri de cîteva ori foarte aproape de apă, reuşi să-şi ude lăbuţele. Apoi se tăvăli în nisip şi alergă înapoi spre ei, ca şi cum ar fi aşteptat răsplata pentru isprăvile lui. Pe care, bineînţeles, o primi.

La întoarcere Kary se gîndi tot drumul, întrebîndu-se dacă Jack şi-ar creşte copiii cu acelaşi devotament cu care avea grijă de Pungaş. Instinctul îi spunea că da.

Cînd Jack venise în casa ei, nu cu mult timp în urmă, ea îl privise ca pe un desfrînat, după cum erau numiţi unii dintre eroii romanelor pe care le citise. Dar părerea ei se schimbase mult de atunci. Ceva îi spunea că el s-a transformat radical. Acum era convinsă că el îşi va îndeplini planurile propuse – se va stabili la casa lui, îşi va găsi o soţie, va forma o familie. Şi cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Ghinionul ei era că tocmai acum, cînd el avea gînduri serioase, trebuia să-şi caute jumătatea în altă parte.

Şi tot spre ghinionul ei, se îndrăgostise de el.

Capitolul nouă

Karolyn își ținea respirația în timp ce urca scările, cu simțurile trezite de dorința lui Jack, care-o urma îndeaproape. Erau ca doi tineri căsătoriți, care se retrăgeau în dormitor. Nu! Trebuia să nu mai facă asemenea comparații nepotrivite. Pentru că, așa cum spusese Jack, ei doar coabitau. Ameți și se apucă de balustradă ca să nu cadă. La început „coabitarea" suna mai degrabă riscant, interzis. Acum suna de-a dreptul sordid.

El o prinse cu brațul de talie.

– S-a întîmplat ceva, Kary?

Nu se întîmplase nimic, decît o dragoste ne-

împărtășită.

– Nu. Sînt cam obosită.

Și gata să petreacă încă o noapte în brațele lui. Se aștepta el la asta? Dorea asta? Și cît va mai putea ea suporta această glumă?

– Nu te-am prea lăsat să dormi suficient. Îmi pare rău. Poate-ar fi bine să te las astă-seară.

Îi venea să țipe și nu știa exact de ce. În loc de asta, repetă hotărîtă:

– N-am nimic. Nu-ți face probleme.

– Nu-mi fac probleme, mai degrabă sînt atent. Vreau să te îngrijesc așa cum trebuie.

Cuvintele lui o întristau și o înfuriau în același timp, și se hotărî să nu depindă niciodată de el.

– De atîta vreme îmi port singură de grijă și nu văd de ce n-aș continua.

El o lăsă să se calmeze.

– Apropo, a sosit un pachet pentru tine chiar înainte de venirea ta. În zăpăceala-n care-am plecat pentru lecția Pungașului am uitat să-ți spun. Ți l-am lăsat pe pat.

Kary păși în camera ei, speriată de o nouă schimbare. Pe pernă se afla un plic mare, în care găsi o mapă în superbe nuanțe de galben. Mîngîind-o cu degetele, fu surprinsă de cît de fină era pielea. Era înnebunită după mirosul și consistența obiectelor din piele moale.

– Cred că va trebui să mă obișnuiesc cu tipul ăsta. E foarte perseverent.

Karolyn se întoarse cu greu la realitate.

– Da, şi are un gust fantastic. Cu un clinchet uşor, mapa aurie se desfăcu şi din compartimentul din mijloc ieşi la iveală un calendar pentru anul următor, învelit în folie aurie. Pe copertă era reprodusă o pictură minunată pe o temă victoriană.

Jack se sprijini de cadrul uşii, cu braţele încrucişate.

– Chestia aia de piele arată destul de bine, dar calendarul ce rost are?

Înmărmurită, Kary dădu pagina la ianuarie. În căsuţa cu prima zi a lunii era scris cu litere mici şi clare: „Vreau să dansez cu tine pînă la miezul nopţii, cînd vom ciocni cupele de şampanie. După care vom face dragoste, ca să întîmpinăm cum se cuvine noul an, primul dintre nenumăraţii pe care-i vom petrece împreună."

Îşi puse mîna la buze, apoi în dreptul inimii. Era zdrobită de emoţie. Cînd Jack îi prezisese că admiratorul va merge prea departe, ea îl ignorase, crezînd că exagerează. Dar, pentru prima oară, instinctul îi spunea că enigmaticul străin, la urma urmei, nu vorbea în vînt.

Continuă să răsfoiască paginile. În dreptul fiecărei luni erau referiri la cele mai importante evenimente din Galveston, la care ar urma să meargă împreună: *Mardi Gras,* în februarie, *Binecuvîntarea Zborului Ţînţarului,* după Paşti,

Purificarea țărmului, în septembrie, *Festivalul de Jazz,* în noiembrie, comemorarea lui Dickens, în decembrie.

Karolyn ascunse calendarul în folie, îl lipi de piept și închise ochii. Voia să-l adăpostească și să-l protejeze, ca pe o prețioasă speranță. Jack nu se gîndise niciodată la viitor, în timp ce bărbatul acesta, cu firea lui sentimentală, îi făcuse daruri simbolice și i se adresase ca unei vechi prietene. Se formase o legătură între ei care depășea rațiunea umană.

Visa să facă dragoste cu ea. Cu el, totul ar fi fost pur, eteric și romantic, n-ar fi semănat cu pasiunea întunecată, distrugătoare, pe care-o descoperise alături de Jack. Da, gîndi ea, strîngînd în brațe mapa de piele. Necunoscutul era genul de bărbat cu care-ar fi stat toată viața.

– Kary?

Ea deschise ochii, surprinsă să vadă că Jack o urmărea.

– Da? răspunse ea visătoare.

– Ce e atît de neobișnuit în calendarul ăsta, care te-a trimis pe o altă planetă?

– Nimic care te-ar putea interesa. Se înroși și puse pachetul pe pat. Cred că ai dreptate, trebuie să dorm puțin. Sper că nu te superi dacă-ți spun acum noapte bună.

Pentru cîteva clipe, Jack păru atît de amenințător, încît ea se temu că nu-i va accepta simbolicul refuz de a face dragoste. Dar apoi îi ră-

sări zîmbetul pe buze.

– Te înțeleg, iubito, și te las în lumea viselor.

Ea adormi avînd o singură nedumerire care-i tulbură somnul. De ce oare cuvîntul rostit de el, „iubito", părea atît de nepotrivit?

Jack își puse *Jeep*-ul în locul de parcare special pentru vizitatori, și-și consultă ceasul. Toată dimineața nu făcuse aproape nimic, fiind frămîntat de îndoieli, nefiind sigur dacă ceea ce avea de gînd să întreprindă era chiar lucrul potrivit. Și, pînă la urmă, nu se răzgîndise, deși își spuse că era nefolositor și pueril, că avea să plătească într-o mie de feluri.

Se lansase în două atacuri diferite și acum era vital să se asigure pe ambele planuri. Făcu o analogie cu tactica militară. Cu siguranță, Karolyn nu va privi cu ochi buni dacă omagiile îi vor fi aduse pe cîmpul de luptă. Dar noaptea trecută fusese înfrînt pe unul din flancuri și astăzi trebuia să-și refacă forțele.

Doamne, dacă norocul îl va ajuta acum s-o găsească singură pe Kary. Știa care e clădirea, dar nu știa numărul biroului, așa că trebui să întrebe mai multă lume. În timp ce mergea de-a lungul holului, ușa ei se deschise. Ieși în grabă un bărbat cu spatele încovoiat, care mormăi

ceva în legătură cu o întîlnire atunci cînd trecu pe lîngă Jack. Purta niște papuci de pai foarte caraghioși, ca niște bărci, și un halat alb, iar pe ecuson scria: „Bernard".

Jack strînse pumnii și apoi apăsă ușor pe clanță. Kary era singură în birou și lucra la calculator. Jack răsuflă ușurat. Cu cît mai repede cu atît mai bine.

În locul lentilelor de contact, care cîteodată o deranjau, avea o pereche de ochelari sprijiniți pe năsucul ei cîrn.

– E mare chestie să arăți serioasă și drăgălașă în același timp.

Spre deosebire de Bernard, ea arăta perfect în halatul alb de laborator. Pentru Jack arăta perfect în orice situație.

Kary tresări și-și împinse scaunul înapoi.

– Ce cauți aici?

– Te vreau.

Deși el nu schițase nici o mișcare, ea făcu un pas în spate.

– Mă v-vrei? Pentru ce?

– Nu te mai preface, Kary. Știi bine pentru ce.

Cînd privirile li se întîlniră, el își dădu seama că fusese înțeles. Ochii ei se măriră în spatele ochelarilor. Kary clătină din cap.

– Jack, nici să nu te gîndești să faci asta aici.

– Numai la asta mă gîndesc. Începu să avanseze încet spre ea.

Ea ridică mîna amenințătoare și se dădea

înapoi pe măsură ce el înainta.

– Refuz să fac un lucru de-a dreptul nebunesc.

– Dacă nu participi, nu mai e aceeaşi plăcere. Crede-mă, ştiu ce vorbesc, mă pricep la asta.

– Să te cred? Nu-mi prea vine. Eşti nebun. Sălbatic. Ajunsese să se lipească cu spatele de perete.

Jack o prinse în cursă, sprijinindu-şi palmele mari de zid, de-o parte şi de alta a capului ei.

– Încă nu. Dar ai puţină răbdare, iubito, mă pregătesc să-ţi demonstrez cît de sălbatic sînt.

Buzele lui nu ţinură cont de nici un protest şi se aplecară să-i captureze gura într-un sărut fierbine. La început ea se feri puţin, dar el o prinse repede în braţe şi-o înconjură din cap pînă-n picioare cu dragostea, afecţiunea şi respectul pe care le simţea faţă de ea. Şi se rugă în tăcere ca ea să-i răspundă în acelaşi fel.

Probabil că reuşise să-i comunice foarte clar mesajul, pentru că ea luă foc, de parcă fusese atinsă de o scînteie, mai întîi arzînd mocnit şi apoi din ce în ce mai puternic, pînă cînd ajunseră să alunece şi să se rostogolească unul peste celălalt.

O purtă în braţe pînă la birou şi o aşeză pe margine, îi scoase ochelarii şi se vîrî între picioarele ei.

– Jack, te rog, dacă intră cineva...

– Să intre aici? Asta şi vreau. Îi spulberă din nou protestele cu un sărut profund, fără sfîrşit, care îi umplu de voluptate.

Kary avea ciorapi lungi, lucru care-l excită insuportabil de mult. Pielea de pe interiorul coapsei sale era nespus de fină şi mîna lui alunecă în sus, pînă cînd atinse umezeala fierbinte care aproape îl dădu gata.

– O, Kary. Nimic altceva nu mă face să mă simt mai bine.

Cînd şi ea scoase un suspin de plăcere, el simţi că se înalţă. Deci îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el. Dîndu-şi seama de acest lucru, simţi că-i aleargă sîngele în vine şi că atinge înălţimi uimitoare.

– Nu mai am răbdare. Îmi pare rău. Vocea îi vibra în gura ei, în timp ce, cu mişcări febrile, îşi desfăcu fermoarul de la blugi şi-i scoase chiloţii. Cu două degete îi atinse locul acela dulce şi secret. Gemu de plăcere. Era atît de cald, de reavăn. Fu captivat de aroma şi de trupul ei.

Gîndul că era prea rapid şi prea brutal nu reuşi să-l domolească. În momentul acela n-ar fi dat atenţie nici unui pistol care ar fi fost îndreptat spre el. Disperarea îl făcuse agresiv. Pătrunse în ea cît de adînc putu, excitîndu-se datorită rezistenţei pe care o întîmpină la început, şi apoi datorită acceptării delicioase.

Iar ea nu părea să fie deranjată de lipsa lui de fineţe. Îşi încleştă degetele şi-l trase de păr

cu atîta putere încît lui îi dădură lacrimile. Îi cuprinse talia cu picioarele și-i suspina în ureche, imprimîndu-i un ritm frenetic și ducîndu-i dorința la un asemenea paroxism, încît el nu mai fu în stare decît să-și lase extrema încordare să erupă înlăuntrul ei.

Jack își auzi răsuflarea grea agonizînd și fu fericit să se simtă cuprins de convulsiiie orgasmului ei. Se prăbuși deasupra lui Kary. Hainele lui erau ude și inima-i bătea ca un clopot. I se părea că n-o să mai fie în stare să se miște niciodată.

Undeva, lîngă urechea lui, ceasul tică multe minute pînă reușiră să-și revină.

Kary vorbi prima.

– Aveam dreptate. Ești Domnul Potent. Ești un sălbatic, un bădăran, un pervers și-un desfrînat.

Jack chicoti. La naiba, se simțea așa bine. Obosit, dar bine.

– Păl, mulțumesc, domniță.

– N-am vrut să-ți fac complimente.

El o sărută pe ceafă, pe gît, pe bărbie.

– Astăzi nu accept decît complimente. Plîngerile le primesc luni.

– Luni a fost ieri.

– Mmm. Am o întreagă săptămînă la dispoziție ca să intru din nou în grațiile tale. În acest timp o mîngîia cu buzele pe nas, pe obraji, pe frunte.

Kary îl împinse şi se ridică în picioare.

– Acum mă îngrijorează un singur lucru: cum voi reuşi să rezist pînă la sfîrşitul zilei.

– Nu ştiu ce-ai să faci tu, dar eu am de gînd s-o închei cu zîmbetul pe buze.

Şi-i demonstră.

– Dacă aş avea putere, aş face să-ţi dispară pînă săptămîna viitoare zîmbetul ăsta îngîmfat. Încercă să-şi netezească fusta, şi se aplecă apoi să-şi caute chiloţii. Şî, pentru Dumnezeu, Jack, încheie-ţi fermoarul şi fă ceva cu părul ăla. Arăţi oribil, dizgraţios.

– Şi tu arăţi... şi-i şopti cuvîntul la ureche.

– Ieşi afară!

– Bine, bine, plec.

Ajunsese aproape la uşă, cînd ea îl opri.

– A fost mai mult decît faptul că mă doreai, Jack.

Deşi ea nu formulase o întrebare, el fu fericit că-i putea da un răspuns.

– M-am gîndit să-ţi arăt care e principala ta nevoie. Începi să te îndrăgosteşti cu adevărat de fantoma aia şi de cadourile lui insipide. Am vrut numai să-ţi reamintesc cum e să faci dragoste cu un bărbat adevărat, în carne şi oase.

– Eşti dezgustător! M-ai folosit ca să-ţi satisfaci scopurile imbecile, animalice, ca să dovedeşti că ai o oarecare putere asupra mea.

– Nu mai mult decît m-ai folosit tu însăţi. Dacă voiai într-adevăr să mă opreşti, ai fi reuşit, şi

cred că şi tu ştii asta. Deci TU ce-ai vrut să demonstrezi, Kary?

Ea îndreptă degetul spre el, ameninţătoare.

– De data asta vorbesc foarte serios. Ieşi!

El plecă.

Cînd ajunse la maşină, zîmbetul îi dispăruse şi starea de euforie aproape că se evaporase. Fusese convins că dacă o va lua pe Kary prin surprindere îşi va mări influenţa asupra ei. Jack se gîndise la această strategie ca să fie sigur că EL îi domina gîndurile şi nu admiratorul secret.

Ţinînd volanul cu ambele mîini, se îndreptă spre centrul oraşului, rememorînd acuzaţiile pe care i le adusese Kary. Oare, într-adevăr, singura lui motivaţie fusese numai dorinţa lui de mascul imbecil de a-şi demonstra că are putere asupra ei? Nu, nu chiar, sau nu în mod conştient. Dar îşi dădu seama că motivul real al acţiunii sale fusese chiar mai puţin acceptabil.

Numai un idiot putea să creeze un bărbat imaginar, pentru ca apoi să simtă o gelozie turbată pe propria lui creaţie. Atît de gelos încît să se transforme în omul de Neanderthal... ca un mascul imbecil. Kary îl făcuse nebun, sălbatic. Avusese dreptate. În momentul acela crezuse că şi ea era cuprinsă de aceeaşi pasiune. Dar

dacă ea simțise diferit?

I se strînse inima și simți o durere în piept. Cu toate că era foarte cald, pe Jack îl năpădi o sudoare rece. Deschise geamul și inspiră aer proaspăt. Dumnezeule, dacă ea se gîndea acum că a forțat-o să facă dragoste? Gîndul la această posibilitate îl îmbolnăvi. Îl sperie de moarte.

Își pierduse controlul, și lucrul acesta nu i se mai întîmplase niciodată, nici în cele mai grele momente ale vieții lui. Modul în care se va clarifica tîmpenia asta cu admiratorul secret era decisiv pentru viitorul lor. Atunci de ce-o luase razna și se comportase atît de irațional?

Jack parcă mașina și intră într-un restaurant care-i plăcea lui Kary. Faptul că-i va trimite mîncarea ei preferată nu însemna că-și micșorează vina, dar era măcar un început. Nu putea înghiți nimic, așa că hotărî să se întoarcă să mai lucreze la viitoarea lui casă.

În loc de asta, se îndreptă spre Seawall. Pe stațiile salvamarilor fluturau steaguri roșii, semnalînd prezența unor curenți periculoși și atenționînd înotătorii să nu se aventureze în larg.

Fîlfîiau în bătaia vîntului de sud și niște steaguri albastre, care avertizau de prezența cuirasatelor portugheze, a meduzelor sau a altor pericole marine. Avînd de înfruntat atîtea primejdii, pe plajă rămăseseră cei mai viteji. Majoritatea preferase să meargă la cumpă-

rături pe Strand.

Jack alesese un ponton pustiu, merse pînă la capătul lui şi se aşeză pe o stîncă imensă. Îl obseda faptul că-şi pierduse controlul. Trebuia neapărat să rezolve această dilemă. Şi trebuia să fie foarte sigur că n-o să-l mai apuce niciodată gelozia. Ajunsese la treizeci şi patru de ani fără să suporte nici cea mai slabă atingere a acestui sentiment îngrozitor. De ce îl simţise tocmai acum?

Se gîndi mult timp la această problemă şi-şi dădu răspunsul într-un singur cuvînt: „Kary". Înainte de ea, nici o femeie nu însemnase pentru el atît de mult încît să-i poată stîrni cele mai ascunse emoţii. La dracu', nici nu-şi dăduse vreodată seama că ar fi capabil de asemenea sentimente.

Abordase ideea căsătoriei şi a familiei din punctul de vedere practic, primar. Chiar şi admiratorul secret fusese pînă la urmă creat cu un scop. Dar undeva, pe parcursul drumului, se lăsase prins în propria-i capcană.

N-o mai voia pe Kary doar pentru că ar fi fost soţia potrivită şi pentru că se întîmplase să locuiască în Galveston. Şi nici pentru că ar fi fost şi o bună prietenă datorită inteligenţei sale. Nu mai era sigur decît de un singur lucru: nu mai putea trăi fără ea.

Se îndrăgostise cu disperare, pentru totdeauna, de femeia pe care voia s-o ia de nevastă.

Sări în picioare. Valurile mării îi udaseră blugii, iar tenișii îi erau plini de apă. Întocîndu-se la mașină, își simțea părul bătut de vînt în toate direcțiile.

Nimic din toate acestea nu conta. Nimic nu conta, în afară de faptul că trebuia să facă tot posibilul ca să se asigure că și ea îl iubește la fel de mult.

Karolyn rămăsese cu ochii țintă pe aceeași imagine a calculatorului, pe care o studia cu obstinație de o oră întreagă. Toate informațiile erau golite de sens, pentru că nu se mai putea concentra asupra lor. Nici nu-și mai pierduse vremea să se întoarcă în laboratorul ei în după-amiaza aceea, știind că n-ar fi fost în stare să facă nimic acolo.

Cel puțin un sfert de oră după plecarea lui Jack rămăsese pe scaun într-o stare de transă, încercînd să conștientizeze și să cîntărească faptele.

Ea, Karolyn Lucas, făcuse dragoste în biroul ei, cu pasiune, cu nerușinare. Și-ncă pe birou! Oricare dintre colegii săi, chiar și șeful, ar fi putu intra oricînd. Era înmărmurită. Era cel mai șocant și mai scandalos spectacol pe care și l-ar fi putut imagina.

Dar şi cel mai excitant!

Ar fi dorit să-l urască şi să-l acuze pe Jack pentru că a corupt-o, dar vorbele pe care i le spusese la plecare îi răsunau în ureche şi acum. Ce încercase EA să dovedească, încurajîndu-l să facă un lucru atît de ruşinos?

Răspunsul era uşor de găsit, dar implicaţiile erau cumplite. În mod inconştient, voise să-şi dovedească ei însăşi că e femeie capabilă să satisfacă toate dorinţele lui Jack Rowland, că e capabilă să se simtă la fel ca acest bărbat în orice situaţie. Iată într-adevăr o gîndire complet imbecilă. Iată o greşeală. Îşi merita soarta.

Aruncă o privire către covrigul mîncat pe jumătate, care zăcea pe birou. Cînd se întorsese de la toaletă, unde încercase să-şi refacă ţinuta, găsise mîncarea pe masă, împreună cu un bilet de la Jack. Îi scrisese că sandviş-ul nu era o scuză pentru că-i furase ora de masă. Că totuşi nu voia ca ea să slăbească din cauză că n-avea ce mînca. Lui Kary îi înflori pe buze, involuntar, un zîmbet. De cînd Jack reapăruse, viaţa ei se transformase într-un haos total. Totuşi, nu era foarte rău. Oare tînjea de mult timp după o schimbare?

Era sigură că, oricît de angoasată fusese în această perioadă, nu va regreta clipele petrecute împreună cu Jack. Într-un mod foarte ciudat, această concluzie îi eliberă spiritul, permiţîndu-i în sfîrşit să ducă la capăt intrepretarea

rezultatelor unor teste.

Cînd sunetul telefonului o trezi, se uită la ceasul de perete, constatînd cu uimire că era trecut de ora şase. Nici nu realizase că lucrase atîta vreme. „Bine", se gîndi ea, ridicînd receptorul. Nu murea de nerăbdare să se întoarcă acasă şi să înfrunte situaţia.

– Pari preocupată.

Din nou i se întîmplase. De fiecare dată îşi impunea să-şi concentreze toată atenţia asupra admiratorului secret, şi de fiecare dată intervenise Jack. „M-am gîndit să-ţi arăt care e principala ta nevoie." Îşi încleştă degetele.

– Eram într-adevăr preocupată de nişte corelaţii interesante între rezultatele unor teste diverse, pe care le-am efectuat într-o lungă perioadă de timp. Par promiţătoare.

– Îţi iubeşti munca, nu-i aşa?

– Sigur că da. Odinioară o iubise în exclusivitate. Dar acum prinsese gustul vieţii din afara laboratorului, şi constatase că-i plăcea.

– Dar cercetarea nu e o muncă plictisitoare, migăloasă şi solitară? N-ai prefera să intri în contact cu oamenii, să lucrezi mai mult în lumea reală?

Karolyn sări ca arsă. Împingînd în lături fişele şi notiţele, îşi propti coatele pe birou.

– De fapt mă tot gîndesc la această problemă.

Urmă o pauză lungă.

– Te gîndeşti să renunţi la cercetare?

– Nu, nu definitiv. Dar aş vrea să mai fac şi altceva. Singura persoană cu care dezbătuse acest subiect era Pepper, şi părerea pretenei sale fusese foarte clară. Poate ar fi fost bine să se consulte şi cu altcineva, care să-i dea un sfat obiectiv. Uneori era mai simplu să faci confesiuni unui străin, decît unui prieten apropiat.

– Şi ce ramură de activitate ai în vedere?

– Este vorba de o muncă de asistent, începînd cu luna ianuarie a anului viitor, dar dacă vreau să mă înscriu la concurs trebuie să mă hotărăsc acum. Aş preda biologia moleculară studenţilor de la medicină.

– Şi de ce eziţi? Crezi că nu eşti suficient de pregătită ca să poţi face faţă?

– O, nu, nu e asta problema. Cu toate că n-am mai predat niciodată, sînt sigură că m-aş descurca bine.

Kary auzi în telefon sunetul familiar al troleibuzului care circula din Strand pînă la Seawall. Deci de-acolo o suna! Şi ea crezuse tot timpul că străinul nu locuia în Galveston, datorită felului în care-i trimisese pachetele. Deşi era foarte posibil să le fi trimis din aceeaşi localitate. Această noutate o bulversă.

– Sau poate ţi-e teamă de examen şi-ai prefera să primeşti postul special pentru tine?

– A, nu, cred că n-aş avea probleme la examen.

– Atunci ce te reține?

Tonul lui era cald și înțelegător, așa că fata se decise să-i divulge adevăratul motiv al reținerii ei.

– Am un sentiment prostesc de frică, pe care nu l-am mărturisit nimănui pînă acum. Probabil că vei rîde de mine dacă-ți spun.

– Îți promit că niciodată n-am să rîd de ceva care-ți provoacă ție neplăceri.

Ce bărbat bun și intuitiv, în permanență înțelegător și cooperant. Un suflet de prieten adevărat. Închise ochii și-ncercă să și-l imagineze. Văzu un chip ca de elev, slab, mai degrabă palid, dar asta n-avea nici cea mai mică importanță, din moment ce era totdeauna gata să-ți sară în ajutor.

– N-am suportat niciodată să vorbesc în fața mai multor oameni.

– Dar aproape toți sîntem așa. Conform statisticilor, aceasta este prima pe lista fobiilor.

– Serios? Și ea, care crezuse că e singura lașă din Dale Carnegies. Bine, dar la mine e vorba de o adevărată groază. În rarele ocazii cînd am fost nevoită să țin un discurs a fost înfiorător – credeam că leșin, că vomit, că fac pe mine.

El chicoti, dar fără să-i dea senzația că rîde de fobia ei.

– Se știe foarte bine că majoritatea actorilor faimoși au trac. Dar, odată ajunși pe scenă, îi

salvează talentul şi experienţa şi joacă minunat. Îndrăznesc să spun că acelaşi fenomen se va petrece şi cu tine, cînd te vei afla în clasă.

– Crezi tu? întrebă ea, cu naivitate. Că aş putea să înfrunt o mare de oameni, fără să transpir sau să fac ceva penibil?

– Cam aşa cred. Ştii atît de multe lucruri în comparaţie cu ei, încît te vor privi şi vor aştepta să primească de la TINE înţelepciune. Vei fi ca Socrate pentru Platon. Vocea lui devenea mai optimistă cu fiecare cuvînt. Da, sînt convins că vei fi perfectă în tot ce vei face, deci şi ca profesoară.

Karolyn căpătă încredere în ea însăşi. Faptul că cineva care nici măcar nu o cunoştea putea să creadă orbeşte în profesionalismul ei, îi lărgi orizontul şi-i luă o povară de pe umeri.

– Mulţumesc pentru votul de încredere. Contează foarte mult pentru mine.

– Vreau doar să te fac fericită.

– Ai reuşit, şopti ea. După cîteva clipe, Kary închise cu grijă telefonul, rămînînd să se confrunte cu o monumentală dilemă. Se tot gîndi, pînă realiză că nu-şi schimbase poziţia de cînd terminase convorbirea telefonică, şi că începuse să se întunece. În drum spre casă, continuă să se frămînte.

Era posibil să iubeşti în acelaşi timp doi bărbaţi diferiţi în feluri diferite, pentru motive diferite?

În acea seară Jack folosi strategia retragerii. O aşteptase cu masa şi nu făcu nici un comentariu despre întîmplarea din birou. Alese apoi una dintre numeroasele cărţi despre amenajarea caselor, întrerupîndu-se din citit deseori, ca să-i ceară lămuriri. Iar ea se prefăcu absorbită de studiul unei reviste de specialitate, dar subiectul l-ar fi interesat mai mult chiar şi pe Jack.

Se apropie ora de culcare şi Kary era din ce în ce mai iritată. Cînd fu gata să izbucnească, să-i spună că are de gînd să doarmă tot singură, Jack se ridică, se întinse şi zise:

– Îl scot pe Pungaş la plimbare. Trebuie să se obişnuiască să poarte lesă şi am de gînd să-i fac un program regulat.

Ea dădu din cap, dar îl privi îngrijorată, bănuind că era animat de cu totul alte motive. Doar avusese la dispoziţie toată seara ca să-l dreseze pe Pungaş. Dorinţa lui faţă de ea cînd creştea, cînd scădea, o ţinea într-o permanentă încordare. Tocmai cînd era pregătită să deschidă focul, Jack se retrăgea de pe cîmpul de bătaie. Totuşi, îi era recunoscătoare că amînase explicaţiile.

– O să mă străduiesc să nu fac zgomot cînd

vin, ca să nu te trezesc.

Şi se ţinu de cuvînt. După cîteva ore se furişă în camera lui, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Dar ar fi putut foarte bine să-şi anunţe sosirea cu surle şi tobe, pentru că ea nu adormise, încercînd să gîndească logic şi să dea soluţie problemelor. Dar fără nici un folos, pentru că ceea ce i se întîmpla ei acum n-avea absolut nici o logică.

Dar cel puţin reuşise să se elibereze de una dintre obsesii. Pentru că, dis-de-dimineaţă, numele ei va figura pe lista candidaţilor pentru postul de asistent.

Înviorată de această decizie, începea cu mult elan o nouă zi de muncă, în ciuda faptului că nu dormise toată noaptea. Era plină de optimism, nu numai în privinţa carierei sale, dar şi în legătură cu viitorul ei, în general. Şi numai datorită admiratorului secret, căruia spera să-i mulţumească în curînd, privindu-l în ochi. Ieri, înainte de a-şi lua rămas bun, el îi spusese foarte clar că nu mai avea mult de aşteptat pînă cînd el va face primul pas.

Ca urmare, nici nu se mai miră cînd, în aceeaşi după amiază, descuindu-şi dulapul, găsi un capot delicios din mătase lucioasă, atîrnat pe umeraşul pe care-şi ţinea halatul alb de rezervă.

Veşmîntul avea o culoare purpurie, regaiă, plină de viaţă, şi era imprimat cu flori aruncate

la întîmplare, de culoarea şampaniei, a vinului de Bordeaux şi a somonului.

Fără să-i pese că ar fi putut fi surprinsă de cineva, Karolyn îl probă, apăsîndu-şi obrazul de materialul moale, luxuriant. Nu purtase niciodată ceva atît de frumos şi senzual.

În buzunar era o notiţă, scrisă pe hîrtie subţire de pergament. „Ştiu că primul tău prenume este Rebecca – înseamnă *cuceritoare* – asta ai făcut tu cu mine, m-ai cucerit. Te văd aşteptîndu-mă îmbrăcată în asta... şi-atît. Curînd, foarte curînd."

Făcu cîţiva paşi de vals. Bărbatul visurilor ei era atît de emoţionant, de dulce, de romantic.

Dar părea că este capabil de dovezi de afecţiune şi mai pasionale. Ce minunat şi împlinit ar fi dacă drăgălăşenia şi devotamentul lui ar fi combinate cu senzualitatea viguroasă pe care-o întîlnise la Jack.

Păstră încîntătoarea perspectivă ca pe un talisman care îi susţinu moralul în următoarele două zile, în care nu mai avu nici o veste de la admiratorul ei secret. Dar vineri seara izbucni dezastrul.

Jack o dorea. Nu ţinu seama de protestele ei. O învălui. Şi, din păcate, n-avea nici o scuză pentru că cedase avansurilor lui, decît faptul că nevoia ei de Jack devenise obsesivă, ca dependenţa de un drog.

Cînd, sîmbătă dimineaţa sună telefonul de

lîngă patul ei şi auzi vocea bărbatului misterios, Karolyn îşi ascunse faţa în cearceaf. Obrajii îi ardeau de ruşine, îi era rău de-a binelea. Se simţea ca o soţie necredincioasă, prinsă în flagrant delict.

Iar el spuse numai: „Ultimul dar pe care ţi-l trimit se află în faţa uşii tale de la intrare. De-acum înainte, toate cadourile ţi le voi înmîna personal." Kary era prea încurcată ca să mai poată spune vreun cuvînt, sau să poată închide telefonul.

– Ce dracu'? bombăni el, ascultînd timp de cîteva minute tonul telefonului, care spărgea tăcerea. Înşfăcă receptorul şi-l aruncă în furcă. În şcoală jucase baschet, şi nu-şi pierduse încă îndemînarea. Smulse cearceaful care-o acoperea pe Kary şi-o dezveli pînă la brîu.

– Kary, ce se-ntîmplă?

Deşi obrajii îi ardeau încă de ruşine, Kary nu se putu abţine să se înfioare simţindu-i virilitatea uluitoare.

– Nimic, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Şi ieşi repede din cameră, înainte ca el să-i poată pune alte întrebări. Coborî scările cîte două trepte, şi dădu de perete uşa de la intrare.

– Oh!

Un balon Mylar imens, auriu, pe care scria cu litere roşii: „Hai să zburăm amîndoi", fusese ataşat în mod ingenios de un coş de răchită, avînd aspectul unui balon adevărat.

Coşuleţul adăpostea o carte de poezie erotică, o sticlă de şampanie franţuzească şi două cupe de cristal, o cutie cu caviar – din cel mai exotic şi mai scump – o linguriţă de sidef, trufe în ciocolată, învelite în folie de aur de douăzeci şi patru de carate, şi alte mîncăruri fine, pregătite pentru un adevărat festin.

În adierea vîntului de dimineaţă se legăna o carte de vizită micuţă, care era legată de mînerul coşului printr-o panglică spiralată. „Te sun mai tîrziu ca să stabilim ora şi locul în care vom putea savura aceste bunătăţi şi încă multe altele." Cu degete tremurînde, Kary luă coşuleţul. Cînd intră în casă, Jack o aştepta. Ea îi mulţumi în gînd că avusese decenţa să-şi pună nişte pantaloni pe el, chiar dacă erau foarte scurţi.

– Ce-a mai inventat de data asta?

– Spune că vrea să ne întîlnim.

O ţintui cu o privire rece ca de oţel.

– Şi tu ce faci? Eşti pregătită să-l vezi?

Kary îşi plecă ochii.

– Eu... da. Sînt pregătită.

Crezuse că atunci cînd va sosi momentul, Jack va fi cel care va rupe relaţia dintre ei. Dar nu fu aşa. Măcar rămînea cu această minoră satisfacţie.

Îi puse mîinile pe umeri şi-o scutură uşor.

– Kary, gîndeşte-te foarte serios la urmările acestei întîlniri.

– M-am tot gîndit, pînă cînd am obosit. Asta

vreau, asta trebuie să fac.

– Chiar dacă între noi totul se va sfîrși?

Se depărtă de el și-și strînse halatul în jurul trupului. Începuseră o discuție pe care ar fi preferat s-o evite.

– Jack, hai să fim realiști. Relația noastră a fost o simplă aventură, de la bun început. De ce nu înțelegi că mi se oferă ceva mai bun?

O întoarse spre el, ca s-o oblige să vadă dezaprobarea oglindită pe chipul lui.

– Am spus eu vreodată că relația dintre noi este o aventură? Ți-am spus eu vreodată că vreau să se sfîrșească?

– Poate nu cu vorbe. Dar lucrul acesta a fost totdeauna foarte clar pentru mine. Cînd îți vei găsi femeia potrivită să-ți devină soție, eu n-o să mai corespund. De ce nu vrei să accept acest adevăr?

Cînd ea încercă să scape din strînsoarea lui, Jack înjură și nu-i dădu drumul.

– Aș vrea să știu cum se poate ca cineva despre care se presupune că are un intelect superior, să ajungă la asemenea concluzii tîmpite.

– Nu rezolvi nimic dacă mă insulți.

– La dracu', eu mă leg de logica ta. E putredă.

– Iată o acuzație interesantă, greu de dezmințit. Cum ar putea cineva să-și apere logica sa putredă?

– Fii atentă. Ai devenit țîfnoasă și condescendentă cu mine. Ai putea face ceva mai bun.

– Jack, te rog. Cearta asta nu ne face nici un bine. N-am putea să ne comportăm ca niște adulți și să rămînem prieteni?

Dădea niște replici de film siropos, dar era o actriță foarte slabă. Nu fusese în stare niciodată să joace teatru.

El își trecu degetele prin părul deja umed.

– Bine, bine, Kary, mergi pe drumul tău. Du-te la *rendez-vous,* dacă trebuie. N-am să-ți stau în cale.

Urcă în grabă scările și trînti ușa dormitorului său. Kary auzi imediat zgomotul dușului, care fusese deschis la maxim. Merse clătinîndu-se pînă la prima treaptă, cu coșul lipit de sîni. Victoria finală îi aparținea.

Atunci, de ce nu-și putea opri lacrimile astea blestemate care-i curgeau pe obraji?

Capitolul zece

Karolyn conducea maşina încet şi cu atenţie pe aleea întunecoasă şi străină a parcului. Nu era sigură dacă presimţea sau simţea că stomacul i se răsuceşte ca un ADN dublu catenar. Probabil că ambele variante erau valabile.

După ce douăzeci şi opt de ani dusese o viaţă normală, în ultimele trei săptămîni soarta îi dăduse o lovitură macabră, făcînd-o să nu-şi mai poată controla acţiunile. Şi asta numai datorită admiratorului secret... şi lui Jack. Şi ultimul o deranja cel mai mult.

Jack ridicase mîinile a neputinţă şi ieşise din

casă după ce încercase în zadar s-o convingă să renunțe la întîlnirea cu misteriosul bărbat, în miez de noapte, într-o pădure din afara orașului.

Îi spusese că are deficiențe cerebrale, că e nebună și masochistă pentru că era în stare să accepte riscul. Parcă el ar fi fost omul potrivit să-i dea astfel de sfaturi, cînd cel mai mare risc al vieții ei fusese acceptarea legăturii lor.

La început fusese și ea rezervată ca Jack și chiar îi mărturisise acest lucru străinului, cînd vorbiseră la telefon. Dar acesta o asigurase că fratele ei, Clint, îl cunoștea și ar fi garantat pentru el. Din păcate Clint supraveghea o instalație petrolieră de pe coastă și nu putea fi abordat la telefon.

– În cele din urmă, spusese el, ar trebui să-ți asculți glasul inimii. Iar inima îi spunea că n-avea de ales, că trebuia să joace și acest ultim act, sperînd că nu se va transforma într-o tragedie.

Fu cea mai ciudată zi din seria ultimelor săptămîni.

Kary consultă kilometrajul și luă piciorul de pe accelerație. Străinul îi dăduse coordonatele exacte. Ultima poartă trebuia să se afle chiar în fața ei. Așa cum o anunțase, intrarea îi apăru în lumina farurilor și barierele erau ridicate.

Își simțea sîngele zvîcnind în urechi; după ce parcursese ultima parte a drumului, parcase în locul indicat și oprise motorul. I se uscase gura. Încercase să înghită de cîteva ori, dar nu reușise.

Dacă bărbatul visurilor ei era, de fapt, un criminal nebun și diabolic, care o atrăsese în locul acela pustiu ca s-o omoare? Poate voia s-o sacrifice ca să îndeplinească vreun ritual satanic.

– Oprește!

Deși se afla în hiperventilație, se străduia să respire adînc și rar. Făcuse bine că venise aici să-și întîlnească destinul.

Doamne, de cînd oare prinsese gustul acesta pentru dramatizare? Probabil că-i va trece, la fel de repede cum s-a terminat și relația ei cu Jack. Oricare ar fi destinul ei, acesta nu se va decide aici, în această noapte.

Karolyn ieși din mașină, dar nu luă și coșulețul pe care îl primise în dar. Presupunea că trebuia să-și păstreze niște atuuri, în cazul în care finalul n-ar fi fost conform așteptărilor sale.

Păși pe ultimele scări, în ritmul alert al bătăilor inimii.

În mijlocul luminișului era așezată o masă învelită într-o pînză albă. Pe masă erau sute de lumînări cu flăcările strălucind ca un milion de scîntei, hipnotizînd-o. Și, în umbra copacilor, îl

văzu.

Nu putea să-i zărească chipul, aşa că ar fi putut foarte bine să fie „o bestie", cum îl descrisese ea lui Pepper. Dar, cu siguranţă, nu era deloc o piticanie de bărbat. Îmbrăcat în alb, avea umerii largi, talia suplă şi picioare lungi. Simţi un fior pe şira spinării. Simţi nevoia să fugă, cu toate că nu ştia în ce direcţie.

– Ai venit.

– Da, glăsui ea moale. Trebuia să aflu.

– Mă bucur, zise el, păşind în conul de lumină. Bună, Kary!

– Tu! Făcu un pas în spate, fără să se uite, străduindu-se cu greu să-şi menţină echilibrul. Îi alergau mii de gînduri prin minte, variaţiuni pe aceeaşi temă. De ce? Cum ai putut să-mi faci una ca asta, Jack Rowland?

El veni repede spre ea, încruntîndu-se stînjenit.

– Credeam că-ţi va face plăcere. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

– Ai reuşit, spuse ea, cu vocea sugrumată de dezamăgire şi de supărare. Oricum, eu aş fi folosit verbul „a umili", care s-ar apropia mai mult de adevăr.

– Să te umilesc? El clătină din cap. Poate că sînt opac, aşa că nu-nţeleg cum de-ai ajuns la concluzia asta.

– Foarte ușor, zise ea, cuprinsă de mîndrie feminină. Nu trebuia să faci atîtea sacrificii, Jack. Probabil că ți-aș fi căzut în plasă și fără atîta risipă de mister și daruri scumpe, rîse ea amar. ȚI-AM CĂZUT, de fapt, în plasă.

– Am făcut risipa asta de mister, cum o numești tu, pentru că am vrut să-ți fac curte într-un mod special, de neuitat, pentru că am vrut să te gîndești la mine ca la un Făt-Frumos, așa cum o făceai cu mulți ani în urmă. Am vrut să mă privești ca pe un erou și nu ca pe un insipid prieten al fratelui tău, care nu făcea nimic altceva decît să te necăjească.

Ce minciuni frumoase, și cît de mult ar fi dorit sufletul ei să le creadă.

– Ești sigur că n-ai vrut numai să te amuzi pînă cînd îți vei începe adevărata viață? Cred că ți-ai zis: „Iată un loc unde-aș putea să mănînc și să dorm pe gratis. Și, dacă tot sînt aici, de ce să nu mă distrez niței pe seama unei fete bătrîne nevricoase?“ Și chiar ai făcut-o.

Nu mai dorea să-l menajeze. În furia ei, ar fi vrut să-l șteargă de pe fața pămîntului.

– La dracu', nu ești deloc o fată bătrînă nevricoasă. Ce-ai, ești oarbă? N-am mințit niciodată, nici chiar cînd am fost admiratorul tău secret. Tot timpul am fost sincer.

– Sincer, da? Înseamnă că sinceritatea ta e

relativă. M-ai decepționat la fiecare pas.

El ridică mîna, ca să-i atingă brațul, dar ea se dădu înapoi.

– Iubito, încearcă să înțelegi.

– Nu mai folosi cuvîntul ăsta odios. Și nu mă... mai... atinge. Niciodată.

– Kary, încerc din răsputeri să-mi păstrez calmul, dar tu exagerezi. N-am putea discuta liniștiți?

– Să discutăm liniștiți? De săptămîni întregi îți bați joc de sentimentele mele, și-acum trebuie să uit de ele?

– N-am vrut să spun asta. Jack își încleștă pumnul. Răsuflă greu. La dracu'. Mi-e imposibil să ajung la tine, pentru că interpretezi greșit toate gesturile și vorbele mele.

– Atunci te sfătuiesc să nu mai faci și să nu mai spui nimic. Karolyn avea o rezervă de durere și de supărare care amenința să izbucnească, dar încercă să se abțină. Să-ți bați joc, fără încetare, de speranțele și visele cuiva era o încercare distrugătoare. Dacă ar prelungi această farsă, ar însemna pentru ea o umilință în plus.

El părea să-și caute noi argumente, dar Kary vorbi înainte ca el să aibă ocazia să izbucnească.

– Astăzi ți-am spus că am putea să ne purtăm ca niște adulți și să rămînem prieteni. Dar

mi-e teamă că acum ar fi imposibil acest lucru.

Felicitîndu-se pentru demnitatea şi eleganţa cu care ieşea din scenă, se întoarse şi plecă, dar Jack o apucă de braţ şi o răsuci.

– Numai un minut, fir-ar al dracului. Nu-mi întoarce spatele pînă cînd n-auzi ce-am şi eu de spus.

Şocată de vehemenţa lui, Karolyn îl ascultă. Îl privi în ochi, aşteptînd.

– N-ai vrea să-ţi foloseşti creierul ăla pe care ţi-l admiră toată lumea? Uită-te bine la tine şi la tot ce-a fost între noi. Pune-ţi nişte întrebări serioase, şi-atunci vei înţelege motivul REAL pentru care m-am învîrtit în jurul tău, pentru care mi-am sucit creierul ca să te conving.

– Eu nu...

– Îţi dau o cheie cu care poţi să clarifici lucrurile. E un cuvînt care începe cu D, Kary, şi mă întreb dacă tu într-adevăr îi cunoşti sensul. Începu să păşească spre copacii sub care o aşteptase. Vorbind peste umăr, îi aruncă mănuşa. Anunţă-mă dacă ajungi la vreo concluzie care să te mulţumească.

Se evaporă în pădure, ca o umbră care-i furase viaţa şi, în cele din urmă, inima. Acum plecase, lăsînd-o mai îndoită şi mai nesigură ca niciodată.

Karolyn rămase în tăcere, în lumina lumînă-

rilor, cu acuzațiile lui Jack care-i bîzîiau în cap ca niște albine. Simțurile îi erau prea împrăștiate și problemele prea încurcate ca să le poată rezolva în această noapte. Pînă la urmă, stinse toate lumînările în afară de una, pe care o luă ca să-i lumineze drumul pînă la mașină.

Conduse pînă acasă ca un pilot automat și merse drept la dormitorul lui Clint. Căută un semn al prezenței lui Jack, dar el strînsese orice urmă, ca și cum fusese într-adevăr rodul imaginației ei.

Evident că el fusese dinainte hotărît să nu se mai întoarcă aici. Cum se așteptase el să fie deznodămîntul întîlnirii lor?

Cuvîntul care începe cu D era „dragoste". Atunci de ce nu-i spusese clar de la început? Iată o enigmă interesantă.

Îl știa pe Jack ca pe un bărbat care spune foarte clar ce simte sau ce gîndește. Își puse atunci altă întrebare. De ce își schimbase tactica cînd dorise s-o cucerească pe ea?

Așa cum făcea în nopțile în care simțea nevoia să gîndească profund, Karolyn deschise fereastra care dădea spre curte și pași spre galeria de la etaj. Trecuseră trei săptămîni de cînd stătuse acolo, în întuneric, împreună cu Jack, făcîndu-și mici confidențe.

Acum nu mai știa ce să facă în continuare.

Şi n-avea de gînd să se întoarcă în cameră decît atunci cînd va găsi un răspuns clar.

Trecuseră cîteva ore bune de cînd stătea în bătrînul şezlong confortabil, într-o transă pe care şi-o indusese. Fu trezită de nişte paşi care se auzeau urcînd scara. Sări în picioare, neştiind unde duc ei. „Jack", şopti ea instinctiv, plină de speranţă. Dar bunul simţ îi spuse că era posibil să fie un hoţ, iar ea era închisă aici, fără nici o armă. Scoase un oftat de uşurare, cînd îşi dădu seama că poate scăpa escaladînd copacul.

– Sînt aproape patruzeci de grade. Cine dracu' a lăsat fereastra deschisă? răsună o voce gravă.

– Clint, exclamă ea, zburînd spre intrare ca să-şi întîmpine fratele. Acesta arăta foarte obosit.

– Ai tupeu dacă apari la ora asta matinală. Mai ales acum.

– Ia nu te mai plînge, păpuşo. Nu mi se pare că ţi-am întrerupt somnul dulce. Ce cauţi aici la patru dimineaţa în rochie de gală?

Karolyn îşi privi voalul spumos.

– Am, am avut o întrunire mai devreme.

El hohoti, aruncînd în mijlocul patului un maldăr imens de rufe, pantofi şi alte obiecte.

– Întrunire? Ce-nseamnă asta de fapt?

Se hotărî repede să spună adevărul fratelui său. El probabil că-l cunoştea pe Jack mai bine decît oricine. Poate că-i va da un sfat bun. Se aşeză pe scaunul din colţ şi-i povesti totul, omiţînd cîteva detalii intime.

– Ai avea vreo idee despre intenţiile lui?

Clint se ridică şi-şi scoase ghetele, care săriră pînă la uşa de lemn. Apoi se aşeză în pat pe spate, încrucişîndu-şi picioarele.

– Anul trecut mi-am dat seama că s-a întîmplat ceva care l-a schimbat, dar nu mi-a spus prea multe, decît că s-a săturat de hoinăreală. După care n-a mai mers la nici o petrecere şi n-a mai avut relaţii cu nici o femeie.

Karolyn simţi că se înroşeşte şi fu bucuroasă că fratele ei stătea cu ochii închişi.

– N-a glumit deloc, cînd a început să strîngă bani pentru casă; se întoarse pe burtă, dar nu pentru mult timp. Dar nu mi-a spus ce planuri are.

Se ridică brusc, cu ochii larg deschişi.

– Ţi-a făcut necazuri porcul ăla? Îl strîng de gît dacă s-a purtat urît cu surioara mea.

– Calmează-te, Clint, spuse ea, apărînd acelaşi bărbat pe care-l denunţase cu cîteva ore mai devreme. Ai uitat că am douăzeci şi opt de ani? Nu prea mai sînt un copil. Şi Jack nu m-a sedus.

„Cel puțin nu împotriva voinței mele."

– Aha, exclamă el, încruntîndu-se. Păi, Kary, hai să tragem o concluzie. A început să-și strîngă bani de casă și, odată ajuns aici, chiar și-a cumpărat-o. Apoi și-a făcut un plan exact ca în romanele de dragoste ca să te cucerească. Nu crezi că vrea să te ceară de nevastă?

– De nevastă! Inimioara ei nu mai era în stare să suporte și lovitura asta. Nu. Nu pot să cred. Nu e posibil.

El ridică din umeri, se întinse din nou pe pat și închise ochii.

– Cred că tu ești cea mai în măsură să știi adevărul. Eu cred că nu există alt motiv care să-l îndemne pe un asemenea bărbat să-și bată joc de el, adăugă Clint, pufnind în rîs. L-ai fi crezut în stare pe-ăsta să cumpere un degetar? Patul se zgudui de hohote. Sau un dulce calendar cu date speciale...

– Hai, taci din gură și culcă-te, frățioare, zise ea zîmbind copilărește. De-abia aștept să treci și tu prin asta.

După ce închise ușa dormitorului, îl mai putu auzi rîzînd. Era o reacție tipică de bărbat prostuț, dar îi dăduse, totuși, de gîndit.

Karolyn n-avu nevoie de o săptămînă ca să se decidă să acționeze. Dar îi trebui acest timp ca să-și facă un plan. Voia să rezolve fiecare detaliu. Și toată săptămîna aranjă întîlnirea lor.

Clint îl ajutase pe Jack în fiecare zi la decorarea casei, așa că ea știu că locuiește acolo. Bucătăria era aproape gata, un dormitor era locuibil și bineînțeles, PATUL. Aștepta pînă vineri seara, tîrziu, ca să fie sigură că-l găsește acolo.

Parcă pe alee și se îndreptă fără zgomot spre ușa din spate, descuind-o cu cheia pe care el i-o dăduse. Îi dădu Pungașului o jucărie, ca să-l țină ocupat în timp ce ea își va pune planul în aplicare.

Șampania pe care-o primise de la el era rece; la fel și caviarul. Își lăsă în mașină hainele și se îmbrăcă numai cu halatul cel roșu. Ținînd în fiecare mînă cîte un coșuleț, urcă scările în picioarele goale. Ușa camerei lui era deschisă și lumina răzbătea pînă pe hoi. Păși înăuntru.

– Hei, străinule. Am auzit că există aici un pat care trebuie inaugurat.

Jack tresări surprins și scăpă cartea pe care o citea. Se uită la ea mult timp, iar ochii lui îi reflectau atît de bine gîndurile, încît umpleau de fericire inima ei înflăcărată.

– Sînt îmbrăcată numai cu halatul.

Jack își atinse colțul gurii cu vîrful limbii.

– Iar eu nici măcar cu halatul. Normal, pentru că ești un om de știință, trebuie să ți-o dovedesc ca să mă crezi.

– Îndrăznește.

– Dumnezeule, femeie. Ți-a trebuit cam mult timp. El dădu cearceaful la o parte. Kary lăsă coșulețele din mîini și în doi pași fu lîngă el.

– Jack, iartă-mă pentru că am fost atît de obtuză. Ai avut dreptate. Uneori, deșteptăciunea asta a mea îmi face rău. Nu reușesc să văd pădurea din cauza copacilor.

– Acum ești aici, și numai asta contează.

– Nu, am multe să-ți spun, lucruri pe care nu le-am spus nimănui pînă acum. Ți-amintești ce mi-ai declarat atunci la telefon? Că bărbatul și femeia trebuie să fie sinceri unul cu celălalt, dacă au de gînd să... ezită, avînd nevoie de o nouă doză de curaj ca să poată continua; dar acum nu mai putea da înapoi, doar de-asta venise. Dacă se hotărăsc să-și petreacă împreună tot restul vieții.

Mîinile lui, cu care o mîngîiase pînă atunci pe spate, înțepeniseră. Vocea îi era tensionată.

– Continuă, Kary.

Ea îi atinse chipul viril cu ambele mîini și i se uită adînc în ochi.

– În prima dimineață cînd am făcut dragoste mi-am mărturisit că într-un fel sau altul te-am dorit toată viața, am dorit ceva de la tine.

El dădu din cap.

– Înțeleg. Spune mai departe.

– Mi-am dat seama atunci că te iubesc.

– Kary! Deşi voia să-i mai spună multe, trebui să renunțe. Pentru că el ardea de dorința de a o înveli în sărutări, iar ea de-abia aștepta să-l lase.

După multe minute, chiar reuşiră să respire, ea se trase departe de el şi-i spuse:

– Sărutările tale sînt minunate şi niciodată n-am să mă satur de ele. Dar mai trebuie să lămuresc un lucru.

– Poți să aștepți puțin, să mă laşi să-ți spun cît de mult te iubesc? Că te-am iubit, probabil, toată viața în felul meu?

– Oh, Jack. Ochii i se umplură de lacrimi, dar erau lacrimi de bucurie, minunate, care-o umpleau de fericire şi de speranță. Cînd oscilam între tine şi admiratorul secret, încercam să mă trezesc, întrebîndu-mă cum era posibil să iubesc doi bărbați atît de diferiți?

– N-ai bănuit niciodată că sînt eu? Eram sigur că te vei prinde la un moment dat.

– Da, te-am pus pe lista posibilităților, dar te-am şters imediat. Nu te puteam vedea în ro-

lui unui bărbat dulce şi sensibil, care să vrea să mă cucerească în acest fel. În mintea mea, Jack Rowland era bărbatul puternic şi cu picioarele pe pământ.

– Un om de acţiune, hmm? Îi linse urechea pînă cînd ea începu să tremure şi îşi desfăcu halatul, ca să-şi poată lipi coapsele de ale lui. Ştii că la mine plăcerea e pe primul loc, dar totuşi aş vrea să aud ce aveai de gînd să-mi spui adineauri.

Ea nu se mai mişcă.

– Trebuie să fiu foarte atentă cu tine, pentru că mi-am dat seama că mă poţi păcăli uşor.

– Cred că nu mai e nevoie să-ţi amintesc că asta e valabil şi pentru mine. Şi, în caz că n-ai observat pînă acum, să ştii că sînt foarte îndrăgostit de tine. Aşa că, hai, nu mă mai lăsa să aştept.

Karolyn se aşeză lîngă el şi aruncă cearceaful. Acesta era începutul.

– Cu preludiu sau fără?

– Cu tine, oricum.

Ea era fericită că, în sfîrşit, se eliberase de inhibiţii.

– Nu m-am simţit niciodată în largul meu cu sexul opus, ca prietenă mă refer, înţelegi. Băieţii veneau la mine numai să-i ajut să-şi facă temele şi nu să mă invite la plimbare.

El îi atinse obrazul.

– Iubita mea...

– E-n regulă. Lucrul ăsta nu mă îndurera, dar mă... afecta. De la o vîrstă fragedă mi-am dat seama că deşteptăciunea mea mă izola. La un moment dat m-am obişnuit cu gîndul că, probabil, n-o să mă mărit şi n-o să am copii. Nu pentru că n-aş fi vrut, dar pentru că toţi cei din jurul meu erau convinşi că eu nu vreau. Că trebuie să mă devotez ştiinţei toată viaţa.

O mîngîia pe braţ, cu căldură, cu delicateţe.

– Şi-atunci cînd eu am fost interesat de tine ai presupus că mă prefac.

– Ai înţeles foarte bine. Acum mă bucur că încep să te cunosc. Ai devenit cavalerul meu bun.

– Sînt fericit să-ţi îndeplinesc dorinţele, doamna mea. Numai să nu-mi uiţi şi cealaltă faţă – sînt şi dur.

– Îmi convine şi asta. Îţi iubesc şi această faţă. Ea făcu o pauză ca să-şi adune gîndurile, iar el nu sparse tăcerea. Era foarte plăcut să savureze clipele de linişte în doi. Kary avea nevoie de asta.

– Oricum, în noaptea cînd ne-am întîlnit, m-a năpădit nesiguranţa. Am fost dărîmată de supărare că mi-ai spulberat speranţele pe care mi le făcusem în legătură cu admiratorul secret.

– Pentru că nu credeai că sînt atras de tine?

Ea dădu din cap. Părul de pe pieptul lui îi gîdila vîrful nasului. Începea să se obișnuiască treptat cu aceste senzații delicioase.

– Tu ești așa cum n-am reușit eu niciodată să fiu. Simpatic și sociabil. Atletic și talentat.

– Dar nu sînt nici pe departe atît de deștept ca tine.

– Oh, Doamne. Cui îi pasă de asta. Ești destul de isteț și nu încerca să negi. Dacă ai fi fost prost, n-ai fi reușit să-ți iei diploma de inginer la Purdue.

El rîse.

– Cred că trebuie să-ți mulțumesc.

– Nu spun că aș fi vrut să fiu simpatică și populară ca un clovn. Dar nu vreau nici să stau pe margine.

El îi trecu degetele prin păr.

– Dar acum nu te mai simți așa, este?

– Nu. Am făcut de curînd un tratament pentru încrederea în sine. Mama îmi spunea întotdeauna că am să înfloresc tîrziu. Dar cred că nici ea nu s-a gîndit că va dura atîta.

– Crezi că ai tăi se vor bucura cînd vor afla despre noi?

– Cred că vor fi fericiți. Mama a avut întotdeauna o slăbiciune pentru tine. Șarmul tău cucerește toată lumea, indiferent de vîrstă.

Jack își încordă mușchii.

– Kary, știi că am un trecut. Aș fi vrut să-l pot șterge, dar asta nu e posibil. Dar îți jur că am lăsat totul în urmă. Pot și vreau să-ți fiu credincios.

– Vei fi în stare să declari asta în fața lui Dumnezeu, în fața pastorului și a unei biserici pline de lume?

Ea îi simți și auzi răsuflarea adîncă. O strînse în brațe.

– Vrei să spui... vrei să-mi ceri...?

– Doamne, Jack, dacă ți-e greu să pronunți cuvintele cred că trebuie s-o fac eu. Ăsta e esențialul. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Oricînd, oriunde. Cît mai repede, cu atît mai bine.

– N-a fost prea greu, nu-i așa?

– A fost cel mai ușor lucru pe care l-am făcut în viața mea. Te iubesc, Kary.

– Și eu te iubesc. Cred că vom fi foarte fericiți să trăim și să ne creștem copiii în casa noastră victoriană. Și asta mi-a amintit de faptul că trebuie să inaugurăm ceva.

– Credeam că ai uitat.

Ținîndu-se strîns în brațe, simțindu-se în siguranță, rîzînd și iubindu-se, făcură o inaugurare extraordinară bătrînului pat. Și, mai tîrziu, după șampanie și caviar, fiindu-le frică să nu fi

uitat ceva, îl mai inaugurară o dată.

– La ce te gîndești? îl întrebă Kary, cînd își veniră în fire. Cu toate că erau lipiți, el o strînse în brațe, apropiind-o și mai mult.

– Iubirea mea, mă gîndeam că invitația ta s-a transformat într-una care va dura cu siguranță toată viața.

SFÎRȘIT

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Jack – inexplicabilul necunoscut care-i furase inima

Deși era prințul fermecat care-i stăpânise imaginația ei de copilă, Kary Lucas știa că Jack Rowland nu va putea fi niciodată al ei. Amintindu-și că o tachinase întotdeauna din cauză că ea era fata cea mai deșteaptă din oraș, cum ar fi putut acum să creadă că încântătorul rătăcitor, cu zâmbetul lui de băiat obraznic, se va stabili definitiv în micul lor oraș? Jack știa că ea este femeia pe care o dorește, dar ca s-o cucerească, era nevoie de multe sărutări, și... de o bogată imaginație.

Un îndrăgostit necunoscut, care-o cunoștea foarte bine

Jack o înnebunise, o înfuriase, și-o făcuse să ardă de dorință. Dar chiar atunci, începură să sosească misteriosele daruri, obiecte și scrisori care-i evidențiau dorințele nemărturisite, pasiunile și intime. Kary era tulburată. Era atrasă de povestea de dragoste oferită de cavalerul necunoscut, dar și înflorată de îmbrățișările calde și explozive ale lui Jack, de dorința lui insațiabilă.

Oare acest băiat poate ți va putea stăpâni și sufletul?

1600 lei
32 lei T.L.
1632 lei Total